31992R2913

19.10.1992. SLUŽBENI LIST EUROPSKIH ZAJEDNICA L 302/1

UREDBA VIJEĆA (EEZ) br. 2913/92
od 12. listopada 1992.
o Carinskom zakoniku Zajednice

VIJEĆE EUROPSKIH ZAJEDNICA,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske ekonomske zajednice, a posebno njegove članke 28., 100.a i 113.,

uzimajući u obzir prijedlog Komisije [1],

u suradnji s Europskim parlamentom [2],

uzimajući u obzir mišljenje Gospodarskog i socijalnog odbora [3],

budući da se Zajednica temelji na carinskoj uniji; budući da je preporučljivo u interesu gospodarskih subjekata Zajednice i carinskih tijela prikupiti u jednom zakoniku odredbe carinskog zakonodavstva koje su sada sadržane u velikom broju uredbi i direktiva Zajednice; budući da je ovaj zadatak od temeljne važnosti sa stajališta unutarnjeg tržišta;

budući da taj Carinski zakonik Zajednice (dalje u tekstu „Zakonik") mora objediniti sadašnje carinsko zakonodavstvo; budući da je, usprkos tome, preporučljivo to zakonodavstvo izmijeniti kako bi bilo dosljednije, pojednostaviti ga i ukloniti praznine koje još uvijek postoje, a sve to s ciljem usvajanja potpunog zakonodavstva Zajednice u ovome području;

budući da Zakonik, temeljen na konceptu unutarnjeg tržišta, mora sadržavati opća pravila i postupke koji osiguravaju provedbu carinske tarife i ostalih mjera uvedenih na razini Zajednice u vezi s trgovinom robe između Zajednice i trećih zemalja; budući da on mora obuhvatiti, među ostalim, provedbu mjera zajedničke poljoprivredne i trgovinske politike, uzimajući u obzir zahtjeve tih zajedničkih politika;

budući da bi se pokazalo preporučljivim navesti da se ovaj Zakonik primjenjuje ne dovodeći u pitanje posebne odredbe propisane u drugim područjima; budući da ta posebna pravila mogu postojati ili mogu biti uvedena u okviru, između ostaloga, propisa koji se odnose na poljoprivredu, statistiku, trgovinsku politiku ili vlastita sredstva;

budući da, s ciljem osiguranja ravnoteže između potreba carinskih tijela s obzirom na osiguranje ispravne primjene carinskog zakonodavstva s jedne strane i prava gospodarskih subjekata na pravedno postupanje s druge strane, ta tijela moraju imati, među ostalim, široka ovlaštenja nadzora, a spomenuti gospodarski subjekti pravo na žalbu; budući da će provedba sustava povodom žalbi u području carina zahtijevati od Ujedinjene Kraljevine da uvede nove upravne postupke koji ne mogu proizvoditi učinke prije 1. siječnja 1995.;

budući da, s obzirom na to da je vanjska trgovina od najveće važnosti za Zajednicu, carinske formalnosti i provjere treba ukinuti ili barem svesti na najmanju mjeru;

budući da je važno zajamčiti jedinstvenu primjenu ovog Zakonika i predvidjeti u tu svrhu jedan postupak Zajednice koji u odgovarajućem roku omogućava usvajanje postupaka za njegovu provedbu; budući da treba osnovati Odbor za Carinski zakonik s ciljem osiguranja tijesne i učinkovite suradnje između država članica i Komisije u ovom području;

budući da se pri donošenju potrebnih mjera za provedbu ovog Zakonika mora voditi najveća briga kako bi se spriječila bilo kakva prijevara ili nepravilnost koja bi mogla nepovoljno utjecati na Opći proračun Europskih zajednica,

DONIJELO JE OVU UREDBU:

(1) SL C 128, 23.5.1990., str. 1.
(2) SL C 72, 18.3.1991., str. 176 i Odluka od 16. rujna 1992. (još nije objavljena u Službenom listu).
(3) SL C 60, 8.3.1991., str. 5.

GLAVA I.

OPĆE ODREDBE

POGLAVLJE 1.

PODRUČJE PRIMJENE I OSNOVNE DEFINICIJE

Članak 1.

Carinski propisi sastoje se od ovog Zakonika i odredbi za provedbu tih propisa koje su donesene na razini Zajednice ili na nacionalnoj razini. Ne dovodeći u pitanje posebna pravila propisana u drugim područjima, odredbe ovog Zakonika primjenjuju se na:

— trgovinu između Zajednice i trećih zemalja,

— robu obuhvaćenu Ugovorom o osnivanju Europske zajednice za ugljen i čelik, Ugovorom o osnivanju Europske ekonomske zajednice ili Ugovorom o osnivanju Europske zajednice za atomsku energiju.

Članak 2.

1. Carinski propisi Zajednice primjenjuju se jednako na cijelome području Zajednice,osim ako je međunarodnim konvencijama ili običajnim praksama ograničene zemljopisne i gospodarske primjene ili autonomnim mjerama Zajednice predviđeno drugačije.

2. Određene odredbe carinskih propisa mogu se također primjenjivati izvan carinskog područja Zajednice u okviru propisa kojima se uređuju posebna područja ili u okviru međunarodnih konvencija.

Članak 3.

1. Carinsko područje Zajednice obuhvaća:

— državno područje Kraljevine Belgije,

— državno područje Kraljevine Danske, osim Farskih otoka i Grenlanda,

— državno područje Savezne Republike Njemačke, osim otoka Helgoland i područja Büsingena (Ugovor od 23. studenoga 1964. između Savezne Republike Njemačke i Švicarske Konfederacije),

— državno područje Kraljevine Španjolske, osim Ceute i Melille,

— državno područje Helenske Republike,

— državno područje Francuske Republike, osim prekomorskih područja i „collectivités territoriales”,

— državno područje Irske,

— državno područje Talijanske Republike, osim općina Livigno i Campione d'Italia i talijanskog dijela jezera Lugano koje su između obale i političke granice područja između Ponte Tresa i Porto Ceresio,

— državno područje Velikog Vojvodstva Luksemburg,

— državno područje Kraljevine Nizozemske u Europi,

— državno područje Portugalske Republike,

— državno područje Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske te Kanalskih otoka i otoka Man.

2. Sljedeća područja smještena izvan državnog područja država članica smatraju se, uzevši u obzir konvencije i ugovore koji se na njih primjenjuju, dijelom carinskoga područja Zajednice:

(a) NJEMAČKA

Austrijska područja Jungholz i Mittelberg kako je utvrđeno u sljedećim ugovorima:

— s obzirom na Jungholz: Ugovor od 3. svibnja 1868. (*Bayrisches Regierungsblatt* 1868, str. 1245.),

— s obzirom na Mittelberg: Ugovor od 2. prosinca 1890. (*Reichsgesetzblatt* 1891, str. 59.).

(b) FRANCUSKA

Područje Kneževine Monako kako je utvrđeno u Carinskoj konvenciji potpisanoj u Parizu 18. svibnja 1963. (*Journal officiel* od 27. rujna 1963., str. 8679.).

(c) ITALIJA

Područje Republike San Marino kako je utvrđeno u Konvenciji od 31. ožujka 1939. (Zakon od 6. lipnja 1939., br. 1120.).

3. Carinsko područje Zajednice uključuje teritorijalne vode, unutarnje morske vode i zračni prostor država članica te područja iz stavka 2., osim teritorijalnih voda, unutarnjih morskih voda i zračnog prostora onih područja koji nisu dio carinskog područja Zajednice prema stavku 1.

Članak 4.

Za potrebe ovog Zakonika, primjenjuju se sljedeće definicije:

(1) „Osoba” znači:

— fizička osoba,

— pravna osoba,

— udruženje osoba kojima je priznata sposobnost obavljanja pravnih radnji, ali nemaju zakonom priznat položaj pravne osobe u slučaju kad je predviđena takva mogućnost prema važećim propisima.

(2) „Osobe s poslovnim nastanom u Zajednici" znači:

— u slučaju fizičke osobe, svaka osoba, koja tamo ima uobičajeno boravište,

— u slučaju pravne osobe ili udruženja osoba, svaka osoba koja ima u Zajednici svoj registrirani ured, glavno sjedište ili trajni poslovni nastan.

(3) „Carinska tijela" znači tijela odgovorna, među ostalim, za primjenu carinskih propisa.

(4) „Carinarnica" znači svaki ured u kojem se mogu obaviti svi ili neki poslovi predviđeni carinskim propisima.

(5) „Odluka" znači svaki službeni akt carinskih tijela koji se odnosi na carinske propise te kojim se odlučuje o pojedinom slučaju, te koji ima pravne učinke na jednu ili više određenih ili odredivih osoba; ovaj izraz obuhvaća, među ostalim, obvezujuću tarifnu informaciju u smislu članka 12.

(6) „Carinski status" znači status robe kao robe Zajednice i robe koja nije roba Zajednice.

(7) „Roba Zajednice" znači roba koja je roba:

— u cijelosti dobivena ili proizvedena u carinskom području Zajednice prema uvjetima iz članka 23. te koja ne sadrži robu uvezenu iz zemalja ili područja koji ne čine dio carinskog područja Zajednice,

— uvezena iz zemalja ili područja koji ne čine dio carinskog područja Zajednice, a koja je bila puštena u slobodni promet,

— dobivena ili proizvedena u carinskom području Zajednice iz robe koja se spominje samo u drugoj alineji ili iz robe koja se spominje u prvoj i drugoj alineji.

(8) „Roba koja nije roba Zajednice" znači roba, osim one iz točke 7. Ne dovodeći u pitanje odredbe članaka 163. i 164., roba Zajednice gubi svoj status kada napusti carinsko područje Zajednice.

(9) „Carinski dug" znači obveza određene osobe da za određenu robu plati iznos uvoznih carina (uvozni carinski dug) ili izvoznih carina (izvozni carinski dug), prema važećim propisima Zajednice.

(10) „Uvozne carine" znači:

— carine i davanja s istovrsnim učinkom kao i carine, a koja se plaćaju na uvoz robe,

— poljoprivredne pristojbe i druga uvozna davanja uvedena u okviru zajedničke poljoprivredne politike ili u okviru posebnih mjera koje se primjenjuju na određenu robu dobivenu preradom poljoprivrednih proizvoda.

(11) „Izvozne carine" znači:

— carine i davanja s istovrsnim učinkom kao i carine, a koja se plaćaju na izvoz robe,

— poljoprivredne pristojbe i druga izvozna davanja uvedena u okviru zajedničke poljoprivredne politike ili u okviru posebnih mjera koje se primjenjuju na određenu robu dobivenu preradom poljoprivrednih proizvoda.

(12) „Dužnik" znači svaka osoba koja je odgovorna za plaćanje carinskog duga.

(13) „Nadzor od strane carinskih tijela" znači mjera koju općenito poduzimaju ta tijela s ciljem osiguranja provedbe carinskih propisa i, gdje je to primjereno, drugih pravila koja se primjenjuju na robu koja je predmet carinskog nadzora.

(14) „Provjera od strane carinskih tijela" znači izvršavanje određenih radnji kao što su pregled robe, provjera postojanja i vjerodostojnosti isprava, pregled poslovnih knjiga trgovačkih društava i drugih evidencija, pregled prijevoznog sredstva, pregled prtljage i druge robe koju putnici nose sa sobom, obavljanje službenih istražnih postupaka i drugih sličnih radnji s ciljem osiguranja poštivanja carinskih propisa i, gdje je to primjereno, ostalih pravila koja se primjenjuju na robu koja je pod carinskim nadzorom.

(15) „Carinski dopušteno postupanje ili uporaba robe" znači:

(a) stavljanje robe u carinski postupak;

(b) unos robe u slobodnu zonu ili slobodno skladište;

(c) ponovni izvoz robe iz carinskog područja Zajednice;

(d) uništenje robe;

(e) ustupanje robe državnoj riznici.

(16) „Carinski postupak" znači:

(a) puštanje robe u slobodni promet;

(b) provoz;

(c) carinsko skladištenje;

(d) unutarnja proizvodnja;

(e) prerada pod carinom;

(f) privremeni uvoz;

(g) vanjska proizvodnja;

(h) izvoz.

(17) „Carinska deklaracija” znači radnja kojom osoba u propisanom obliku i na propisan način zahtijeva stavljanje robe u neki carinski postupak.

(18) „Deklarant” znači osoba koja podnosi carinsku deklaraciju u svoje ime ili osoba u čije je ime carinska deklaracija podnesena.

(19) „Podnošenje robe carini” znači obavještavanje carinskih tijela, koje se obavlja na propisan način, o prispijeću robe u carinarnicu ili na bilo koje drugo mjesto koje je određeno ili odobreno od strane carinskih tijela.

(20) „Puštanje robe” znači radnja kojom carinska tijela stavljaju robu na raspolaganje u svrhe određene carinskim postupkom u koji je roba stavljena.

(21) „Korisnik postupka” znači osoba u čije je ime podnesena carinska deklaracija ili osoba na koju su prenesena prava i obveze navedene osobe u vezi s carinskim postupkom.

(22) „Korisnik odobrenja” znači osoba kojoj je izdano odgovarajuće odobrenje.

(23) „Važeće odredbe” znači odredbe Zajednice ili nacionalne odredbe.

(24) „Postupak Odbora” znači postupak predviđen ili spomenut u članku 249.

POGLAVLJE 2.

RAZLIČITE OPĆE ODREDBE KOJE SE POSEBNO ODNOSE NA PRAVA I OBVEZE OSOBA S OBZIROM NA CARINSKE PROPISE

Odjeljak 1.

Pravo zastupanja

Članak 5.

1. Prema uvjetima iz članka 64. stavka 2. i podložno odredbama donesenim u okviru članka 243. stavka 2. točke (b), svaka osoba može odrediti zastupnika za poduzimanje radnji i formalnosti utvrđenih carinskim propisima u postupku s carinskim tijelima.

2. Zastupanje može biti:

— izravno, kada zastupnik djeluje u ime i za račun druge osobe, ili

— neizravno, kada zastupnik djeluje u svoje ime, ali za račun druge osobe.Država članica može ograničiti pravo na carinske deklaracije:

— izravnim zastupanjem, ili

— neizravnim zastupanjem,

tako da zastupnik mora biti carinski zastupnik koji obavlja svoj posao na državnom području te države.

3. Osim u slučajevima iz članka 64. stavka 2. točke (b) i stavka 3., zastupnik mora imati poslovni nastan u Zajednici.

4. Zastupnik se mora očitovati je li djeluje za račun osobe koju zastupa, je li zastupanje izravno ili neizravno te mora biti ovlašten za djelovanje u svojstvu zastupnika.

Smatrat će se da osoba nastupa u svoje ime i za svoj račun ako se ne očituje da djeluje u ime i za račun druge osobe ili se očituje da djeluje u ime i za račun druge osobe, a nije ovlaštena za to.

5. Carinska tijela mogu zahtijevati od bilo koje osobe, koja se očituje da nastupa u ime ili za račun druge osobe, da predoči dokaz o ovlaštenju za djelovanje u svojstvu zastupnika.

Odjeljak 2.

Odluke koje se odnose na primjenu carinskih propisa

Članak 6.

1. Ako osoba zahtijeva od carinskih tijela donošenje odluke koja se odnosi na primjenu carinskih propisa, ta osoba dostavlja sve podatke i isprave potrebne za donošenje odluke.

2. Takva odluka se donosi i o njoj se obavještava podnositelj zahtjeva u najkraćem mogućem roku.

Kada se zahtjev za donošenje odluke podnosi u pisanom obliku, odluka se donosi u roku propisanom u skladu s važećim odredbama, a rok počinje teći od dana zaprimanja zahtjeva od strane carinskih tijela. Podnositelj zahtjeva o toj odluci mora biti obaviješten pisanim putem.

Međutim, u slučaju da se carinska tijela ne mogu pridržavati tog roka, rok se može produžiti. U tom slučaju carinska tijela o tome obavještavaju podnositelja zahtjeva prije isteka roka, uz navođenje razloga koji opravdavaju produženje roka i razdoblja koje smatraju potrebnim za donošenje odluke o zahtjevu.

3. Odluke koje carinska tijela donose u pisanom obliku, a kojima se odbijaju zahtjevi podnositelja, ili su nepovoljne za osobe na koje se odnose, sadrže razloge na temelju kojih se donose. Odluke sadrže uputu o pravnom lijeku predviđenu člankom 243.

4. Može se predvidjeti da se odredba prve rečenice stavka 3. primjenjuje na isti način na druge odluke.

Članak 7.

Osim u slučajevima predviđenim u članku 244., podstavku drugom, donesene odluke carinska tijela odmah izvršavaju.

Članak 8.

1. Odluka povoljna za osobu na koju se odnosi poništava se ako je donesena na temelju netočnih ili nepotpunih podataka te:

— ako je podnositelj zahtjeva znao ili je opravdano trebao znati za netočnost ili nepotpunost podataka, i

— ako takva odluka ne bi mogla biti donesena na temelju točnih i potpunih podataka.

2. Osoba na koju se odluka odnosi obavještava se o poništenju odluke.

3. Poništenje proizvodi učinke od dana donošenja poništene odluke.

Članak 9.

1. Odluka povoljna za osobu na koju se odnosi ukida se ili se izmjenjuje, u drugim slučajevima od onih navedenih u članku 8., ako jedan ili više od uvjeta propisanih za njezino donošenje nije bio ispunjen ili više nije ispunjen.

2. Odluka povoljna za osobu na koju se odnosi može se ukinuti ako osoba ne ispunjava obvezu koja joj je odlukom određena.

3. Osoba na koju se odluka odnosi obavještava se o ukidanju ili izmjeni odluke.

4. Ukidanje ili izmjena odluke proizvodi pravni učinak od dana obavijesti. Međutim, u izuzetnim slučajevima ako to zahtijevaju opravdani interesi osobe na koju se odluka odnosi, carinska tijela mogu odgoditi pravni učinak odluke o ukidanju ili izmjeni.

Članak 10.

Odredbe članaka 8. i 9. ne dovode u pitanje nacionalne propise koji određuju da su odluke nevažeće ili postaju ništavne iz razloga koji nisu u vezi s carinskim zakonodavstvom.

Odjeljak 3.

Obavijesti

Članak 11.

1. Svaka osoba može od carinskih tijela zatražiti obavijesti o primjeni carinskog zakonodavstva.

Takav se zahtjev može odbiti ako se ne odnosi na stvarno predviđeni uvoz ili izvoz.

2. Obavijesti se podnositelju zahtjeva daju bez naknade. Međutim, podnositelju zahtjeva može se zaračunati odgovarajuća naknada kada nastanu posebni troškovi za carinska tijela, posebno zbog provedbe analiza ili vještačenja o robi, ili povrata robe podnositelju zahtjeva.

Članak 12.

1. Na temelju pisanog zahtjeva, carinska tijela izdaju obvezujuću tarifnu informaciju u skladu s postupkom Odbora.

2. Obvezujuća tarifna informacija obvezuje carinska tijela prema osobi kojoj je dana informacija samo u odnosu na razvrstavanje robe u carinsku tarifu.

Obvezujuća tarifna informacija obvezuje carinska tijela samo za robu za koju se carinske formalnosti obavljaju nakon datuma izdavanja mišljenja.

3. Osoba kojoj je dana takva informacija mora dokazati da roba koju deklarira u svakome pogledu odgovara onoj opisanoj u toj informaciji.

4. Obvezujuća tarifna informacija vrijedi šest godina od dana izdavanja. Odstupajući od članka 8., obvezujuća tarifna informacija se poništava u slučaju kad se temelji na netočnim ili nepotpunim podacima dobivenim od podnositelja zahtjeva.

5. Obvezujuća tarifna informacija prestaje vrijediti:

(a) ako se usvoji uredba i informacija više nije u skladu s tom uredbom;

(b) ako ona više nije u skladu s tumačenjem jedne od nomenklatura iz članka 20. stavka 6., bilo na razini Zajednice zbog izmjena kombinirane nomenklature, ili zbog presude Suda Europskih zajednica, ili, na međunarodnoj razini, zbog mišljenja o razvrstavanju ili izmjene Objašnjenja Harmoniziranog sustava nazivlja i brojčanog označavanja robe, usvojenog od strane Vijeća za carinsku suradnju; u tom slučaju

datum na koji obvezujuća tarifna informacija prestaje vrijediti bit će datum objave navedenih mjera ili, u slučaju međunarodnih mjera, datum komunikacije Komisije u dijelu „C" *Službenog lista Europskih zajednica*;

(c) kada osoba kojoj je dana informacija bude obaviještena o povlačenju, ukidanju ili izmjeni.

6. Osoba kojoj je dana obvezujuća tarifna informacija koja prestaje vrijediti prema stavku 5. točkama (b) ili (c) može se koristiti tom informacijom još šest mjeseci od dana službene objave ili obavijesti, ako je sklopila obvezujući kupoprodajni ugovor za predmetnu robu na temelju obvezujuće informacije prije usvajanja te tarifne mjere. Međutim, kada je riječ o proizvodima za koje se podnosi potvrda o uvozu, izvozu ili potvrda o utvrđenom predujmu kada se obavljaju carinske formalnosti, razdoblje od šest mjeseci zamjenjuje se razdobljem valjanosti potvrde.

U slučaju predviđenom u stavku 5. točki (a), Uredba može propisati razdoblje u kojem će se primijeniti prethodni podstavak.

7. Razvrstavanje u obvezujućoj tarifnoj informaciji može se primijeniti prema uvjetima utvrđenim u stavku 6., isključivo radi:

— određivanja uvoznih ili izvoznih carina,

— izračunavanja izvoznih subvencija i svih drugih iznosa koji se odobravaju za uvoze ili izvoze kao dio zajedničke poljoprivredne politike,

— korištenja potvrda o uvozu, izvozu, ili o utvrđenom predujmu koje se podnose prilikom obavljanja formalnosti radi prihvaćanja carinske deklaracije za određenu robu, pod uvjetom da su te potvrde bile izdane na temelju te informacije.

Uz to, u izuzetnim slučajevima gdje se može ugroziti besprijekorno odvijanje postupaka propisanih u okviru zajedničke poljoprivredne politike, može se odlučiti da se odstupi od odredbe stavka 6. u skladu s postupkom propisanim u članku 38. Uredbe (EEZ) br. 136/66/EEZ [1] i u odgovarajućim člancima u drugim uredbama o zajedničkoj organizaciji tržišta.

Odjeljak 4.

Ostale odredbe

Članak 13.

Carinska tijela mogu u skladu s uvjetima predviđenim u važećim odredbama provesti sve provjere koje smatraju potrebnima za osiguranje ispravne primjene carinskog zakonodavstva.

Članak 14.

Za potrebu primjene carinskog zakonodavstva, svaka osoba koja izravno ili neizravno sudjeluje u određenim radnjama za potrebe trgovine robom mora carinskim tijelima staviti na raspolaganje sve potrebne isprave i podatke, neovisno o načinu njihove pohrane, te pružiti na njihov zahtjev svaku drugu pomoć, u propisanom roku.

Članak 15.

Svi podaci koji su po svojoj naravi povjerljivi ili su pribavljeni na takav način, smatraju se poslovnom tajnom. Carinska tijela ih ne smiju dalje prenositi bez izričite suglasnosti osobe ili ovlaštenih tijela koji su ih izdali; prenošenje podataka dopušteno je u slučajevima kada su carinska tijela dužna ili ovlaštena to učiniti sukladno važećim odredbama, posebno u odnosu na zaštitu podataka ili u vezi s pravnim postupcima.

Članak 16.

U svrhu provedbe provjere od strane carinskih tijela, osobe koje raspolažu ispravama iz članka 14. obvezne su čuvati ih u roku utvrđenom važećim odredbama, ali ne kraće od tri kalendarske godine, neovisno o načinu njihove pohrane. Taj rok počinje teći od kraja godine u kojoj su:

(a) u slučaju robe koja je puštena u slobodni promet, osim slučajeva iz točke (b), ili robe za koju je podnesena izvozna carinska deklaracija, od kraja godine u kojoj su prihvaćene deklaracije za puštanje robe u slobodni promet ili izvozne deklaracije;

(b) u slučaju robe koja je zbog njezine uporabe u posebne svrhe puštena u slobodni promet uz smanjenu ili nultu stopu uvozne carine, od kraja godine u kojoj je okončan taj carinski nadzor za odnosnu robu;

(c) u slučaju robe koja je puštena u koji drugi carinski postupak, od kraja godine u kojoj je okončan taj carinski postupak;

(d) u slučaju robe koja je smještena u slobodnu zonu ili slobodno skladište, od kraja godine u kojoj je roba napustila mjesto u kojemu se nalazila.

Ne dovodeći u pitanje odredbe članka 221. stavka 3., druge rečenice, ako se pri provjeri vođenoj od strane carinskih tijela, utvrdi da se knjigovodstveni zapis o carinskom dugu mora ispraviti, isprave se čuvaju i nakon proteka roka predviđenog u stavku 1. koliko je potrebno da bi se knjigovodstveni zapis mogao ispraviti i provjeriti.

Članak 17.

Ako je carinskim zakonodavstvom utvrđeno razdoblje, datum ili rok za potrebe primjene zakonodavstva, razdoblje i rok se ne

[1] SL 172, 30.9.1966., str. 3025/66.

mogu produžiti, a datum promijeniti, osim ako to predviđa posebna odredba u tom zakonodavstvu.

Članak 18.

1. Vrijednost ECU-a u nacionalnim valutama koja će se primjenjivati u okviru carinskog zakonodavstva utvrđuje se jedanput godišnje. Primjenjivat će se onaj tečaj koji se dobije prvog radnog dana listopada, s učinkom od 1. siječnja sljedeće kalendarske godine. Ako za određenu nacionalnu valutu tečaj nije raspoloživ, tečaj koji će se primjenjivati za tu valutu bit će onaj koji se dobije posljednjeg dana za koji je tečaj objavljen u *Službenom listu Europskih zajednica.*

2. Međutim, u slučaju kad dođe do promjene bilateralnog središnjeg tečaja jedne ili više nacionalnih valuta:

(a) tijekom kalendarske godine u svrhu određivanja razvrstavanja robe u Carinsku tarifu, te carina i davanja s istovrsnim učinkom za vrijednost ECU-a koriste se izmijenjeni tečajevi za konverziju ECU-a u nacionalne valute. Tečajevi proizvode učinke od desetog dana od dana na koji ti tečajevi budu raspoloživi;

(b) nakon prvog radnog dana listopada u svrhu određivanja razvrstavanja robe u Carinsku tarifu, te carina i davanja s istovrsnim učinkom za vrijednost ECU-a koriste se izmijenjeni tečajevi za konverziju ECU-a u nacionalne valute i primjenjivat će se, odstupajući od stavka 1., tijekom cijele kalendarske godine, osim u slučaju kad dođe do promjene bilateralnog središnjeg tečaja u tom razdoblju, i u tom se slučaju primjenjuje podstavak (a).

„Izmijenjeni tečajevi" znači tečajevi koji se dobiju prvog dana nakon promjene bilateralnog središnjeg tečaja ako su takvi tečajevi raspoloživi za sve valute Zajednice.

Članak 19.

Postupak Odbora koristi se za određivanje u kojim se slučajevima i pod kojim uvjetima može pojednostaviti primjena carinskog zakonodavstva.

GLAVA II.

ČIMBENICI NA TEMELJU KOJIH SE PRIMJENJUJU UVOZNE ILI IZVOZNE CARINE I DRUGE MJERE PROPISANE U TRGOVINI ROBOM

POGLAVLJE 1.

CARINSKA TARIFA EUROPSKIH ZAJEDNICA I RAZVRSTAVANJE ROBE U CARINSKU TARIFU

Članak 20.

1. Carine koje se zakonski potražuju kada nastane carinski dug temelje se na Carinskoj tarifi Europskih zajednica.

2. Ostale mjere, propisane odredbama Zajednice koje uređuju posebna područja koja se odnose na trgovinu robom, primjenjuju se, tamo gdje je to primjereno, u skladu s razvrstavanjem tih roba u Carinsku tarifu.

3. Carinska tarifa Europskih zajednica sadržava:

(a) kombiniranu nomenklaturu robe

(b) svaku drugu nomenklaturu koja se u cijelosti ili djelomično temelji na kombiniranoj nomenklaturi ili koja joj dodaje pododjeljke te koja je utvrđena propisima Zajednice koji uređuju posebna područja s ciljem primjene tarifnih mjera koje se odnose na trgovinu robom;

(c) stope i druge stavke davanja koje se obično primjenjuju na robu obuhvaćenu kombiniranom nomenklaturom s obzirom na:

— carine; i

— poljoprivredne pristojbe i druga uvozna davanja propisana zajedničkom poljoprivrednom politikom ili u okviru posebnih mjera koje se primjenjuju na određenu robu dobivenu preradom poljoprivrednih proizvoda.

(d) povlaštene tarifne mjere sadržane u ugovorima koje je Zajednica sklopila s određenim zemljama ili skupinama zemalja i koje predviđaju odobravanje povlaštenog tarifnog postupanja;

(e) povlaštene tarifne mjere koje je Zajednica jednostrano donijela za određene zemlje, skupine zemalja ili područja;

(f) samostalne suspenzivne mjere koje predviđaju smanjenje ili oslobađanje od uvoznih carina koje se naplaćuju na određenu robu;

(g) ostale tarifne mjere predviđene drugim zakonodavstvom Zajednice.

4. Ne dovodeći u pitanje pravila o paušalnim davanjima, mjere iz stavka 3. točke (d), (e) i (f) primjenjuju se na zahtjev deklaranta umjesto onih predviđenih u točki (c) ako predmetna

roba ispunjava uvjete propisane tim spomenutim mjerama. Zahtjev se može podnijeti naknadno ako su ispunjeni relevantni uvjeti.

5. Kada je primjena mjera iz stavka 3. točaka (d), (e) i (f) ograničena na određenu količinu uvoza, ona prestaje:

(a) u slučaju carinskih kvota čim se dosegne određena ograničena količina uvoza;

(b) u slučaju carinskih plafona odlukom Komisije.

6. Razvrstavanje robe u Carinsku tarifu podrazumijeva utvrđivanje prema važećim pravilima:

(a) podbroja kombinirane nomenklature ili podbroja bilo koje druge nomenklature iz stavka 3. točke (b); ili

(b) podbroja bilo koje druge nomenklature koja se u cijelosti ili djelomice temelji na kombiniranoj nomenklaturi ili koja joj dodaje pododjeljke te koja je utvrđena propisima Zajednice koji uređuju posebna područja s ciljem primjene mjera, osim tarifnih mjera koje se odnose na trgovinu robe, prema kojima se gore navedena roba treba razvrstati.

Članak 21.

1. Povoljnije tarifno postupanje, koje može pogodovati određenoj robi zbog njezine prirode ili uporabe u posebne svrhe, podliježe uvjetima koji su propisani u skladu s postupkom Odbora. Kada je potrebno odobrenje, primjenjuju se članci 86. i 87.

2. Za potrebe stavka 1., izraz „povoljnije tarifno postupanje" znači smanjenje ili suspenziju uvozne carine iz članka 4. točke 10., čak i u okviru carinskih kvota.

POGLAVLJE 2.

PODRIJETLO ROBE

Odjeljak 1.

Nepovlašteno podrijetlo

Članak 22.

Članci 23. – 26. određuju nepovlašteno podrijetlo robe u svrhu:

(a) primjene Carinske tarife Europskih zajednica s iznimkom mjera iz članka 20. stavka 3. točaka (d) i (e);

(b) primjene mjera osim tarifnih mjera utvrđenih odredbama Zajednice koje uređuju posebna područja trgovine robom;

(c) pripreme i izdavanja potvrda o podrijetlu.

Članak 23.

1. Roba podrijetlom iz jedne zemlje jest ona roba koja je u cijelosti dobivena ili proizvedena u toj zemlji.

2. Izraz „roba u cijelosti dobivena u jednoj zemlji" znači:

(a) mineralni proizvodi izvađeni iz tla u toj zemlji;

(b) tamo ubrani biljni proizvodi;

(c) tamo okoćene i uzgojene žive životinje;

(d) proizvodi dobiveni od živih, tamo uzgojenih životinja;

(e) proizvodi tamo dobiveni lovom ili ribolovom;

(f) proizvodi morskog ribolova i drugi proizvodi izvađeni iz mora izvan teritorijalnog mora zemlje i to plovilima koja su registrirana ili prijavljena u brodski upisnik u toj zemlji i koja plove pod zastavom te zemlje;

(g) roba dobivena ili proizvedena na brodovima tvornicama od proizvoda iz točke (f) podrijetlom iz te zemlje, pod uvjetom da su takvi brodovi tvornice registrirani ili prijavljeni u brodski upisnik u toj zemlji i da plove pod njezinom zastavom;

(h) proizvodi izvađeni s morskog dna ili iz sloja zemlje ispod toga morskog dna izvan teritorijalnog mora, pod uvjetom da ta zemlja ima isključiva prava na iskorištavanje tog morskog dna ili sloja zemlje ispod morskog dna;

(i) otpad i ostaci proizvoda dobivenih iz proizvodnih djelatnosti i upotrebljavanih predmeta ako su tamo prikupljeni i ako su pogodni samo za ponovno dobivanje sirovina;

(j) roba koja je tamo proizvedena isključivo od robe navedene u točkama od (a) do (i) ili od njezinih derivata u bilo kojoj fazi proizvodnje.

3. Za potrebe stavka 2. izraz „zemlja" obuhvaća i teritorijalno more te zemlje.

Članak 24.

Roba čija proizvodnja uključuje više od jedne zemlje smatrat će se podrijetlom iz zemlje u kojoj je prošla posljednju bitnu

gospodarski opravdanu preradu ili obradu u trgovačkom društvu koja je opremljena za tu svrhu i dovodi do proizvodnje novog proizvoda ili predstavlja važnu fazu proizvodnje.

Članak 25.

Svaka prerada ili obrada za koju se utvrdi ili u vezi s kojom utvrđene činjenice potvrđuju pretpostavku da je njezin jedini cilj bio izbjeći primjenu propisa koji se u Zajednici primjenjuju na robu iz određenih zemalja, neće se ni u kojemu slučaju smatrati dostatnom da bi tako proizvedena roba stekla podrijetlo zemlje gdje je prerada ili obrada provedena u smislu članka 24.

Članak 26.

1. Carinsko zakonodavstvo ili drugo zakonodavstvo Zajednice koje uređuje posebna područja mogu predvidjeti obvezu predočenja isprave koja dokazuje podrijetlo robe.

2. Neovisno o predočenju te isprave, carinska tijela mogu, u slučaju ozbiljne sumnje, zahtijevati dodatni dokaz s ciljem osiguranja da navođenje podrijetla bude u skladu s pravilima propisanim odgovarajućim zakonodavstvom Zajednice.

Odjeljak 2.

Povlašteno podrijetlo robe

Članak 27.

Pravila o povlaštenome podrijetlu propisuju uvjete koji uređuju stjecanje podrijetla koje roba mora ispuniti kako bi stekla pogodnosti iz mjera navedenih u članku 20. stavku 3. točkama (d) ili (e).

Ta pravila su:

(a) u slučaju robe obuhvaćene ugovorima iz članka 20. stavka 3. točke (d), utvrđena u tim ugovorima;

(b) u slučaju robe kojoj pogoduju povlaštene tarifne mjere iz članka 20. stavka 3. točke (e), utvrđena u skladu s postupkom Odbora.

POGLAVLJE 3.

VRIJEDNOST ROBE ZA CARINSKE SVRHE

Članak 28.

Odredbe ovog poglavlja uređuju carinsku vrijednost u svrhu primjene Carinske tarife Europskih zajednica i netarifne mjere propisane posebnim odredbama Zajednice koje uređuju područja trgovine robom.

Članak 29.

1. Carinska vrijednost uvezene robe njezina je transakcijska vrijednost, a to je stvarno plaćena ili plativa cijena za robu koja se prodaje radi izvoza u carinsko područje Zajednice, usklađena, tamo gdje je to potrebno, s člancima 32. i 33. pod uvjetom da:

(a) kupac nema ograničenja u raspolaganju robom ili uporabi robe, osim ograničenja koja:

— su određena zakonom ili ih zahtijeva javna vlast u Zajednici,

— ograničavaju zemljopisno područje gdje se roba može preprodati,

ili

— ne utječu znatno na vrijednost robe;

(b) prodaja ili cijena ne podliježu nekom uvjetu ili ograničenju čija se vrijednost ne može utvrditi s obzirom na robu koja se vrednuje;

(c) nikakva naknada od naknadne preprodaje, raspolaganja robom ili uporabe robe od strane kupca neće biti izravno ili neizravno dostavljena prodavatelju, osim ako je moguće izvršiti odgovarajuće usklađenje s člankom 32.; i

(d) kupac i prodavatelj nisu međusobno povezani ili, ako jesu, da je transakcijska vrijednost prihvatljiva za carinske svrhe u skladu sa stavkom 2.

2. (a) U postupku procjene prihvatljivosti transakcijske vrijednosti u smislu stavka 1., činjenica da su kupac i prodavatelj povezani nije dostatan razlog da se određena transakcijska vrijednost ocijeni neprihvatljivom. Ako je to potrebno, treba ispitati okolnosti prodaje i transakcijska vrijednost se prihvaća pod uvjetom da ta povezanost nije utjecala na cijenu. Ako, na temelju podataka dobivenih od deklaranta ili na drugi način, carinska tijela imaju razloga pretpostaviti da je povezanost utjecala na cijenu, o tome obavješćuju deklaranta i daju mu primjerenu mogućnost za odgovor. Ako to deklarant zahtijeva, obavijestit će se o razlozima pisanim putem.

(b) Pri prodaji između povezanih osoba, transakcijska se vrijednost prihvaća i roba procjenjuje u skladu sa stavkom 1. uvijek kada deklarant dokaže da je takva vrijednost gotovo jednaka jednoj od sljedećih vrijednosti u istom ili približno istom vremenskom razdoblju:

i. transakcijskoj vrijednosti kod prodaje, između kupaca i prodavatelja koji nisu povezani ni u kojem konkretnom slučaju, istovjetne ili slične robe za izvoz u Zajednicu;

ii. carinskoj vrijednosti istovjetne ili slične robe prema odredbama članka 30. stavka 2. točke (c);

iii. carinskoj vrijednosti istovjetne ili slične robe prema odredbama članka 30. stavka 2. točke (d);

U primjeni gore spomenutih provjera treba uzeti u obzir očite razlike u komercijalnim razinama, količinskim razinama, stavke nabrojane u članku 32. i troškove koje je imao prodavatelj pri prodaji u kojoj prodavatelj i kupac nisu povezani, a kojih nema pri prodaji u kojoj su prodavatelj i kupac povezani.

(c) Provjere navedene u točki (b) upotrebljavaju se na inicijativu deklaranta isključivo radi usporedbe. Prema navedenoj točki, ne dopušta se određivanje zamjenskih vrijednosti.

3. (a) Cijena koja se stvarno plaća ili koju treba platiti jest ukupno učinjeno plaćanje ili plaćanje koje treba izvršiti kupac u korist prodavatelja za uvezenu robu i uključuje sva plaćanja koja je kao uvjet prodaje za uvezenu robu učinio ili će učiniti kupac prema prodavatelju ili trećoj osobi da bi se ispunila obveza prodavatelja. Plaćanje ne treba nužno biti u obliku prijenosa novca. Plaćanje se može obaviti i kreditnim pismom ili dogovorenim instrumentom plaćanja i može se obaviti izravno ili neizravno.

(b) Radnje koje poduzima kupac o vlastitome trošku, uključujući i tržišne djelatnosti, osim onih za koje je u članku 32. predviđeno usklađenje, ne smatraju se neizravnim plaćanjem prodavatelju, čak i onda kad se može smatrati da su bile poduzete u korist prodavatelja ili u dogovoru s prodavateljem, i njihov se trošak ne dodaje stvarno plaćenoj ili plativoj cijeni pri određivanju carinske vrijednosti uvezene robe.

Članak 30.

1. Kada nije moguće odrediti carinsku vrijednost prema članku 29., carinska vrijednost bit će određena tako što će se ići redom kroz stavak 2. točke (a), (b), (c), i (d) do prve točke prema kojoj se ona može odrediti, pod uvjetom da redoslijed primjene točaka (c) i (d) bude obratan ako to zahtijeva deklarant; samo onda kad se ta vrijednost ne može odrediti prema određenoj točki, mogu se primijeniti odredbe sljedeće točke u nizu koji je utvrđen pomoću ovog stavka.

2. Carinska vrijednost, kako je utvrđena ovim člankom, je:

(a) transakcijska vrijednost istovjetne robe prodane za izvoz u Zajednicu i izvezene u isto ili gotovo isto vrijeme kao i roba koja se procjenjuje;

(b) transakcijska vrijednost slične robe prodane za izvoz u Zajednicu i izvezene u isto ili gotovo isto vrijeme kao i roba koja se procjenjuje;

(c) vrijednost koja se temelji na jediničnoj cijeni po kojoj se najveća moguća ukupna količina takve ili istovjetne ili slične uvezene robe prodaje na području Zajednice osobama koje nisu povezane s prodavateljima;

(d) izračunata vrijednost čini zbroj:

— troška ili vrijednosti materijala i proizvodnje, ili druge vrste prerade, koja je upotrijebljena u proizvodnji uvezene robe,

— svote dobiti i općih troškova koja je jednaka uobičajenu iznosu koji se ostvaruje pri prodaji robe iste skupine ili vrste kao što je roba koja se procjenjuje i koju je proizveo proizvođač u zemlji izvoza za izvoz u Zajednicu,

— troška ili vrijednosti stavki iz članka 32. stavka 1. točke (e).

3. Dodatni uvjeti i pravila za primjenu gore navedenog stavka 2. utvrđuju se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 31.

1. Ako carinsku vrijednost uvezene robe nije moguće odrediti prema člancima 29. ili 30., carinska vrijednost se određuje na temelju podataka dostupnih u Zajednici, koristeći opravdana sredstva u skladu s načelima i općim odredbama:

— Sporazuma o provedbi članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini,

— članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini,

— odredbama iz ovog poglavlja.

2. Prema stavku 1. carinska vrijednost ne određuje se na temelju:

(a) prodajne cijene u Zajednici za robu proizvedenu u Zajednici;

(b) sustava koji omogućuje da se u carinske svrhe prihvati viša od dviju mogućih vrijednosti;

(c) cijene robe na domaćem tržištu zemlje izvoza;

(d) troškova proizvodnje, osim onih izračunatih vrijednosti koje su utvrđene za istovjetnu ili sličnu robu prema članku 30. stavku 2. točki (d);

(e) cijena za izvoz u zemlju koja nije dio carinskog područja Zajednice;

(f) najmanjih carinskih vrijednosti; ili

(g) proizvoljnih ili izmišljenih vrijednosti.

Članak 32.

1. Kod određivanja carinske vrijednosti prema članku 29., cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu dodaju se:

(a) sljedeće stavke, do iznosa do kojega ih snosi kupac, a nisu uključene u cijenu koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za robu:

i. provizije i naknade posredovanja, osim kupovnih provizija,

ii. trošak ambalaže koja se u svrhu carinjenja smatra jedinstvenim dijelom određene robe,

iii. trošak pakiranja, bilo da se radi o radnoj snazi ili materijalu;

(b) prikladno raspoređena vrijednost sljedećih roba i usluga kad ih je kupac isporučio izravno ili neizravno bez naplate ili po sniženoj cijeni, a radi uporabe u vezi s proizvodnjom i prodajom uvezene robe radi izvoza, i to do stupnja do kojega ta vrijednost nije bila uključena u cijenu koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti:

i. materijala, sastavnih dijelova, dijelova i sličnih stvari ugrađenih u uvezenu robu,

ii. alata, matrica, kalupa i sličnih stvari koje su upotrijebljene u proizvodnji uvezene robe,

iii. materijala utrošenih u proizvodnji uvezene robe.

iv. usluga projektiranja, razvoja, umjetničkog rada, oblikovnog rada te planova i skica napravljenih izvan Zajednice, a potrebnih za proizvodnju uvezene robe;

(c) tantijeme i licencijske naknade za robu koja se vrednuje, a koje kupac mora platiti izravno ili neizravno kao uvjet za prodaju robe koja se procjenjuje i to do stupnja do kojeg te tantijeme i naknade nisu uključene u cijenu koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti;

(d) vrijednost bilo kojeg dijela iznosa ostvarenog daljnjom preprodajom, likvidiranjem ili uporabom uvezene robe, a koji se izravno ili neizravno plaća prodavatelju;

(e) i. trošak prijevoza i osiguranja uvezene robe, i

ii. troškovi utovara i rukovanja povezani s prijevozom uvezene robe

do mjesta ulaska u carinsko područje Zajednice.

2. Cijena koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti uvećava se prema odredbama ovog članka samo na temelju objektivnih i mjerljivih podataka.

3. Kod određivanja carinske vrijednosti ne uvećava se cijena koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti, osim ako je to predviđeno ovim člankom.

4. U ovom poglavlju, izraz „kupovne provizije" znači naknade koje je uvoznik platio svojemu zastupniku za uslugu zastupanja pri kupovini robe koja se procjenjuje.

5. Neovisno o stavku 1. točki (c):

(a) troškovi za dobivanje prava za umnožavanje uvezene robe u Zajednici ne dodaju se stvarno plaćenoj ili plativoj cijeni za uvezenu robu pri utvrđivanju carinske vrijednosti;

i

(b) plaćanja koja izvrši kupac za dobivanje prava za distribuciju i ponovnu prodaju uvezene robe ne dodaju se stvarno plaćenoj cijeni ili cijeni koju treba platiti za uvezenu robu ako takva plaćanja nisu uvjet prodaje za izvoz robe u Zajednicu.

Članak 33.

1. Pod uvjetom da su iskazane odvojeno od stvarno plaćene cijene ili cijene koju treba platiti, sljedeće stavke neće biti uključene u carinsku vrijednost:

(a) troškovi prijevoza robe nakon njezina dolaska na mjesto ulaska u carinsko područje Zajednice;

(b) troškovi gradnje, ugradnje, sklapanja, održavanja ili tehničke pomoći obavljene nakon uvoza uvezene robe kao što su industrijska postrojenja, strojevi ili oprema;

(c) troškovi kamata proisteklih iz financijskog sporazuma u koji je ušao kupac i koji se odnose na kupovinu uvezene robe, bez obzira na to je li financiranje omogućio prodavatelj ili druga osoba, pod uvjetom da je financijski sporazum sastavljen u pisanom obliku i da, ako se to zahtijeva, kupac može dokazati:

— da je takva roba stvarno prodana po cijeni koja je deklarirana kao stvarno plaćena cijena ili cijena koju treba platiti, i

— da potraživana kamatna stopa ne prelazi razinu uobičajenih kamata za takve transakcije, i to u zemlji u kojoj, i u vrijeme kada, je financiranje odobreno;

(d) troškovi za dobivanje prava na umnožavanje uvezene robe u Zajednici;

(e) kupovne provizije;

(f) uvozne carine ili druga davanja koja se plaćaju u Zajednici pri uvozu ili prodaji robe.

Članak 34.

U skladu s postupkom Odbora mogu se propisati posebna pravila za određivanje carinske vrijednosti nosača podataka za uporabu opreme za obradu podataka i vrijednosti podataka sadržanih u nosačima podataka ili uputa.

Članak 35.

Ako su čimbenici koji se koriste za određivanje carinske vrijednosti robe iskazani u valuti koja je drukčija od valute države članice u kojoj se vrši vrednovanje, koristi se tečaj koji su po propisu objavila nadležna tijela te države članice. Tečaj odražava što je bolje moguće trenutačnu vrijednost te valute u gospodarskim transakcijama u odnosu na valutu te države članice i primjenjuje se tijekom razdoblja koje se odredi u skladu s postupkom Odbora. Ako takav tečaj ne postoji, tečaj koji će se upotrijebiti određuje se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 36.

1. Odredbe ovog poglavlja ne dovode u pitanje posebne odredbe koje se odnose na određivanje vrijednosti za carinske svrhe robe puštene u slobodni promet nakon što joj je određeno drukčije carinski dopušteno postupanje ili uporaba.

2. Odstupajući od članaka 29., 30. i 31., carinska vrijednost kvarljive robe koja se obično oslobađa odmah po predaji može se na zahtjev deklaranta odrediti prema pojednostavnjenim pravilima sastavljenima za cijelu Zajednicu u skladu s postupkom Odbora.

GLAVA III.

ODREDBE KOJE SE PRIMJENJUJU NA ROBU KOJA JE UŠLA U CARINSKO PODRUČJE ZAJEDNICE PA SVE DO ODREĐIVANJA CARINSKI DOPUŠTENOGA POSTUPANJA ILI UPORABE

POGLAVLJE 1.

ULAZAK ROBE U CARINSKO PODRUČJE ZAJEDNICE

Članak 37.

1. Roba unesena u carinsko područje Zajednice podliježe carinskom nadzoru od trenutka njezina unosa. Roba može podlijegati provjeri od strane carinskog tijela u skladu s važećim odredbama.

2. Roba ostaje pod takvim nadzorom sve dok je to potrebno radi utvrđivanja njezinog statusa,ako je to primjereno, i u slučaju robe koja nije roba Zajednice i ne dovodeći u pitanje članak 82. stavak 1., roba ostaje pod nadzorom dok se njezin carinski status ne promijeni, odnosno dok se ne smjesti u slobodnu zonu ili slobodno skladište, dok se ponovno ne izveze ili uništi u skladu s člankom 182.

Članak 38.

1. Osoba koja je unijela robu u carinsko područje Zajednice obvezna je robu bez odgode prevesti putem i na način koji odrede carinska tijela i u skladu s njihovim uputama:

(a) do naznačene carinarnice, od strane carinskih tijela, ili kojega drugog mjesta koje odrede ili odobre ta tijela; ili

(b) u slobodnu zonu, ako se roba u slobodnu zonu unosi izravno:

— pomorskim ili zračnim putem, ili

— kopnenim putem, bez prolaska kroz druge dijelove carinskog područja Zajednice ako je slobodna zona smještena na kopnenoj granici između države članice i treće zemlje.

2. Svaka osoba koja preuzme odgovornost za prijevoz robe nakon što roba uđe u carinsko područje Zajednice, između ostalog, zbog pretovara robe, bit će odgovorna za ispunjenje obveze iz stavka 1.

3. Roba koja se još uvijek nalazi izvan carinskog područja Zajednice može se prema važećim odredbama podvrći provjeri carinskog tijela države članice u skladu sa, između ostalog, sporazumom sklopljenim između te države članice i treće zemlje te će se s njom postupati na isti način kao i s robom koja je unesena u carinsko područje Zajednice.

4. Stavak 1. točka (a) ne isključuje primjenu važećih odredbi iz područja putničkoga, pograničnoga, poštanskog prometa ili prometa koji nije od veće važnosti s gospodarskog stajališta, pod uvjetom da se primjenom tih propisa ne ugrožava carinski nadzor i mogućnost carinske provjere.

5. Odredbe stavaka 1. – 4. i članaka od 39. do 53. ne primjenjuju se na robu koja je privremeno napustila carinsko područje Zajednice krećući se morem ili zrakom između dvije točke tog područja, pod uvjetom da se prijevoz obavlja neposredno u redovnome linijskom zračnom ili brodskom prometu bez zaustavljanja izvan carinskog područja Zajednice.

Ova odredba ne primjenjuje se na robu utovarenu u lukama, zračnim pristaništima i slobodnim lukama trećih zemalja.

6. Odredba stavka 1. ne primjenjuje se na robu koja se nalazi na plovilima ili letjelicama koje prolaze teritorijalnim morem ili zračnim prostorom država članica, a kojima kao odredišno mjesto nije predviđena luka ili zračno pristanište u tim državama članicama.

Članak 39.

1. Kad se zbog nepredviđenih okolnosti ili više sile obveza iz članka 38. stavka 1. ne može ispuniti, osoba koja je tu obvezu dužna ispuniti ili svaka druga osoba koja je preuzela njezine obveze mora bez odgode obavijestiti ovlaštenu carinarnicu o toj situaciji. Ako nepredviđene okolnosti ili viša sila ne prouzroče potpuni gubitak robe, carinska tijela treba također obavijestiti o točnom mjestu gdje se roba nalazi.

2. Kad je plovilo ili letjelica iz članka 38. stavka 6. prisiljeno zbog nepredviđenih okolnosti ili više sile na zaustavljanje ili privremeno zadržavanje na carinskome području Zajednice, a nije moguće ispuniti obvezu iz članka 38. stavka 1., osoba koja je dovela plovilo ili letjelicu u carinsko područje Zajednice ili neka druga osoba na mjestu ili ulozi te osobe odmah o tome obavještava carinska tijela.

3. Carinska tijela određuju mjere koje će se poduzeti kako bi se omogućio carinski nadzor nad robom iz stavka 1. ovog članka i nad onom robom koja se nalazi na plovilu ili letjelici u okolnostima navedenima u stavku 2. i da bi se osiguralo, tamo gdje je to primjereno, naknadno dopremanje robe u carinarnicu ili drugo mjesto koje odrede ili odobre nadležna tijela.

POGLAVLJE 2.

PODNOŠENJE ROBE CARINI

Članak 40.

Robu koja je sukladno članku 38. stavku 1. točki (a) stigla do carinarnice ili drugog mjesta koje su odredila ili odobrila carinska tijela, podnosi osoba koja je robu unijela u carinsko područje Zajednice ili, ako je to primjereno, osoba koja je preuzela odgovornost za prijevoz robe nakon njezinog unošenja.

Članak 41.

Članak 40. ne isključuje primjenu važećih propisa koji se odnose na robu:

(a) koju unose putnici;

(b) koja je stavljena u carinski postupak, bez podnošenja carini.

Članak 42.

Od trenutka podnošenja robe carini u svrhu određivanja carinski dopuštenog postupanja ili uporabe robe moguće je uz odobrenje carinskih tijela pregledati robu i uzeti uzorke. Takvo odobrenje se daje na zahtjev osobe ovlaštene za određivanje takvog postupanja ili uporabe.

POGLAVLJE 3.

SKRAĆENA DEKLARACIJA I ISTOVAR ROBE PODNESENE CARINI

Članak 43.

Pridržavajući se članka 45., za robu podnesenu carini u smislu članka 40. podnosi se skraćena deklaracija.

Skraćena deklaracija podnosi se prilikom podnošenja robe carini. Međutim, carinska tijela mogu produljiti rok za podnošenje te deklaracije, a najduže do isteka prvog idućeg radnog dana nakon podnošenja robe carini.

Članak 44.

1. Skraćena deklaracija podnosi se na obrascu koji odgovara modelu propisanom od strane carinskih tijela. Međutim, carinska tijela mogu dozvoliti da se kao skraćena deklaracija upotrijebi trgovačka ili službena isprava koja sadrži sve podatke potrebne za utvrđivanje istovjetnosti robe.

2. Skraćenu deklaraciju podnosi:

(a) osoba koja je unijela robu u carinsko područje Zajednice ili bilo koja osoba koja preuzme odgovornost za njezin prijevoz nakon tog unosa; ili

(b) osoba u čije su ime djelovale osobe iz točke (a).

Članak 45.

Ne dovodeći u pitanje odredbe koje se odnose na robu koju putnici sa sobom unose, ili pisma i poštanske pakete, carinska tijela neće zahtijevati podnošenje skraćene deklaracije pod uvjetom da to ne ugrožava carinski nadzor robe u slučajevima ako su prije isteka roka iz članka 43. obavljene radnje potrebne za određivanje carinski dopuštenog postupanja ili uporabe robe.

Članak 46.

1. Roba se može istovariti ili pretovariti iz prijevoznog sredstva samo uz odobrenje carinskih tijela na mjestima koja su za to određena ili odobrena od strane tih istih carinskih tijela.

Međutim, u slučaju izravne opasnosti koja iziskuje da se roba ili dio robe odmah istovari, odobrenje nije potrebno. U tom slučaju carinska tijela se moraju odmah obavijestiti.

2. Za potrebe pregleda robe i prijevoznog sredstva, carinska tijela mogu u svako doba zahtijevati da se roba istovari i raspakira.

Članak 47.

Bez odobrenja carinskih tijela roba se ne smije udaljiti s mjesta na koje je prvotno smještena.

POGLAVLJE 4.

OBVEZA DA SE ROBI PODNESENOJ CARINI ODREDI CARINSKI DOPUŠTENO POSTUPANJE ILI UPORABA

Članak 48.

Za robu koja nije roba Zajednice i koja je podnesena carini određuje se carinski dopušteno postupanje ili uporaba.

Članak 49.

1. Ako je za robu podnesena skraćena deklaracija, formalnosti potrebne za određivanje carinski dopuštenog postupanja ili uporabe robe moraju biti obavljene u roku:

(a) 45 dana od dana podnošenja skraćene deklaracije za robu koja se prevozi morskim putem;

(b) 20 dana od dana podnošenja skraćene deklaracije za robu koja se prevozi na drugi način.

2. Ako okolnosti to opravdavaju, carinska tijela mogu odrediti kraći rok ili odobriti produljenje rokova iz stavka 1. Međutim, takvo produljenje ne može biti duže od istinskih potreba koje te okolnosti opravdavaju.

POGLAVLJE 5.

PRIVREMENI SMJEŠTAJ ROBE

Članak 50.

Roba podnesena carini ima status robe u privremenome smještaju sve dok joj se ne odredi carinski dopušteno postupanje ili uporaba. Ta se roba u daljnjem tekstu naziva „roba u privremenome smještaju".

Članak 51.

1. Roba u privremenome smještaju smije se smjestiti samo na mjestima i pod uvjetima koje odobre carinska tijela.

2. Carinska tijela mogu zahtijevati da osoba koja je u posjedu robe položi osiguranje za naplatu bilo kojeg carinskog duga koji može nastati prema člancima 203. ili 204.

Članak 52.

Ne dovodeći u pitanje odredbe članka 42., roba u privremenome smještaju može biti predmet samo onih oblika rukovanja koji su potrebni za očuvanje robe u nepromijenjenom stanju, bez promjene njezina izgleda ili tehničkih obilježja.

Članak 53.

1. Carinska tijela poduzimaju bez odgode sve potrebne mjere, uključujući i prodaju robe, radi reguliranja položaja robe za koju nisu poduzete formalnosti potrebne za određivanje carinski dopuštenog postupanja ili uporabe u skladu s rokovima iz članka 49.

2. Carinska tijela mogu, na rizik i trošak osobe koja je u posjedu robe, premjestiti robu na posebno mjesto koje je pod njezinim nadzorom do okončanja postupka s robom.

POGLAVLJE 6.

ODREDBE KOJE SE PRIMJENJUJU NA ROBU KOJA NIJE ROBA ZAJEDNICE, A KOJA JE STAVLJENA U POSTUPAK PROVOZA

Članak 54.

Članak 38., osim stavka 1. točke (a), te članci 39. – 53. ne primjenjuju se na robu koja se pri unosu u carinsko područje Zajednice već nalazi u postupku provoza.

Članak 55.

Kad roba koja nije roba Zajednice, a koja je stavljena u postupak provoza, stigne na odredište u carinskome području Zajednice i bude podnesena carini u skladu s važećim odredbama o provozu, primjenjuju se članci od 43. do 53.

POGLAVLJE 7.

OSTALE ODREDBE

Članak 56.

Ako to zahtijevaju okolnosti, carinska tijela mogu uništiti podnesenu robu. Carinska tijela o tome obavještavaju posjednika robe. Troškovi uništenja robe idu na teret posjednika robe.

Članak 57.

Ako carinska tijela utvrde da je roba nezakonito unesena u carinsko područje Zajednice ili da je onemogućen carinski nadzor nad njom, carinska tijela poduzimaju sve potrebne mjere, uključujući i prodaju robe, kako bi se regulirao njezin položaj.

GLAVA IV.

CARINSKI DOPUŠTENO POSTUPANJE ILI UPORABA ROBE

POGLAVLJE 1.

OPĆENITO

Članak 58.

1. Osim ako nije drukčije propisano, robi se može u svakome trenutku i pod propisanim uvjetima odrediti bilo koji od carinski dopuštenih postupaka ili uporaba, bez obzira na njezinu prirodu ili količinu ili zemlju podrijetla, vrstu pošiljke ili odredište.

2. Stavak 1. ne isključuje nametanje zabrana ili ograničenja koja su opravdana zbog zaštite javnog morala, javne politike ili javne sigurnosti, zaštite zdravlja i života ljudi, životinja ili biljaka, zaštite nacionalnog blaga umjetničke, povijesne, ili arheološke vrijednosti, ili zaštite industrijskog i trgovačkog vlasništva.

POGLAVLJE 2.

CARINSKI POSTUPCI

Odjeljak 1.

Stavljanje robe u carinski postupak

Članak 59.

1. Za svu robu koja se stavlja u carinski postupak podnosi se deklaracija za taj carinski postupak.

2. Roba Zajednice deklarirana za izvoz, postupak vanjske proizvodnje, provozni postupak ili postupak carinskog skladištenja, podliježe carinskom nadzoru od trenutka prihvaćanja carinske deklaracije do trenutka napuštanja carinskog područja Zajednice, ili uništenja, ili poništenja carinske deklaracije.

Članak 60.

Ukoliko carinsko zakonodavstvo Zajednice ne sadrži nikakva pravila za to, države članice određuju mjerodavnost pojedinih carinarnica smještenih na njihovu državnom području, uzimajući u obzir, gdje je to moguće, prirodu robe i carinski postupak u koji će se roba staviti.

Članak 61.

Carinska deklaracija se podnosi:

(a) pisano; ili

(b) elektroničkom razmjenom podataka ako je to predviđeno odredbama koje su propisane u skladu s postupkom Odbora ili ako uporabu takvih sredstava odobre carinska tijela, ili

(c) putem redovitog postupka deklariranja ili nekim drugim radnjama kojima posjednik robe iskazuje svoju želju stavljanja robe u carinski postupak, kad je takva mogućnost predviđena pravilima donesenim u skladu s postupkom Odbora.

A. **Pisana deklaracija**

I. Redoviti postupak

Članak 62.

1. Pisane deklaracije podnose se na obrascu koji odgovara službenom primjerku propisanom za tu svrhu. Deklaracije moraju biti potpisane i sadržavati sve podatke koji su potrebni za primjenu propisa vezanih uz carinski postupak za koji je roba deklarirana.

2. Uz deklaraciju, prilažu se sve isprave koje su potrebne za primjenu propisa vezanih uz primjenu carinskog postupka za koji je roba deklarirana.

Članak 63.

Carinska tijela su dužna deklaraciju, koja ispunjava uvjete propisane člankom 62. odmah prihvatiti, pod uvjetom da je roba na koju se deklaracija odnosi podnesena carini.

Članak 64.

1. Pridržavajući se članka 5., carinsku deklaraciju može podnijeti svaka osoba koja nadležnom carinskom tijelu može podnijeti robu ili urediti da roba bude podnesena zajedno sa svim ispravama koje treba predočiti za primjenu propisa vezanih uz carinski postupak za koji je roba deklarirana.

2. Međutim,

(a) ako prihvaćanje carinske deklaracije nameće posebne obveze određenoj osobi, deklaraciju može podnijeti samo ta osoba ili osoba koja to čini za njezin račun;

(b) deklarant mora imati poslovni nastan u Zajednici.

Međutim, uvjet koji se odnosi na poslovni nastan u Zajednici neće se primijeniti na osobe koje:

— podnose deklaraciju za provoz ili privremeni uvoz;

— deklariraju robu prigodno, ako to carinska tijela smatraju opravdanim.

3. Stavak 2. točka (b) ne sprečava države članice da primijene bilateralne ugovore sklopljene s trećim zemljama, ili uobičajene postupke koji imaju sličan učinak, prema kojima državljani tih zemalja mogu podnijeti carinsku deklaraciju na državnom području tih država članica prema načelu uzajamnosti.

Članak 65.

Na zahtjev deklaranta carinska tijela mogu dopustiti izmjenu jednog ili više podataka u deklaraciji koju su već prihvatili. Izmjena ne smije imati za posljedicu da se deklaracija odnosi na drugu robu u odnosu na prvotno prijavljenu robu. Međutim, izmjena se neće dopustiti kad se zahtijeva odobrenje nakon što carinska tijela:

(a) obavijeste deklaranta da namjeravaju pregledati robu, ili

(b) utvrde da su podatci netočni, ili

(c) prepuste robu deklarantu.

Članak 66.

1. Carinska tijela na zahtjev deklaranta poništavaju već prihvaćenu deklaraciju ako deklarant pruži dokaze da je roba greškom deklarirana za carinski postupak na koji se ta deklaracija odnosi ili da zahtijevani carinski postupak uslijed posebnih okolnosti više nije primjeren.

Usprkos tome, ako su carinska tijela obavijestila deklaranta da imaju namjeru pregledati robu, zahtjev za poništavanje deklaracije neće se prihvatiti sve dok se ne obavi pregled.

2. Deklaracija se ne poništava nakon puštanja robe, osim u slučajevima propisanim u skladu s postupkom Odbora.

3. Poništavanje deklaracije ne isključuje primjenu važećih kaznenih odredaba.

Članak 67.

Ako nije drukčije izričito propisano, datum koji se uzima u obzir za primjenu svih odredaba koje uređuju carinski postupak za koji je roba deklarirana jest datum prihvaćanja deklaracije.

Članak 68.

Radi provjere prihvaćene deklaracije, carinska tijela mogu:

(a) provjeriti isprave navedene u deklaraciji i priložene isprave. Carinska tijela mogu zahtijevati od deklaranta da priloži i druge isprave kako bi utvrdila točnost podataka u deklaraciji;

(b) pregledati robu i uzeti uzorke za analizu ili za detaljan pregled.

Članak 69.

1. Prijevoz robe do mjesta pregleda ili uzimanja uzoraka te svako rukovanje s robom koje se obavlja radi pregleda ili uzimanja uzoraka obavlja se na odgovornost i trošak deklaranta.

2. Deklarant ima pravo prisustvovati pregledu robe i uzimanju uzoraka. Carinska tijela, ako to smatraju potrebnim, zahtijevaju prisutnost deklaranta ili njegova opunomoćenika pregledu robe ili uzimanju uzoraka radi pružanja pomoći koja je potrebna u svrhu lakšeg obavljanja pregleda ili uzimanja uzoraka.

3. Ako su uzorci uzeti u skladu s važećim odredbama, carinska tijela nisu dužna deklarantu platiti nadoknadu za uzete uzorke, ali će snositi troškove njihove analize i pregleda.

Članak 70.

1. Ako se pregleda samo dio robe navedene u deklaraciji, rezultat takvog djelomičnog pregleda vrijedi za svu robu iz deklaracije. Međutim, deklarant može zahtijevati dodatni pregled robe ako smatra da rezultat djelomičnog pregleda nije primjeren preostaloj deklariranoj robi.

2. Za potrebe stavka 1., ako obrazac deklaracije obuhvaća dvije ili više stvari, smatra se da podaci koji se odnose na svaku pojedinu stvar predstavljaju posebnu deklaraciju.

Članak 71.

1. Rezultati provjere deklaracije koriste se u svrhu primjene propisa koji uređuju carinski postupak u koji je roba stavljena.

2. Ako deklaracija nije provjeravana, za primjenu propisa iz stavka 1. prihvaćaju se podaci koje je deklarant naveo u deklaraciji.

Članak 72.

1. Carinska tijela poduzimaju mjere potrebne za utvrđivanje istovjetnosti robe, ako je utvrđivanje istovjetnosti prijeko potrebno za provedbu carinskog postupka za koji je roba deklarirana.

2. Obilježja mogu s robe ili prijevoznih sredstava ukloniti ili uništiti samo carinska tijela, ili se to može učiniti uz njihovo odobrenje, osim u slučajevima kad je zbog nepredvidivih okolnosti, ili više sile, njihovo uklanjanje, ili uništenje nužno kako bi se zaštitila roba ili prijevozno sredstvo.

Članak 73.

1. Ne dovodeći u pitanje članak 74., ako su ispunjeni uvjeti za stavljanje robe u zahtijevani carinski postupak i pod uvjetom da roba nije predmet mjera zabrana ili ograničenja, carinska tijela puštaju robu čim podatke u deklaraciji provjere ili prihvate bez provjere. Na isti način se postupa i u slučaju kad se provjera deklaracije ne može dovršiti u prihvatljivu roku, a nije nužno da radi provjere deklaracije roba bude prisutna.

2. Sva roba obuhvaćena istom deklaracijom pušta se istodobno.

Za potrebe ovog stavka, ako obrazac deklaracije obuhvaća dvije ili više stvari, smatra se da podaci koji se odnose na svaku pojedinu stvar predstavljaju posebnu deklaraciju.

Članak 74.

1. Ako prihvaćanjem carinske deklaracije nastaje carinski dug, roba obuhvaćena deklaracijom ne može biti puštena sve dok se carinski dug ne plati, odnosno dok se ne položi osiguranje za njegovo plaćanje.

Međutim, ne dovodeći u pitanje stavak 2., ova odredba ne primjenjuje se na postupak privremenog uvoza s djelomičnim oslobađanjem od uvoznih carina.

2. Ako, u skladu s propisima koji uređuju carinski postupak za koji je roba deklarirana, carinska tijela zahtijevaju osiguranje za plaćanje duga, roba se ne može pustiti u carinski postupak dok se ne položi osiguranje.

Članak 75.

Poduzimaju se sve potrebne mjere, uključujući i oduzimanje robe i njezinu prodaju, ako roba:

(a) ne može biti puštena jer:

— nije bilo moguće početi ili nastaviti s pregledom robe u roku koji su odredila carinska tijela iz razloga koji se mogu pripisati deklarantu, ili

— nisu bile podnesene sve isprave koje su potrebne da bi se roba stavila u zahtijevani carinski postupak, ili

— nije izvršeno plaćanje, odnosno nije položeno osiguranje za plaćanje uvoznih ili izvoznih carina, a koje je trebalo biti izvršeno, odnosno položeno, unutar propisanog roka, ili

— je roba predmet zabrana ili ograničenja;

(b) nije unutar primjerenog roka preuzeta nakon što je puštena.

II. Pojednostavnjeni postupci

Članak 76.

1. Radi pojednostavnjenja formalnosti i postupaka, a da se istovremeno osigura da se postupci provode na pravilan način, carinska tijela, pod uvjetima propisanima u skladu s postupkom Odbora, odobravaju:

(a) da deklaracija iz članka 62. ne sadrži neke od podataka iz tog članka, stavka 1. i da joj nije potrebno priložiti neke od isprava iz članka 62. stavka 2.;

(b) da neka od trgovačkih ili službenih isprava koja je priložena uz zahtjev za stavljanje robe u carinski postupak zamijeni deklaraciju iz članka 62.;

(c) da se roba stavi u zahtijevani postupak na temelju knjigovodstvenog zapisa; u tome slučaju carinska tijela mogu deklaranta osloboditi obveze podnošenja robe carini.

Pojednostavnjena deklaracija, trgovačka ili službena isprava ili knjigovodstveni zapis moraju sadržavati podatke nužne za utvrđivanje istovjetnosti robe. U slučaju knjigovodstvenog zapisa robe, zapis mora sadržavati datum knjiženja.

2. Osim u slučajevima koji će se utvrditi u skladu s postupku Odbora, deklarant je dužan podnijeti dopunsku deklaraciju koja može biti opća, periodična ili rekapitulativna.

3. Smatra se da dopunske deklaracije i pojednostavnjene deklaracije iz stavka 1. točaka (a), (b) i (c) predstavljaju jednu nedjeljivu cjelinu koja proizvodi učinak na dan prihvaćanja pojednostavnjenih deklaracija; u slučajevima iz stavka 1. točke (c), knjigovodstveni zapis ima istu pravnu snagu kao prihvaćanje deklaracije iz članka 62.

4. Posebni pojednostavnjeni postupci za postupak provoza Zajednice propisuju se u skladu s postupkom Odbora.

B. **Ostale deklaracije**

Članak 77.

Ako je carinska deklaracija podnesena elektroničkom razmjenom podataka u smislu članka 61. točke (b), usmeno ili nekim drugim radnjama u smislu članka 61. točke (c), članci od 62. do 76. primjenjuju se na odgovarajući način ne dovodeći u pitanje načela navedena u njima.

C. **Naknadna provjera deklaracija**

Članak 78.

1. Carinska tijela mogu, po službenoj dužnosti ili na zahtjev deklaranta, izmijeniti deklaraciju nakon puštanja robe.

2. Carinska tijela mogu, nakon puštanja robe i radi utvrđivanja točnosti podataka navedenih u deklaraciji, provjeriti trgovačke isprave i podatke koji se odnose na uvozne ili izvozne radnje u vezi s tom robom ili naknadne trgovačke radnje u koje su te robe uključene. Takve provjere mogu se izvršiti u prostorijama deklaranta ili svake druge osobe koja je izravno ili neizravno poslovno uključena u navedene radnje ili u prostorijama bilo koje osobe koja posjeduje navedene isprave i podatke u poslovne svrhe. Tijela mogu također pregledati robu, ako je još uvijek dostupna.

3. Ako se revizijom deklaracije ili naknadnom provjerom utvrdi da su odredbe, koje uređuju određeni carinski postupak, bile primijenjene na temelju netočnih ili nepotpunih podataka, carinska tijela,u skladu s bilo kojim utvrđenim odredbama, poduzimaju potrebne mjere da bi se slučaj, sukladno novim raspoloživim podacima, uredio.

Odjeljak 2.

Puštanje robe u slobodni promet

Članak 79.

Puštanjem u slobodni promet roba koja nije roba Zajednice stječe status robe Zajednice.

To ima za nužnu posljedicu primjenu mjera trgovinske politike, ispunjavanje drugih propisanih formalnosti u vezi s uvozom robe i plaćanjem zakonom propisanih carina.

Članak 80.

1. Odstupajući od članka 67., pod uvjetom da je uvozna carina koja se obračunava za robu jedna od carina navedenih u članku 4. točki 10. prvoj alineji i da je stopa carine snižena nakon dana prihvaćanja deklaracije za puštanje robe

u slobodni promet, ali prije nego što je roba puštena, deklarant može zahtijevati primjenu povoljnije stope.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se ako robu nije bilo moguće pustiti zbog razloga koji se pripisuju deklarantu.

Članak 81.

Ako se pošiljka sastoji od roba koje se razvrstavaju u različite carinske tarife, a postupanje sa svakom od tih roba sukladno njezinom razvrstavanju u carinske tarife za potrebe popunjavanja deklaracije prouzročio bi rad i troškove nerazmjerne obračunatim uvoznim carinama, carinska tijela mogu, na zahtjev deklaranta, dopustiti da se uvozne carine za cijelu pošiljku obračunaju na temelju razvrstavanja u carinsku tarifu one robe na koju se primjenjuje najveća stopa uvozne carine.

Članak 82.

1. Ako je roba bila puštena u slobodni promet uz smanjenu ili nultu stopu carine zbog svoje uporabe u posebne svrhe, ta roba ostaje pod carinskim nadzorom. Carinski nadzor prestaje kad prestanu vrijediti uvjeti propisani za odobravanje smanjene ili nulte stope carine, kada se roba izveze ili uništi ili kad je dopuštena uporaba robe u druge svrhe od onih koje su propisane za primjenu smanjene ili nulte stope carine, uz uvjet da je plaćen carinski dug.

2. Na robu iz stavka 1.na odgovarajući način primjenjuju se odredbe članaka 88. i 90.

Članak 83.

Roba puštena u slobodni promet izgubit će carinski status robe Zajednice ako je:

(a) deklaracija za puštanje u slobodni promet poništena nakon puštanja u skladu s člankom 66., ili

(b) uvozna carina koja se plaća za tu robu vraćena ili plaćanje otpušteno:

— u postupku unutarnje proizvodnje uz primjenu sustava povrata,

ili

— roba ima nedostatke ili ne ispunjava uvjete iz ugovora, kako je to propisano člankom 238., ili

— u slučajevima navedenim u članku 239., kad je povrat ili otpust uvjetovan izvozom ili ponovnim izvozom robe ili stavljanjem robe u koji drugi odgovarajući carinski dopušteni postupak ili uporabu.

Odjeljak 3.

Suspenzivni postupci i carinski postupci s gospodarskim učinkom

A. **Odredbe zajedničke za više postupaka**

Članak 84.

1. U člancima od 85. do 90.:

(a) kad se radi o robi koja nije roba Zajednice, izraz „postupak" podrazumijeva sljedeće postupke:

— vanjski provoz;

— carinsko skladištenje;

— unutarnja proizvodnja u obliku sustava suspenzije;

— prerada pod carinom;

— privremeni uvoz;

(b) kad se koristi izraz „carinski postupak s gospodarskim učinkom", to podrazumijeva sljedeće postupke:

— carinsko skladištenje;

— unutarnja proizvodnja;

— prerada pod carinom;

— privremeni uvoz;

— vanjska proizvodnja.

2. „Uvozna roba" znači roba stavljena u suspenzivni postupak te roba stavljena u postupak unutarnje proizvodnje u obliku sustava povrata za koju su ispunjene formalnosti za puštanje u slobodni promet i formalnosti predviđene člankom 125.

3. „Roba u nepromijenjenom stanju" znači uvozna roba koja u postupku unutarnje proizvodnje ili u postupku prerade pod carinom nije bila predmet nijednog oblika prerade.

Članak 85.

Upotreba svakog carinskog postupka s gospodarskim učinkom uvjetovan je odobrenjem kojeg izdaju carinska tijela.

Članak 86.

Ne dovodeći u pitanje dodatne posebne uvjete koji uređuju dotični postupak, odobrenje iz članka 85. i članka 100. stavka 1. izdaje se samo:

— osobama koje pruže sva potrebna jamstva za pravilno izvođenje postupaka;

— u slučajevima kad carinska tijela mogu nadzirati i pratiti postupak, bez uvođenja upravnih postupaka koji su nerazmjerni obuhvaćenim gospodarskim potrebama.

Članak 87.

1. Odobrenje mora sadržavati sve uvjete pod kojima će se voditi određeni postupak.

2. Korisnik odobrenja mora odmah obavijestiti carinska tijela o svim čimbenicima koji nastanu nakon izdavanja odobrenja, a koji utječu na njegovu valjanost ili sadržaj.

Članak 88.

Carinska tijela mogu uvjetovati polaganje odgovarajućeg osiguranja plaćanja carinskog duga koji bi mogao nastati u vezi s robom stavljenom u suspenzivni postupak.

U pojedinom suspenzivnom postupku mogu se propisati posebne odredbe o polaganju osiguranja.

Članak 89.

1. Suspenzivni postupak s gospodarskim učinkom završava se kad se odobri novi carinski dopušteni postupak ili uporaba, bilo za robu koja je bila stavljena u taj postupak, ili za dobivene ili prerađene proizvode.

2. Carinska tijela poduzimaju sve potrebne mjere kako bi se uredilo pitanje robe za koju postupak nije završen sukladno propisanim uvjetima.

Članak 90.

Prava i obveze korisnika carinskoga postupka s gospodarskim učinkom mogu se, uz uvjete koje odrede carinska tijela, prenijeti postupno na druge osobe koje ispunjavaju sve propisane uvjete kako bi imale pogodnosti od odgovarajućeg postupka.

B. **Vanjski provoz**

I. Opće odredbe

Članak 91.

1. Postupak vanjskog provoza dopušta kretanje robe od jednog do drugog mjesta unutar carinskog područja Zajednice, i to:

(a) robe koja nije roba Zajednice, a ne podliježe plaćanju uvoznih carina i drugih davanja ili mjerama trgovinske politike;

(b) robe Zajednice koja podliježe mjeri Zajednice koja uključuje izvoz robe u treće zemlje i za koju su obavljene odgovarajuće carinske formalnosti za izvoz.

2. Kretanje iz stavka 1. ovog članka odvija se:

(a) pod pokrićem postupka vanjskog provoza Zajednice, ili

(b) pod pokrićem karneta TIR (Konvencija TIR), pod uvjetom da to kretanje:

(1) započinje ili će se završiti izvan Zajednice, ili

(2) odnosi se na pošiljke robe koje se moraju istovariti u carinskom području Zajednice i koje su dovezene s robom koja se treba istovariti u trećoj zemlji, ili

(3) odvija se između dvije točke u Zajednici preko državnog područja neke treće zemlje;

(c) pod pokrićem karneta ATA (Konvencija ATA), koji se koristi kao isprava provoza; ili

(d) pod pokrićem Rajnskog manifesta (članak 9. Revidirane konvencije o plovidbi Rajnom), ili

(e) pod pokrićem obrasca 302 predviđenog Sporazumom između država stranaka Sjevernoatlanskog ugovora o pravnom položaju njihovih snaga, koji je potpisan u Londonu 19. lipnja 1951.; ili

(f) poštom (uključujući pakete).

3. Postupak vanjskog provoza primjenjuje se ne dovodeći u pitanje posebne odredbe koje se primjenjuju na kretanje robe stavljene u carinski postupak s gospodarskim učinkom.

Članak 92.

Postupak vanjskog provoza završava podnošenjem robe i odgovarajućih isprava odredišnoj carinarnici u skladu s odredbama određenog postupka.

II. Posebne odredbe koje se odnose na vanjski provoz Zajednice

Članak 93.

Postupak vanjskog provoza Zajednice primjenjuje se na robu koja prolazi kroz područje treće zemlje samo:

(a) ako je takva mogućnost predviđena međunarodnim ugovorom, ili

(b) ako se prijevoz kroz tu zemlju odvija pod pokrićem jedinstvene prijevozne isprave sastavljene na carinskom području

Zajednice; u tom slučaju, odvijanje tog postupka se suspendira na državnom području treće zemlje.

Članak 94.

1. Pridržavajući se članka 95., glavni obveznik dužan je položiti osiguranje radi osiguranja plaćanja bilo kojeg carinskog duga ili drugih davanja koja bi mogla nastati za robu.

2. Osim u slučajevima koji će se po potrebi odrediti u skladu s postupkom Odbora, polaganje osiguranja nije potrebno za:

(a) prijevoze morem i zrakom;

(b) prijevoz robe Rajnom i plovnim putovima Rajne;

(c) prijevoz cjevovodima;

(d) prijevoze koje obavljaju željeznička trgovačka društva država članica.

3. Slučajevi u kojima je moguće ne zahtijevati polaganje osiguranja u vezi s prijevozom robe na plovnim putovima osim onih navedenih u stavku 2. točki (b), određuju se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 95.

1. Svaka osoba koja ispunjava uvjete propisane stavkom 2. može, podliježući ograničenjima iz stavka 3., pribaviti od carinskih tijela u državi članici u kojoj ima poslovni nastan, oslobođenje od polaganja osiguranja za postupak vanjskog provoza Zajednice koji ona obavlja iz bilo koje polazne države članice i kroz državno područje bilo koje države članice.

2. Oslobođenje od polaganja osiguranja iz stavka 1. odobrava se isključivo osobama:

(a) koje imaju poslovni nastan u državi članici u kojoj je odobreno oslobođenje od jamstva;

(b) koje su redovni korisnici postupka provoza Zajednice;

(c) čiji je financijski položaj takav da mogu ispunjavati svoje obveze;

(d) koje nisu počinile bilo kakvo teže kršenje carinskih ili financijskih propisa; i

(e) koje se, u skladu s uzorkom obrasca koji se ima utvrditi, obvežu da će odmah po primitku pisanog zahtjeva od carinskih tijela platiti svaki traženi iznos za svoje provozne radnje Zajednice.

3. Oslobođenje od polaganja osiguranja koje se odobrava u skladu sa stavcima 1. i 2., ne primjenjuje se na postupke vanjskog provoza Zajednice, koji uključuju robu:

(a) čija ukupna vrijednost prelazi iznos koji će se utvrditi u skladu s postupkom Odbora, ili

(b) koja predstavlja povećani rizik zbog visine uvoznih carina i drugih davanja kojima podliježe u jednoj ili više država članica.

4. Tijela koja odobravaju oslobođenje od polaganja osiguranja, izdaju jednu ili više primjeraka potvrde o oslobođenju od polaganja osiguranja svakoj osobi kojoj su to oslobođenje odobrili.

Članak 96.

1. Glavni obveznik je nositelj postupka vanjskog provoza Zajednice. Glavni obveznik je odgovoran za:

(a) predaju robe odredišnoj carinarnici u nepromijenjenom stanju i do propisanog roka te uz poštivanje mjera koje su donijela carinska tijela radi osiguranja istovjetnosti robe;

(b) poštivanje odredaba koje se odnose na postupak provoza Zajednice.

2. Neovisno o obvezi glavnog obveznika iz stavka 1., prijevoznik ili primatelj robe koji primi robu znajući da je roba u postupku provoza Zajednice također je odgovoran za predaju robe odredišnoj carinarnici u nepromijenjenom stanju i do propisanog roka te uz poštivanje mjera koje su donijela carinska tijela radi osiguranja istovjetnosti robe.

Članak 97.

1. Detaljna pravila o odvijanju postupka i o izuzecima utvrđuju se u skladu s postupkom Odbora.

2. Pod uvjetom da je zajamčena provedba mjera Zajednice koje se primjenjuju na robu:

(a) države članice imaju pravo prema bilateralnim ili multilateralnim dogovorima među sobom uspostaviti pojednostavnjene postupke u skladu s kriterijima koje treba odrediti prema okolnostima i koji se primjenjuju na određenu vrstu robnog prometa ili za određena poduzeća;

(b) svaka država članica ima pravo uspostaviti pojednostavnjene postupke u određenim okolnostima za robu za koju nije predviđeno kretanje na državnom području druge države članice.

C. **Carinska skladišta**

Članak 98.

1. Postupak carinskog skladištenja odobrava smještaj u carinskom skladištu:

(a) robe koja nije roba Zajednice, a da ta roba pritom ne podliježe uvoznim carinama ili mjerama trgovinske politike;

(b) robe Zajednice u slučajevima kad zakonodavstvo Zajednice, koje uređuje posebna područja, propisuje da smještaj robe u carinsko skladište podliježe primjeni mjera koje se obično primjenjuju za izvoz te robe.

2. Carinsko skladište znači svako mjesto koje odobre carinska tijela i koje je pod njihovim nadzorom, u kojemu se roba može smjestiti u skladu s propisanim uvjetima.

3. Slučajevi u kojima se roba iz stavka 1.može staviti u postupak carinskog skladištenja, a da se roba ne smješta u carinskome skladištu, utvrdit će se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 99.

Carinsko skladište može biti javno skladište ili privatno skladište.

„Javno skladište" znači carinsko skladište raspoloživo za upotrebu svakoj osobi za skladištenje robe;

„Privatno skladište" znači carinsko skladište namijenjeno skladištenju robe posjednika skladišta.

Posjednik skladišta je osoba ovlaštena za vođenje carinskog skladišta.

Korisnik skladišta je osoba koja je deklaracijom obvezana staviti robu u postupak carinskog skladištenja ili osoba na koju su prava i obveze te osobe prenesena.

Članak 100.

1. Upravljanje carinskim skladištem uvjetovano je odobrenjem kojeg izdaju carinska tijela, osim ako navedena tijela sama upravljaju carinskim skladištem.

2. Svaka osoba koja želi upravljati carinskim skladištem mora podnijeti pisani zahtjev, koji sadrži podatke potrebne za dobivanje odobrenja, a posebno pokazatelja koji dokazuju da postoji gospodarska potreba za skladištenje. U odobrenju se navode uvjeti za upravljanjem carinskog skladišta.

3. Odobrenje se izdaje samo osobama s poslovnim nastanom u Zajednici.

Članak 101.

Posjednik carinskog skladišta odgovoran je:

(a) da se roba za vrijeme dok je smještena u carinskom skladištu ne uzima ispod carinskog nadzora;

(b) za ispunjenje obveza koje proizlaze iz skladištenja robe koja je obuhvaćena postupkom carinskog skladištenja; i

(c) za ispunjavanje posebnih uvjeta navedenih u odobrenju.

Članak 102.

1. Odstupajući od članka 101., u slučajevima kad se odobrenje odnosi na javno skladište, u odobrenju se može odrediti da je za obveze iz članka 101. točke (a) i/ili (b) isključivo odgovoran korisnik skladišta.

2. Korisnik skladišta je neprekidno odgovoran za ispunjavanje obveza koje proizlaze iz stavljanja robe u postupak carinskog skladištenja.

Članak 103.

Prava i obveze posjednika skladišta mogu se, uz suglasnost carinskih tijela, prenijeti na drugu osobu.

Članak 104.

Ne dovodeći u pitanje članak 88., carinska tijela mogu zahtijevati od posjednika skladišta da položi osiguranje u vezi s obvezama navedenim u članku 101.

Članak 105.

Osoba, koju imenuju carinska tijela, dužna je voditi evidenciju o robi koja se nalazi u postupku carinskog skladištenja u obliku kojeg odobre ta tijela. Evidencija robe nije potrebna ako javno skladište vode carinska tijela.

Pridržavajući se primjene članka 86., carinska tijela mogu osloboditi posjednika skladišta obveze vođenja evidencije robe u slučajevima kad je za ispunjavanje obveza iz članka 101. točaka (a) i/ili (b) isključivo odgovoran korisnik skladišta, a roba je stavljena u taj postupak na temelju pisane deklaracije koja čini sastavni dio redovnog postupka ili službene isprave, u skladu s člankom 76. stavkom 1. točkom (b).

Članak 106.

1. Kad postoji gospodarska potreba, a ne ugrožava se carinski nadzor, carinska tijela mogu dozvoliti:

(a) da se u prostorima carinskog skladišta smjesti roba Zajednice koja nije obuhvaćena člankom 98. stavkom 1. točkom (b);

(b) preradu robe koja nije roba Zajednice u prostorima carinskog skladišta u okviru postupka unutarnje proizvodnje i sukladno uvjetima za provedbu tog postupka. Formalnosti

koje se mogu izostaviti u carinskom skladištu utvrdit će se u skladu s postupkom Odbora;

(c) preradu robe koja nije roba Zajednice u prostorima carinskog skladišta u okviru postupka za preradu pod carinom i sukladno uvjetima predviđenima za taj postupak. Formalnosti koje se mogu izostaviti u carinskom skladištu utvrdit će se u skladu s postupkom Odbora.

2. U slučajevima iz stavka 1. roba neće biti predmet postupka carinskog skladištenja.

3. Carinska tijela mogu tražiti da se o robi iz stavka 1. ovog članka vodi evidencija robe predviđena člankom 105.

Članak 107.

O robi koja se nalazi u postupku carinskog skladištenja mora se voditi evidencija robe predviđena člankom 105. odmah nakon što se ta roba unese u carinsko skladište.

Članak 108.

1. Držanje robe u postupku carinskog skladištenja vremenski nije ograničeno.

Međutim, u iznimnim slučajevima, carinska tijela mogu odrediti rok u kojemu korisnik skladišta mora za robu odrediti novi carinski dopušteni postupak ili uporabu.

2. Posebni rokovi za određenu robu iz članka 98. stavka 1. točke (b) obuhvaćenu zajedničkom poljoprivrednom politikom mogu se propisati u skladu s postupkom Odbora.

Članak 109.

1. Uvozna roba može biti predmet uobičajenih oblika rukovanja koji se obavljaju sa svrhom da se roba očuva, poboljša njezin izgled ili tržišna kakvoća ili pripremi za distribuciju ili daljnju prodaju.

Za robu obuhvaćenu zajedničkom poljoprivrednom politikom može se sastaviti popis slučajeva u kojima će ti oblici rukovanja biti zabranjeni, ako je to potrebno kako bi se osiguralo nesmetano upravljanje zajedničkom organizacijom tržišta.

2. Roba Zajednice iz članka 98. stavka 1. točke (b) koja je stavljena u postupak carinskog skladištenja i obuhvaćena zajedničkom poljoprivrednom politikom može biti predmet samo onih oblika rukovanja koji su izričito predviđeni za tu robu.

3. Oblike rukovanja iz stavka 1. podstavka prvog i stavka 2. moraju prethodno odobriti carinska tijela koja će propisati uvjete pod kojima se oni mogu obavljati.

4. Popis oblika rukovanja iz stavaka 1. i 2. utvrđuje se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 110.

Ako to okolnosti zahtijevaju, roba koja se nalazi u postupku carinskog skladištenja može se privremeno iznijeti iz carinskog skladišta. Carinska tijela moraju iznošenje robe unaprijed odobriti te odrediti uvjete pod kojima se iznošenje može provesti.

Za vrijeme dok nije u carinskom skladištu, roba može biti predmet oblika rukovanja iz članka 109. sukladno tamo navedenim uvjetima.

Članak 111.

Carinska tijela mogu odobriti premještaj robe koja se nalazi u postupku carinskog skladištenja iz jednog carinskog skladišta u drugo carinsko skladište.

Članak 112.

1. Ako je za uvoznu robu nastao carinski dug i carinska se vrijednost te robe temelji na stvarno plaćenoj ili plativoj cijeni koja uključuje troškove skladištenja i održavanja robe dok se ona nalazi u skladištu, ti troškovi se ne trebaju uračunavati u carinsku vrijednost, ako su prikazani odvojeno od stvarno plaćene cijene ili cijene koju treba platiti za robu.

2. Kad je roba bila predmet uobičajenih oblika rukovanja u smislu članka 109., kod utvrđivanja iznosa uvoznih carina uzet će se u obzir, na zahtjev deklaranta, priroda robe, carinska vrijednost i količina koja bi se uzela u obzir za robu u vrijeme navedeno u članku 214. da roba nije bila predmet takvog rukovanja. Međutim, u okviru postupka Odbora mogu se odobriti odstupanja od ove odredbe.

3. Ako se, sukladno članku 76., uvozna roba pušta u slobodni promet, a da se ne podnosi carini i prije nego što se podnese odgovarajuća deklaracija, a pravila za obračun te robe su utvrđena ili prihvaćena u vrijeme kad je roba stavljena u postupak carinskog skladištenja, smatra se da su navedena pravila ona koja treba uzeti u obzir za potrebe članka 214., ne dovodeći u pitanje naknadnu provjeru u smislu članka 78.

Članak 113.

Roba Zajednice iz članka 98. stavka 1. točke (b), koja je obuhvaćena zajedničkom poljoprivrednom politikom i nalazi se u postupku carinskog skladištenja, mora se izvesti ili joj se mora odrediti postupanje ili uporaba predviđena zakonodavstvom Zajednice koji uređuju posebna područja navedena u tom članku.

D. **Unutarnja proizvodnja**

I. Općenito

Članak 114.

1. Ne dovodeći u pitanje odredbu članka 115. ove Uredbe, postupak unutarnje proizvodnje dopušta da se sljedeća roba koristi u carinskom području Zajednice u jednoj ili više proizvodnih radnji:

(a) roba koja nije roba Zajednice i koja je namijenjena ponovnom izvozu iz carinskog područja Zajednice u obliku dobivenih proizvoda, s tim da ta roba ne podliježe plaćanju uvoznih carina niti mjerama trgovinske politike;

(b) roba puštena u slobodni promet uz plaćanje uvoznih carina za koju se može odobriti povrat ili otpust carine, ako se izveze iz carinskog područja Zajednice u obliku dobivenih proizvoda.

2. Sljedeći izrazi imaju sljedeća značenja:

(a) suspenzivni sustav: olakšice kod postupka unutarnje proizvodnje kako je predviđeno u stavku 1. točki (a);

(b) sustav povrata: olakšice kod postupka unutarnje proizvodnje kako je predviđeno u stavku 1. točki (b);

(c) proizvodne radnje:

— obrada robe, uključujući postavljanje, sastavljanje ili ugradnja u drugu robu;

— prerada robe;

— popravak robe, uključujući obnavljanje i osposobljavanje;

i

— uporaba određene robe koja je pobliže opisana u skladu s postupkom Odbora, a koja se ne nalazi u dobivenim proizvodima, ali omogućava ili olakšava proizvodnju tih proizvoda, čak i ako je u cijelosti ili djelomice utrošena u tom postupku.

(d) dobiveni proizvodi: svi proizvodi nastali proizvodnim radnjama;

(e) istovrijedna roba: roba Zajednice koja se upotrebljava umjesto uvozne robe za izradu dobivenih proizvoda;

(f) normativ proizvodnje: količina ili postotak dobivenih proizvoda koji se u postupku proizvodnje dobiva iz određene količine uvozne robe.

Članak 115.

1. Ako su ispunjeni uvjeti iz stavka 2. i pridržavajući se stavka 4., carinska tijela odobravaju:

(a) da se dobiveni proizvodi mogu proizvesti od istovrijedne robe;

(b) da se dobiveni proizvodi proizvedeni od istovrijedne robe mogu izvesti iz Zajednice prije uvoza uvozne robe.

2. Istovrijedna roba mora biti jednake kakvoće i imati jednaka svojstva kao i uvozna roba. Međutim, u određenim slučajevima, utvrđenima u skladu s postupkom Odbora, može se dopustiti da istovrijedna roba bude u višem stupnju obrade nego uvozna roba.

3. Kada se primjenjuje stavak 1., uvozna roba smatra se za carinske svrhe istovrijednom robom, a istovrijedna roba uvoznom robom.

4. Mjere čija je namjena zabraniti ili ograničiti pozivanje na stavak 1. mogu se donijeti u skladu s postupkom Odbora.

5. Ako se primjenjuje odredba stavka 1. točke (b) i ako bi dobiveni proizvodi podlijegali izvoznim carinama, a ne bi bili izvezeni ili ponovno izvezeni u okviru postupka unutarnje proizvodnje, korisnik odobrenja je dužan položiti osiguranje za plaćanje carine ako se uvozna roba ne uveze u propisanome roku.

II. Donošenje odobrenja

Članak 116.

Odobrenje se izdaje na zahtjev osobe koja izvodi proizvodne radnje ili osobe koja organizira njihovo izvođenje.

Članak 117.

Odobrenje se može izdati samo:

(a) osobama s poslovnim nastanom u Zajednici. Međutim, u slučaju nekomercijalnog uvoza odobrenje se može dati i osobama s poslovnim nastanom izvan Zajednice;

(b) ako se, ne dovodeći u pitanje uporabu robe iz članka 114. stavka 2. točke (c) posljednje alineje, uvozna roba može prepoznati u dobivenu proizvodu ili, u slučaju iz članka 115., ako se može dokazati da su ispunjeni uvjeti propisani za istovrijednu robu;

(c) ako se postupkom unutarnje proizvodnje postižu povoljniji uvjeti za izvoz ili ponovni izvoz dobivenih proizvoda, pod uvjetom da pri tome nisu ugroženi osnovni interesi proizvođača iz Zajednice (gospodarski uvjeti).

III. Provedba postupka

Članak 118.

1. Carinska tijela određuju rok u kojem se dobiveni proizvodi moraju izvesti ili ponovno izvesti ili u kojem se treba odrediti drugi carinski dopušten postupak ili uporaba. Kod određivanja roka mora se uzeti u obzir vrijeme potrebno za izvedbu proizvodnih radnji i prodaju dobivenih proizvoda.

2. Rok počinje teći od dana kad se roba koja nije roba Zajednice stavi u postupak unutarnje proizvodnje. Carinska tijela mogu odobriti produljenje roka na osnovi opravdanog zahtjeva korisnika odobrenja.

Radi pojednostavljenja, može se odlučiti da istek roka koji počinje teći unutar kalendarskog mjeseca ili tromjesečja završava na zadnji dan sljedećeg kalendarskog mjeseca, odnosno tromjesečja.

3. Kad se primjenjuje odredba članka 115. stavka 1. točke (b), carinska tijela određuju rok u kojemu roba koja nije roba Zajednice mora biti deklarirana za postupak. Taj će rok teći od dana prihvaćanja izvozne deklaracije za dobivene proizvode koji su izrađeni od odgovarajuće istovrijedne robe.

4. Za određene proizvodne radnje ili za određenu uvoznu robu mogu se propisati posebni rokovi u skladu s postupkom Odbora.

Članak 119.

1. Carinska tijela određuju normativ proizvodnje ili, gdje je to prikladno, metodu utvrđivanja takvog normativa. Normativ proizvodnje se utvrđuje na osnovi stvarnih okolnosti u kojima se izvodi ili se treba izvesti proizvodna radnja.

2. Kad to okolnosti opravdavaju, a posebno kad se proizvodna radnja redovito izvodi pod jasno određenim tehničkim uvjetima s robom bitno istih svojstava, a završava proizvodnjom dobivenih proizvoda ujednačene kvalitete, standardni normativi proizvodnje mogu se odrediti u skladu s postupkom Odbora na temelju unaprijed provjerenih stvarnih podataka.

Članak 120.

Slučajevi u kojima i uvjeti pod kojima se smatra da su roba u nepromijenjenom stanju ili dobiveni proizvodi pušteni u slobodni promet mogu se utvrditi u skladu s postupkom Odbora.

Članak 121.

1. Pridržavajući se članka 122., u slučaju nastanka carinskog duga, iznos duga utvrđuje se na temelju elemenata obračuna poreza koji se primjenjuje na uvoznu robu u vrijeme prihvaćanja deklaracije za stavljanje te robe u postupak unutarnje proizvodnje.

2. Ako je u vrijeme iz stavka 1. uvozna roba ispunila uvjete kvalitete za primjenu povlaštenog tarifnog postupanja u okviru carinskih kvota ili plafona, ta roba ispunjava uvjete za svako postojeće povlašteno tarifno postupanje za istovjetnu robu u vrijeme prihvaćanja deklaracije za puštanje robe u slobodni promet.

Članak 122.

Odstupajući od članka 121., dobiveni proizvodi:

(a) podliježu uvoznim carinama koje su na njih primjenjive kada:

— su pušteni u slobodni promet i nalaze se na popisu donesenom u skladu s postupkom Odbora, u mjeri da su oni razmjerni izvezenom dijelu dobivenih proizvoda koji nisu obuhvaćeni tim popisom. Međutim, korisnik odobrenja može tražiti da se carina za te proizvode obračuna u skladu s člankom 121.;

— podliježu davanjima utvrđenima u okviru zajedničke poljoprivredne politike i ako tako propisuju odredbe donesene u skladu s postupkom Odbora;

(b) podliježu uvoznim carinama izračunatima u skladu s pravilima koja se primjenjuju na dotični carinski postupak ili na slobodne zone, ili slobodna skladišta ako su bili stavljeni u suspenzivni postupak, ili u slobodnu zonu, ili u slobodno skladište;

Međutim,

— osoba na koju se to odnosi može zahtijevati da se carina obračuna u skladu s člankom 121.;

— u slučajevima kada je za dobivene proizvode određen neki od gore navedenih carinski dopuštenih postupaka ili uporaba, osim postupka prerade pod carinom, iznos obračunate uvozne carine mora biti barem jednak iznosu izračunatom u skladu s člankom 121.;

(c) mogu podlijegati pravilima koja uređuju određivanje carine utvrđene u okviru postupka za preradu pod carinom kada je uvozna roba mogla biti stavljena u taj postupak;

(d) uživaju povoljnije tarifno postupanje zbog posebne uporabe za koju su namijenjeni ako je takvo postupanje predviđeno u slučaju istovjetne uvozne robe;

(e) ne podliježu plaćanju uvozne carine ako je takvo oslobođenje od plaćanja carine sukladno članku 184. predviđeno za istovjetnu uvoznu robu.

IV. Proizvodne radnje izvan carinskog područja Zajednice

Članak 123.

1. Dobiveni proizvodi ili roba u nepromijenjenom stanju, djelomice ili u cijelosti, mogu se privremeno izvoziti radi daljnje proizvodnje izvan carinskog područja Zajednice ako to odobre carinska tijela, a u skladu s uvjetima propisanim za postupak vanjske proizvodnje.

2. Ako nastane carinski dug u vezi s ponovno uvezenim proizvodima, naplatit će se sljedeće:

(a) uvozne carine za dobivene proizvode ili robu u nepromijenjenom stanju iz stavka 1., obračunate u skladu s člancima 121. i 122., i

(b) uvozne carine za proizvode ponovno uvezene nakon proizvodnje izvan carinskog područja Zajednice, čiji će se iznos obračunati u skladu s odredbama koje se odnose na postupak vanjske proizvodnje te pod istim uvjetima koji bi bili primijenjeni da su proizvodi izvezeni u okviru tog postupka bili pušteni u slobodni promet prije izvoza.

V. Posebne odredbe koje se odnose na sustav povrata

Članak 124.

1. Sustav povrata može se primijeniti za svu robu, osim one koja u vrijeme prihvaćanja deklaracije za puštanje robe u slobodni promet:

— podliježe količinskim uvoznim ograničenjima,

— može u okviru kvota ispuniti uvjete za primjenu povlaštene tarifne mjere ili samostalne suspenzivne mjere u smislu članka 20. stavka 3. točaka (d) – (f),

— podliježe plaćanju poljoprivredne pristojbe, ili bilo kojih drugih uvoznih davanja predviđenih u okviru zajedničke poljoprivredne politike, ili u okviru posebnih postupaka koji se primjenjuju na određenu robu dobivenu preradom poljoprivrednih proizvoda.

2. Nadalje, sustav povrata može se primijeniti samo ako za dobivene proizvode nije određena izvozna subvencija u vrijeme prihvaćanja deklaracije za puštanje uvozne robe u slobodni promet.

3. Primjena sustava povrata odobrava se samo ako u vrijeme prihvaćanja deklaracije za izvoz dobivenih proizvoda:

— uvozna roba ne podliježe nijednom od davanja iz stavka 1. treće alineje,

— za dobivene proizvode nije određena nikakva izvozna subvencija.

Članak 125.

1. Deklaracija za puštanje robe u slobodni promet mora imati oznaku o primjeni sustava povrata te mora sadržavati i pojedinosti iz danog odobrenja.

2. Na zahtjev carinskih tijela, navedeno odobrenje mora se priložiti deklaraciji za puštanje robe u slobodni promet.

Članak 126.

U okviru sustava povrata ne primjenjuju se članak 115. stavak 1. točka (b), stavci 3. i 5., članak 118. stavak 3., članci 120. i 121., članak 122. točka (a), druga alineja, i točka (c), te članak 129.

Članak 127.

Privremeni izvoz dobivenih proizvoda proveden sukladno članku 123. stavku 1. ne smatra se izvozom u smislu članka 128., osim ako se ti proizvodi ponovno ne uvezu u Zajednicu u propisanom roku.

Članak 128.

1. Korisnik odobrenja može zahtijevati povrat ili otpust uvozne carine ako carinskim tijelima na prihvatljiv način dokaže da su dobiveni proizvodi izrađeni od uvozne robe koja je puštena u slobodni promet u okviru sustava povrata:

— izvezeni, ili

— stavljeni, u namjeri ponovnog izvoza, u postupak provoza Zajednice, postupak carinskog skladištenja, postupak privremenog uvoza ili postupak unutarnje proizvodnje (suspenzivni postupak), ili u slobodnu zonu ili slobodno skladište, pod uvjetom da su ispunjeni i svi uvjeti za uporabu tog postupka.

2. Za potrebe određivanja carinski dopuštenog postupka ili uporabe iz stavka 1. alineje 2., dobiveni proizvodi smatraju se robom koja nije roba Zajednice.

3. Rok u kojem se može postaviti zahtjev za povratom carine određuje se u skladu s postupkom Odbora.

4. Dobiveni proizvodi koji su stavljeni u carinski postupak, ili u slobodnu zonu, ili slobodno skladište, u skladu s odredbama stavka 1., puštaju se u slobodni promet samo uz odobrenje carinskih tijela koja će takvo odobrenje dati ako to opravdavaju okolnosti.

U tom slučaju, a ne dovodeći u pitanje odredbu članka 122. točku (b), smatra se da iznos vraćenih ili otpuštenih uvoznih carina čini iznos carinskog duga.

5. U svrhu određivanja iznosa uvoznih carina koje treba vratiti ili otpustiti, na odgovarajući način primjenjuje se članak 122. točka (a) prva alineja.

VI. Ostale odredbe

Članak 129.

Postupak unutarnje proizvodnje u kojem se primjenjuje suspenzivni sustav također se primjenjuje s namjerom da dobiveni proizvodi mogu ispuniti uvjete za izuzimanje od izvoznih carina kojima bi podlijegali istovjetni proizvodi dobiveni iz robe Zajednice umjesto uvozne robe.

E. **Prerada pod carinom**

Članak 130.

U postupku prerade pod carinom dopušta se uporaba robe koja nije roba Zajednice na carinskom području Zajednice u radnjama kojima se mijenja njihova priroda ili stanje, a da pritom ne podliježu plaćanju uvoznih carina ili primjeni mjera trgovinske politike, te se dopušta puštanje u slobodni promet proizvoda koji su rezultat takvih radnji uz obračun uvozne carine po stopi koja je za njih propisana. Takvi proizvodi nazivaju se prerađeni proizvodi.

Članak 131.

Popis slučajeva u kojima se može upotrebljavati postupak prerade pod carinom utvrdit će se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 132.

Odobrenje za preradu pod carinom donosi se na zahtjev osobe koja izvodi preradu ili je organizira.

Članak 133.

Odobrenje se izdaje samo:

(a) osobama s poslovnim nastanom u Zajednici;

(b) ako se uvozna roba može prepoznati u prerađenim proizvodima;

(c) ako se robi poslije prerade ne može na gospodarstveni način vratiti izgled, sastav ili stanje koje je imala kad je stavljena u postupak;

(d) ako uporaba postupka ne može dovesti do izbjegavanja pravila o podrijetlu i količinskih ograničenja koja se primjenjuju na uvoznu robu;

(e) ako su ispunjeni nužni uvjeti da uporaba tog postupka pomaže stvaranju ili održavanju prerađivačke djelatnosti u Zajednici, a ne ugrožava bitne interese proizvođača slične robe u Zajednici (gospodarski uvjeti).

Članak 134.

Članak 118. stavci 1., 2. i 4. te članak 119. primjenjuju se na odgovarajući način.

Članak 135.

Ako nastane carinski dug u vezi s robom u nepromijenjenom stanju ili s proizvodima čija prerada nije dostigla stupanj predviđen u odobrenju, iznos tog duga utvrđuje se na temelju elemenata mjerodavnih za određivanje visine carine koji su za uvoznu robu vrijedili u vrijeme prihvaćanja deklaracije kojom se robu stavlja u postupak prerade pod carinom.

Članak 136.

1. Ako je uvozna roba ispunjavala uvjete za povlašteno tarifno postupanje kada je stavljena u postupak prerade pod carinom, a takvo se povlašteno tarifno postupanje primjenjuje na proizvode istovjetne prerađenim proizvodima koji su pušteni u slobodan promet, uvozne carine kojima podliježu prerađeni proizvodi obračunavaju se po stopi carine koja je primjenjiva u okviru takvog postupanja.

2. Ako povlašteno tarifno postupanje iz stavka 1. za uvoznu robu podliježe carinskim kvotama ili carinskim plafonima primjena stope carine iz stavka 1. u vezi s prerađenim proizvodima također podliježe uvjetu da se navedeno povlašteno tarifno postupanje primjenjuje na uvoznu robu u vrijeme prihvaćanja deklaracije za puštanje u slobodni promet. U tom se

slučaju količina uvozne robe koja je bila stvarno upotrijebljena u proizvodnji prerađenih proizvoda puštenih u slobodni promet otpisuje od carinskih kvota ili plafona na snazi u vrijeme prihvaćanja deklaracije za puštanje u slobodan promet, a ne otpisuju se količine od carinskih kvota ili plafona otvorenih za proizvode koji su istovjetni prerađenim proizvodima.

F. **Privremeni uvoz**

Članak 137.

U postupku privremenog uvoza može se u carinskom području Zajednice dopustiti uporaba robe koja nije roba Zajednice, s potpunim ili djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina i izuzećem od mjera trgovinske politike, koja je namijenjena ponovnom izvozu u nepromijenjenom stanju, osim uobičajenog umanjenja vrijednosti nastalog uporabom te robe.

Članak 138.

Privremeni uvoz odobrava se na zahtjev osobe koja upotrebljava robu ili organizira njezinu uporabu.

Članak 139.

Carinska tijela odbijaju zahtjev za odobrenje postupka privremenog uvoza ako nije moguće osigurati utvrđivanje istovjetnosti uvozne robe.

Međutim, carinska tijela mogu odobriti uporabu postupka privremenog uvoza i u slučajevima gdje nije moguće osigurati utvrđivanje istovjetnosti robe ako, s obzirom na prirodu robe ili radnje koje će se izvoditi, odsutnost mjera za utvrđivanje istovjetnosti robe neće omogućiti zloporabe postupka.

Članak 140.

1. Carinska tijela određuju rok u kojem se uvozna roba mora ponovno izvesti ili joj se mora dodijeliti novi carinski dopušteni postupak ili uporaba. Taj rok mora biti dostatan za postizanje svrhe privremenog uvoza.

2. Ne dovodeći u pitanje posebne rokove propisane u skladu s člankom 141., roba može ostati u postupku privremenog uvoza najviše 24 mjeseca. Međutim, carinska tijela mogu odrediti kraće rokove uz suglasnost osobe na koju se to odnosi.

3. Međutim, carinska tijela mogu, kad to opravdavaju iznimne okolnosti, produljiti rokove iz stavaka 1. i 2. na zahtjev osobe na koju se oni odnose, i u razumnim granicama, kako bi se dopustila odobrena uporaba.

Članak 141.

Slučajevi i posebni uvjeti pod kojima se može upotrebljavati postupak privremenog uvoza s potpunim oslobođenjem od uvoznih carina utvrđuju se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 142.

1. Uporaba postupka privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina odobrava se za robu koja ostaje u vlasništvu osobe sa sjedištem izvan carinskog područja Zajednice, a nije obuhvaćena odredbama donesenim u skladu s člankom 141. ili ako je obuhvaćena, ne ispunjava sve tamo predviđene uvjete za odobravanje privremenog uvoza.

2. Popis robe za koju se ne može upotrebljavati postupak privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina sastavit će se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 143.

1. Iznos uvoznih carina koji se plaća za robu stavljenu u postupak privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina, određuje se u visini od 3 % za svaki mjesec ili za dio mjeseca tijekom kojeg se roba nalazila u postupku privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od iznosa carina koje bi trebalo platiti na navedenu robu da je bila puštena u slobodni promet na dan kad je stavljena u postupak privremenog uvoza.

2. Iznos uvoznih carina koji se naplaćuje ne smije prijeći iznos koji bi trebalo platiti da je odnosna roba bila puštena u slobodni promet na dan kad je stavljena u postupak privremenog uvoza, s tim da u taj iznos ne ulaze pripadajuće kamate.

3. Prijenos prava i obveza proizašlih iz postupka privremenog uvoza prema članku 90. ne znači da jednake olakšice moraju biti primijenjene u svakome od razdoblja uporabe.

4. Ako je prijenos iz stavka 3. izvršen s djelomičnim oslobođenjem za obje osobe koje imaju odobrenje za uporabu

postupka tijekom istog mjeseca, prvi korisnik odobrenja obvezan je platiti iznos uvoznih carina za cijeli mjesec.

Članak 144.

1. Ako nastane carinski dug za uvoznu robu, iznos takvog duga određuje se na temelju elemenata za obračun poreza koji se primjenjuju na tu robu u vrijeme prihvaćanja deklaracije za stavljanje robe u postupak privremenog uvoza. Međutim, u slučajevima predviđenim člankom 141., iznos duga se određuje na temelju elemenata za obračun poreza koji se primjenjuju na određenu robu u vrijeme iz članka 214.

2. Ako carinski dug za robu stavljenu u postupak privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina nastane iz drugih razloga, a ne zbog stavljanja robe u taj postupak, iznos tog duga odgovara razlici između iznosa carina izračunatog prema stavku 1. i iznosa koji treba platiti prema članku 143.

G. **Vanjska proizvodnja**

I. Općenito

Članak 145.

1. Ne dovodeći u pitanje odredbe koje uređuju posebna područja koja se odnose na sustav standardne zamjene iz članaka 154. – 159. ili članka 123., postupak vanjske proizvodnje odobrava se za robu Zajednice koja se privremeno izvozi iz carinskog područja Zajednice radi određenih proizvodnih radnji, a proizvodi koji nastanu tim radnjama mogu se pustiti u slobodni promet s potpunim ili djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina.

2. Na privremeni izvoz robe Zajednice primjenjuju se izvozne carine, mjere trgovinske politike i druge formalnosti predviđene za izlaz robe Zajednice iz carinskog područja Zajednice.

3. Primjenjuju se sljedeće definicije:

(a) „privremeno izvezena roba” znači roba stavljena u postupak vanjske proizvodnje;

(b) „proizvodne radnje” znači radnje navedene u članku 114. stavku 2. točki (c), prvoj, drugoj i trećoj alineji;

(c) „dobiveni proizvodi” znači svi proizvodi nastali proizvodnim radnjama;

(d) „normativ proizvodnje” znači količina ili postotak dobivenih proizvoda koji se u postupku proizvodnje dobiva iz određene količine privremeno izvezene robe.

Članak 146.

1. Postupak vanjske proizvodnje nije dopušten za robu Zajednice:

— čiji izvoz daje pravo na povrat ili otpust uvoznih carina,

— koja je prije izvoza bila puštena u slobodni promet s potpunim oslobođenjem od uvoznih carina zbog svoje krajnje uporabe sve dok se primjenjuju uvjeti za odobravanje takvog oslobođenja,

— čiji izvoz daje pravo na izvozne subvencije ili za koju se u okviru zajedničke poljoprivredne politike odobrava financijska korist drukčija od takvih subvencija na temelju izvoza robe.

2. Međutim, u skladu s postupkom Odbora, mogu se odrediti odstupanja od stavka 1., druge alineje.

II. Donošenje odobrenja

Članak 147.

1. Odobrenje za uporabu postupka vanjske proizvodnje izdaje se na zahtjev osobe koja organizira izvođenje proizvodnih radnji.

2. Odstupajući od stavka 1. odobrenje za postupak vanjske proizvodnje može se dati i drugoj osobi za robu podrijetlom iz Zajednice u smislu glave II., poglavlja 2., odjeljka 1. u slučajevima kad se proizvodna radnja sastoji od ugrađivanja te robe u robu koja je dobivena izvan Zajednice i uvezena kao dobiveni proizvod, pod uvjetom da uporaba tog postupka doprinosi boljoj prodaji izvozne robe, a da ne ugrožava osnovne interese proizvođača iz Zajednice koji proizvode istovjetne proizvode ili proizvode slične uvezenim dobivenim proizvodima.

Slučajevi u kojima i postupci u okviru kojih će se primjenjivati prethodni podstavak utvrđuju se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 148.

Odobrenje se daje samo:

(a) osobama s poslovnim nastanom u Zajednici;

(b) ako se smatra da je moguće utvrditi da su dobiveni proizvodi proizvedeni od privremeno izvezene robe.

Slučajevi u kojima se može odstupiti od odredaba ovog podstavka i uvjeti pod kojima vrijede ta odstupanja utvrdit će se u skladu s postupkom Odbora;

(c) ako donošenje odobrenja za uporabu postupka vanjske proizvodnje ozbiljno ne ugrožava osnovne interese proizvođača iz Zajednice (gospodarski uvjeti).

III. Provedba postupka

Članak 149.

1. Carinska tijela određuju rok u kojem se dobiveni proizvodi moraju ponovno uvesti u carinsko područje Zajednice. Carinska tijela mogu produljiti taj rok na temelju opravdanog zahtjeva korisnika odobrenja.

2. Carinska tijela određuju normativ proizvodnje ili, ako je to nužno, metodu za utvrđivanje tog normativa.

Članak 150.

1. Potpuno ili djelomično oslobođenje od uvoznih carina koje je predviđeno u članku 151. stavku 1. može se odobriti samo kad se dobiveni proizvodi deklariraju za puštanje u slobodni promet u ime ili za račun:

(a) korisnika odobrenja, ili

(b) druge osobe s poslovnim nastanom u Zajednici, pod uvjetom da je ta osoba pribavila suglasnost korisnika odobrenja i da su ispunjeni uvjeti iz odobrenja.

2. Ne odobrava se potpuno ili djelomično oslobođenje od uvoznih carina koje je predviđeno člankom 151., ako nije ispunjen neki od uvjeta ili neka od obveza u vezi s postupkom vanjske proizvodnje, osim ako se utvrdi da te manjkavosti bitno ne utječu na pravilnu provedbu postupka.

Članak 151.

1. Potpuno ili djelomično oslobođenje od uvoznih carina koje je propisano člankom 145. utvrđuje se tako da se od iznosa uvoznih carina obračunatog za dobivene proizvode koji se puštaju u slobodni promet odbije iznos uvoznih carina koje bi se obračunavale na isti dan za privremeno izvezenu robu ako bi se ona uvozila u carinsko područje Zajednice iz zemlje u kojoj je bila predmet proizvodne radnje ili zemlje u kojoj je bila posljednja radnja.

2. Iznos koji se odbija sukladno stavku 1. izračunava se na temelju količine i prirode dotične robe na dan prihvaćanja deklaracije za njezino stavljanje u postupak vanjske proizvodnje i na temelju ostalih elemenata za obračun koji vrijede za tu robu na dan prihvaćanja deklaracije za puštanje dobivenih proizvoda u slobodni promet.

Vrijednost privremeno izvezene robe je ona koja je prihvaćena kod određivanja carinske vrijednosti dobivenih proizvoda u skladu s člankom 32. stavkom 1. točkom (b) podtočkom i. ili, ako se vrijednost ne može utvrditi na taj način, ona koja odgovara razlici između carinske vrijednosti dobivenih proizvoda i proizvodnih troškova utvrđenih na objektivan način.

Međutim,

— određena davanja utvrđena u skladu s postupkom Odbora neće se uzeti u obzir kod izračuna iznosa koji se treba odbiti;

— ako je privremeno izvezena roba prije stavljanja u postupak vanjske proizvodnje bila puštena u slobodni promet sa smanjenom stopom carine zbog njezine krajnje uporabe, sve dok vrijede uvjeti za primjenu smanjene stope carine, iznos koji treba odbiti bit će jednak iznosu uvoznih carina koji je bio naplaćen kad je roba puštena u slobodni promet.

3. Ako bi privremeno izvezena roba kod puštanja u slobodni promet ispunjavala uvjete za smanjenu ili nultu stopu carine zbog njezine uporabe u posebne svrhe, ta se stopa uzima u obzir pod uvjetom da je roba bila predmet radnji koje su u skladu s takvom krajnjom uporabom izvedene u zemlji u kojoj se odvijala proizvodna radnja ili u kojoj je bila posljednja radnja.

4. Ako dobiveni proizvodi ispunjavaju uvjete za povlaštenu tarifnu mjeru u smislu članka 20. stavka 3. točke (d) ili (e) te ako je ta mjera predviđena i za robu koja je razvrstana unutar iste carinske tarife kao i privremeno izvezena roba, stopa uvozne carine koja se uzima u obzir pri utvrđivanju iznosa koji se odbija prema stavku 1. je stopa koja bi se primijenila kad bi privremeno izvezena roba ispunjavala uvjete pod kojima se može primijeniti ta povlaštena mjera.

5. Ovaj članak ne dovodi u pitanje primjenu odredbi koje su donesene ili će se vjerojatno donijeti u okviru trgovine između Zajednice i trećih zemalja, a koje predviđaju oslobođenje od uvoznih carina za određene dobivene proizvode.

Članak 152.

1. Ako je svrha proizvodne radnje popravak privremeno izvezene robe, roba može biti puštena u slobodni promet s potpunim oslobođenjem od uvoznih carina, ako se carinskim tijelima dokaže da je roba besplatno popravljena zbog ugovorenog ili zakonom propisanog osiguranja ili zbog proizvodnog nedostatka.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se kad je proizvodni nedostatak bio ustanovljen u vrijeme prvog puštanja robe u slobodni promet.

Članak 153.

Ako je svrha proizvodne radnje popravak privremeno izvezene robe i taj se popravak obavlja uz plaćanje popravka, djelomično oslobođenje uvoznih carina predviđeno u članku 145. odobrava se utvrđivanjem iznosa carina primjenjivih na temelju elemenata za obračun poreza koji vrijede za dobivene proizvode na dan prihvaćanja deklaracije za puštanje tih proizvoda u slobodni promet i uzimajući u obzir kao carinsku vrijednost iznos jednak visini troškova popravka, pod uvjetom da ti troškovi predstavljaju jedino plaćanje korisnika odobrenja i da nisu pod utjecajem bilo kojeg oblika povezanosti korisnika odobrenja i osobe koja je obavila popravak.

IV. Vanjska proizvodnja uz uporabu sustava standardne zamjene

Članak 154.

1. Pod uvjetima propisanim u ovom odjeljku IV. koji se primjenjuju uz prethodne odredbe, sustav standardne zamjene dopušta da uvozni proizvod, koji se u daljnjem tekstu naziva „nadomjesni proizvod", nadomjesti dobiveni proizvod.

2. Carinska tijela odobravaju primjenu sustava standardne zamjene ako se proizvodna radnja odnosi na popravak robe Zajednice koja nije predmet zajedničke poljoprivredne politike ili posebnih postupaka koji se primjenjuju na određenu robu dobivenu preradom poljoprivrednih proizvoda.

3. Ne dovodeći u pitanje članak 159., odredbe koje se primjenjuju za dobivene proizvode vrijede i za nadomjesne proizvode.

4. Carinska tijela odobravaju da se, pod uvjetima koje one odrede, nadomjesni proizvodi uvezu prije nego se izveze privremeno izvezena roba (prethodni uvoz).

U slučaju prethodnog uvoza nadomjesnog proizvoda, mora se položiti osiguranje za pokriće iznosa uvoznih carina.

Članak 155.

1. Nadomjesni proizvodi razvrstavaju se u istu carinsku tarifu, iste su trgovačke kakvoće te posjeduju iste tehničke značajke kao privremeno izvezena roba kad bi na njoj bio obavljen popravak.

2. Ako je privremeno izvezena roba bila rabljena prije izvoza, nadomjesni proizvodi moraju također biti rabljeni i ne smiju biti novi proizvodi.

Međutim, carinska tijela mogu dopustiti odstupanja od ovog pravila, ako se nadomjesni proizvod isporučuje besplatno na temelju ugovorenog ili zakonom propisanog osiguranja ili zbog proizvodnog nedostatka.

Članak 156.

Standardna zamjena odobrava se samo kad je moguće provjeriti da su uvjeti iz članka 155. ispunjeni.

Članak 157.

1. U slučaju prethodnog uvoza, izvozna roba se privremeno izvozi u roku od dva mjeseca od dana kad su carinska tijela prihvatila deklaraciju za puštanje nadomjesnih proizvoda u slobodni promet.

2. Međutim, ako to iznimne okolnosti opravdavaju, carinska tijela mogu, na osnovi zahtjeva osobe na koju se odnosi rok iz stavka 1., produljiti ga za primjereno razdoblje.

Članak 158.

U slučaju prethodnog uvoza i uz primjenu članka 151. iznos koji se odbija određuje se na temelju elemenata za obračun koji vrijede za privremeno izvezenu robu na dan prihvaćanja deklaracije kojom se roba stavlja u taj postupak.

Članak 159.

Članak 147. stavak 2. i članak 148. točka (b) ne primjenjuju se u okviru standardne zamjene.

V. Ostale odredbe

Članak 160.

Postupci predviđeni u okviru vanjske proizvodnje također se primjenjuju u svrhe provedbe netarifnih mjera zajedničke trgovinske politike.

Odjeljak 4.

Izvoz

Članak 161.

1. U postupku izvoza odobrava se iznošenje robe Zajednice iz carinskog područja Zajednice.

Izvoz ima za posljedicu primjenu izvoznih formalnosti uključujući mjere trgovinske politike i, ako je to primjereno, izvozne carine.

2. Izuzev robe stavljene u postupak vanjske proizvodnje ili u postupak provoza u skladu s člankom 163. i ne dovodeći u pitanje članak 164., sva roba Zajednice namijenjena izvozu stavlja se u postupak izvoza.

3. Roba koja se otprema u Helgoland ne smatra se izvozom iz carinskog područja Zajednice.

4. Slučajevi i uvjeti pod kojima se za robu koja napušta carinsko područje Zajednice podnosi izvozna deklaracija utvrđuju se u skladu s postupkom Odbora.

5. Izvozna deklaracija mora se podnijeti carinarnici koja je odgovorna za nadzor nad područjem u kojem izvoznik ima poslovni nastan ili u kojoj je roba zapakirana, ili utovarena za izvoz. Odstupanja će se utvrditi u skladu s postupkom Odbora.

Članak 162.

Stavljanje robe u izvoz odobrava se pod uvjetom da se roba izveze iz carinskog područja Zajednice u istome stanju u kojemu je bila u trenutku prihvaćanja izvozne deklaracije.

Odjeljak 5.

Unutarnji provoz

Članak 163.

1. Postupak unutarnjeg provoza omogućava, pod uvjetima propisanim u stavcima od 2. do 4., kretanje robe Zajednice od jednog mjesta do drugog unutar carinskog područja Zajednice prijelazom preko državnog područja treće zemlje bez ikakve promjene njezinog carinskog statusa. Ova odredba ne dovodi u pitanje primjenu članka 91. stavka 1. točke (b).

2. Prijevoz robe iz stavka 1. može se odvijati:

(a) pod pokrićem postupka unutarnjeg provoza Zajednice, pod uvjetom da je takva mogućnost predviđena međunarodnim ugovorom;

(b) pod pokrićem karneta TIR (Konvencija TIR);

(c) pod pokrićem karneta ATA (Konvencija ATA) koji se koristi kao isprava provoza;

(d) pod pokrićem Rajnskog manifesta (članak 9. Revidirane konvencije o plovidbi Rajnom);

(e) pod pokrićem obrasca 302 predviđenog Sporazumom između država stranaka Sjevernoatlanskog ugovora o pravnom položaju njihovih snaga, koji je potpisan u Londonu 19. lipnja 1951.; ili

(f) poštom (uključujući pakete).

3. U slučaju iz stavka 2. točke (a), članci 92., 94., 95., 96. i 97. primjenjuju se na odgovarajući način.

4. U slučajevima iz stavka 2. točaka od (b) do (f) roba zadržava svoj carinski status, samo ako je taj status utvrđen prema uvjetima i u obliku koji su propisani odredbama donesenim u skladu s postupkom Odbora.

Članak 164.

Uvjeti pod kojima se roba Zajednice može kretati, a da ne podliježe carinskom postupku, od jednog mjesta do drugog unutar carinskog područja Zajednice i privremeno izvan tog područja bez promjene svog carinskog statusa utvrđuje se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 165.

Postupak unutarnjeg provoza Zajednice također se primjenjuje ako propis Zajednice izričito propisuje njegovu primjenu.

POGLAVLJE 3.

OSTALI OBLICI CARINSKI DOPUŠTENOGA POSTUPANJA ILI UPORABE

Odjeljak 1.

Slobodne zone i slobodna skladišta

A. **Općenito**

Članak 166.

Slobodna zona i slobodno skladište su dijelovi carinskog područja Zajednice ili prostori smješteni u tom području i odijeljeni od ostalog carinskog područja gdje se:

(a) smatra, u svrhu uvoznih carina i uvoznih mjera trgovinske politike, da se roba Zajednice ne nalazi na carinskome području Zajednice, uz uvjet da roba nije puštena u slobodni promet ili da nije stavljena u drugi carinski postupak, ili uporabu, ili da nije trošena drukčije pod drukčijim uvjetima od onih koji su predviđeni carinskim propisima;

(b) na robu Zajednice za koju je to predviđeno posebnim zakonodavstvom Zajednice, na osnovi njezina smještaja u

slobodnu zonu ili slobodno skladište, primjenjuju se mjere koje bi se obično primijenile pri izvozu takve robe.

Članak 167.

1. Države članice mogu označiti dijelove carinskog područja Zajednice kao slobodne zone ili odobriti osnivanje slobodnog skladišta.

2. Države članice određuju područje koje obuhvaća svaka zona. Države članice moraju odobriti prostore koji će se označiti kao slobodna skladišta.

3. Slobodne zone su ograđene. Države članice utvrđuju mjesta za ulaz i izlaz u svaku slobodnu zonu ili slobodno skladište.

4. Izgradnja bilo kakve nekretnine u slobodnoj zoni podliježe obvezi prethodnog odobrenja od strane carinskih tijela.

Članak 168.

1. Opseg te mjesta ulaza i izlaza u slobodne zone i slobodna skladišta podliježu nadzoru od strane carinskih tijela.

2. Osobe i prijevozna sredstva koji ulaze ili napuštaju područje slobodne zone ili slobodnog skladišta mogu biti podvrgnuti carinskome pregledu.

3. Pristup slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu može se uskratiti osobama koje ne pružaju sva jamstva potrebna za pridržavanje pravila iz ovog Zakonika.

4. Carinska tijela mogu pregledati robu koja ulazi u slobodnu zonu ili slobodno skladište, izlazi iz te zone ili skladišta, ili se zadržava u zoni, odnosno skladištu. Da bi se omogućilo obavljanje takvih pregleda, osoba koju odrede carinska tijela predaje tim tijelima, ili im stavlja na raspolaganje, jedan primjerak prijevozne isprave koji mora biti priložen robi koja ulazi u ili napušta slobodnu zonu ili slobodno skladište. Ako su takvi pregledi potrebni, roba se stavlja na raspolaganje carinskim tijelima.

B. **Smještaj robe u slobodnim zonama ili slobodnim skladištima**

Članak 169.

U slobodnu zonu ili slobodno skladište može se smjestiti i roba Zajednice i roba koja nije roba Zajednice.

Međutim, carinska tijela mogu zahtijevati da se roba koja predstavlja opasnost ili koja može oštetiti drugu robu, ili koja zbog nekih drugih razloga zahtijeva poseban smještaj, smjesti u prostorima koji su posebno opremljeni za prihvat takve robe.

Članak 170.

1. Ne dovodeći u pitanje članak 168. stavak 4., roba koja ulazi u slobodnu zonu ili slobodno skladište ne treba se prijaviti carinskim tijelima niti se za nju treba podnositi carinska deklaracija.

2. Roba se podnosi carinskim tijelima i za nju se obavljaju propisane carinske formalnosti samo ako je:

(a) roba stavljena u carinski postupak koji je završen trenutkom ulaska robe u slobodnu zonu ili slobodno skladište; međutim, ako taj carinski postupak dopušta izuzimanje od obveze podnošenja robe, podnošenje robe neće biti potrebno;

(b) roba stavljena u slobodnu zonu ili slobodno skladište na temelju ovlaštenja ili odluke o odobravanju povrata ili otpusta uvoznih carina;

(c) ako se na tu robu primjenjuju mjere iz članka 166. točke (b).

3. Carinska tijela mogu zahtijevati da se roba koja podliježe plaćanju izvoznih carina ili primjeni drugih odredbi koje se odnose na izvoz prijavi carinarnici.

4. Na zahtjev zainteresirane strane, carinska tijela potvrđuju status robe koja je smještena u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu kao robe iz Zajednice ili robe koja nije iz Zajednice.

C. **Postupanje u slobodnim zonama i slobodnim skladištima**

Članak 171.

1. Smještaj robe u slobodnim zonama ili slobodnim skladištima nije vremenski ograničen.

2. Za određenu robu iz članka 166. točke (b) koja je obuhvaćena zajedničkom poljoprivrednom politikom mogu se propisati posebni rokovi u skladu s postupkom Odbora.

Članak 172.

1. Svaka industrijska, trgovačka ili uslužna djelatnost mora se prema uvjetima propisanim u ovom Zakoniku odobriti u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu. Carinska tijela obavještavaju se unaprijed o izvođenju takvih djelatnosti.

2. Carinska tijela mogu uvesti određena ograničenja ili zabrane u odnosu na djelatnosti iz stavka 1.

uzimajući u obzir prirodu robe ili zahtjeve carinskog nadzora.

3. Carinska tijela mogu zabraniti izvođenje određene djelatnosti u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu osobama koje ne pruže potrebna jamstva o poštivanju odredbi propisanih ovim Zakonikom.

Članak 173.

Roba koja nije roba Zajednice, a koja je smještena u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu, može se tijekom smještaja u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu:

(a) pustiti u slobodni promet prema uvjetima propisanim za taj postupak i prema članku 178.;

(b) bez posebnog odobrenja podvrgnuti uobičajenim oblicima postupanja iz članka 109. stavka 1.;

(c) staviti u postupak unutarnje proizvodnje pod uvjetima propisanima za taj postupak.

Međutim, proizvodne radnje na području stare slobodne luke Hamburg, u slobodnim zonama Kanarskih otoka, Azora, Madeire i u prekomorskim područjima neće podlijegati gospodarskim uvjetima.

Međutim, s obzirom na staru slobodnu luku Hamburg, ako su ugroženi uvjeti tržišnog natjecanja u određenom gospodarskom području u Zajednici kao posljedica ovog odstupanja, Vijeće, odlučujući kvalificiranom većinom na prijedlog Komisije, donosi odluku da se gospodarski uvjeti primjenjuju na odgovarajuću gospodarsku djelatnost unutar područja stare slobodne luke Hamburg;

(d) staviti u postupak prerade pod carinom pod uvjetima propisanim za taj postupak;

(e) staviti u postupak privremenog uvoza pod uvjetima propisanim za taj postupak;

(f) ustupiti prema članku 182.;

(g) uništiti pod uvjetom da osoba na koju se to odnosi podnese carinskim tijelima sve podatke za koje carinska tijela ocijene da su potrebni.

Ako se roba stavlja u jedan od postupaka iz točaka (c), (d) ili (e), države članice mogu, ukoliko je to potrebno da bi se uzeli u obzir uvjeti u kojima se odvijaju postupci i uvjeti carinskog nadzora slobodnih zona ili slobodnih skladišta, prilagoditi propisane postupke provjere.

Članak 174.

Roba Zajednice iz članka 166. točke (b) koja je obuhvaćena mjerama zajedničke poljoprivredne politike može se podvrgnuti samo takvim postupcima koji su za takvu robu izričito propisani u skladu s člankom 109. stavkom 2. Takvi postupci mogu se poduzimati bez odobrenja.

Članak 175.

1. U slučajevima kad se ne primjenjuju članci 173. i 174., roba koja nije roba Zajednice i roba Zajednice iz članka 166. točke (b) ne smije se u slobodnim zonama ili slobodnim skladištima trošiti ili upotrebljavati.

2. Ne dovodeći u pitanje odredbe koje se primjenjuju na robu za opskrbu, ako odnosni postupak to predviđa, stavak 1. ne isključuje uporabu ili potrošnju robe čije puštanje u slobodni promet ili privremeni uvoz ne bi imalo za nužnu posljedicu primjenu uvoznih carina ili mjera u okviru zajedničke poljoprivredne politike ili trgovinske politike. U tom slučaju nije potrebna deklaracija za puštanje u slobodni promet ili privremeni uvoz.

Međutim, takva deklaracija je potrebna u slučaju kad se količina takve robe otpisuje od kvote ili plafona.

Članak 176.

1. Sve osobe koje u slobodnoj zoni ili u slobodnom skladištu obavljaju djelatnost skladištenja, dorade ili prerade, ili prodaje ili kupnje robe moraju voditi evidenciju robe u obliku koji odobre carinska tijela. Roba se upisuje u evidenciju robe čim je donesena u prostor te osobe. Evidencije robe moraju omogućiti carinskim tijelima prepoznavanje robe i praćenje njezina kretanja.

2. Kada se roba pretovaruje unutar slobodne zone, isprave koje se odnose na tu radnju moraju se staviti na raspolaganje carinskim tijelima. Kratkotrajno skladištenje robe u vezi s tim pretovarom smatra se sastavnim dijelom te radnje.

D. **Iznošenje robe iz slobodnih zona ili slobodnih skladišta**

Članak 177.

Ne dovodeći u pitanje posebne odredbe donesene prema carinskom zakonodavstvu koje uređuje posebna područja, roba koja se iznosi iz slobodne zone ili slobodnog skladišta može biti:

— izvezena ili ponovno izvezena iz carinskog područja Zajednice, ili

— unesena u drugi dio carinskog područja Zajednice.

Odredbe glave III., s iznimkom članaka od 48. do 53. u slučajevima koji se odnose na robu Zajednice, primjenjuju se na robu

unesenu u druge dijelove tog područja, osim za robu koja tu zonu napušta morskim ili zračnim putem bez stavljanja u provozni ili drugi carinski postupak.

Članak 178.

1. Ako nastane carinski dug za robu koja nije roba Zajednice i carinska se vrijednost takve robe temelji na stvarno plaćenoj cijeni odnosno cijeni koju treba platiti, a koja uključuje troškove skladištenja ili održavanja robe tijekom smještaja u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu, ti troškovi se ne uračunavaju u carinsku vrijednost robe ako su iskazani odvojeno od stvarno plaćene cijene, odnosno cijene koju za robu treba platiti.

2. Ako je roba u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu bila predmetom jednog od uobičajenih oblika rukovanja u smislu članka 109. stavka 1., priroda robe, carinske vrijednosti i količina robe koje se trebaju uzeti u obzir pri utvrđivanju iznosa uvoznih carina su, na zahtjev deklaranta i pod uvjetom da je za takvo rukovanje dano odobrenje u skladu sa stavkom 3. toga članka, one koje bi bile uzete u obzir što se tiče te robe, u vrijeme iz članka 214. da roba nije bila predmet takvog rukovanja. Međutim, u skladu s postupkom Odbora, mogu se utvrditi i slučajevi odstupanja od ove odredbe.

Članak 179.

1. Robi Zajednice iz članka 166. točke (b) koja je obuhvaćena mjerama zajedničke poljoprivredne politike, a koja je smještena je u slobodnu zonu ili slobodno skladište, određuje se postupanje ili uporaba koja je predviđena pravilima prema kojima je ta roba zbog svog smještaja u slobodnu zonu ili slobodno skladište pogodna za mjere koje se obično primjenjuju za izvoz takve robe.

2. Ako se takva roba vrati u drugi dio carinskog područja Zajednice ili ako nije podnesen zahtjev da joj se odredi postupanje ili uporaba iz stavka 1. prije isteka roka propisanog člankom 171. stavkom 2., carinska tijela poduzimaju mjere propisane relevantnim zakonodavstvom koje uređuje posebna područja, a koje se odnosi na nepoštivanje određenog postupanja ili uporabe.

Članak 180.

1. Ako se roba unese ili vrati u drugi dio carinskog područja Zajednice ili se stavi u carinski postupak, potvrda iz članka 170. stavka 4. može se upotrijebiti kao dokaz statusa takve robe kao robe iz Zajednice ili robe koja ne potječe iz Zajednice.

2. Ako se ne može dokazati potvrdom ili nekim drugim sredstvom da roba ima status robe Zajednice ili robe koja nije roba Zajednice, smatra se da je roba:

— roba Zajednice u svrhu primjene izvoznih carina i izvoznih dozvola ili izvoznih mjera propisanih prema trgovinskoj politici;

— roba koja nije roba Zajednice u svim ostalim slučajevima.

Članak 181.

Carinska tijela se moraju uvjeriti da se poštuju pravila koja uređuju izvoz ili ponovni izvoz ako se roba izvozi ili ponovno izvozi iz slobodne zone ili slobodnog skladišta.

Odjeljak 2.

Ponovni izvoz, uništenje i ustupanje

Članak 182.

1. Roba koja nije roba Zajednice može biti:

— ponovno izvezena iz carinskog područja Zajednice;

— uništena;

— ustupljena u korist državne riznice ako nacionalno zakonodavstvo sadrži odredbu u tom smislu.

2. Ponovni izvoz uključuje, kad je to primjereno, primjenu formalnosti propisanih za robu koja napušta carinsko područje Zajednice, uključujući primjenu mjera trgovinske politike.

Slučajevi u kojima se roba koja nije roba Zajednice može staviti u suspenzivni postupak s namjerom da se pri izvozu ne primjenjuju mjere trgovinske politike mogu se odrediti u skladu s postupkom Odbora.

3. O ponovnom izvozu ili uništenju moraju se prethodno obavijestiti carinska tijela. Carinska tijela zabranjuju ponovni izvoz ako to predviđaju formalnosti ili mjere navedene u stavku 2. podstavku prvom. Ako je roba, koja je stavljena u gospodarski carinski postupak za vrijeme dok se nalazi na carinskome području Zajednice, namijenjena ponovnom izvozu, podnosi se carinska deklaracija u smislu članaka od 59. do 78. U takvim slučajevima primjenjuje se članak 161. stavci 4. i 5.

Ustupanje se provodi se u skladu s nacionalnim propisima.

4. Uništenje ili ustupanje ne smiju prouzročiti nikakav trošak za državnu riznicu.

5. Za otpad i ostatke nastale uništenjem određuje se carinski dopušteno postupanje ili uporaba propisana za robu koja nije roba Zajednice.

Otpad i ostaci ostaju pod carinskim nadzorom do trenutka propisanog člankom 37. stavkom 2.

GLAVA V

ROBA KOJA NAPUŠTA CARINSKO PODRUČJE ZAJEDNICE

Članak 183.

Roba koja napušta carinsko područje Zajednice podliježe carinskom nadzoru. Roba može biti predmetom pregleda carinskih tijela u skladu s važećim odredbama. Roba napušta navedeno područje putem, tamo gdje je to prikladno, koji odrede carinska tijela i u skladu s postupcima propisanim od strane tih tijela.

GLAVA VI

POVLAŠTENI POSTUPCI

POGLAVLJE 1.

OSLOBOĐENJE OD CARINE

Članak 184.

Vijeće, odlučujući kvalificiranom većinom na prijedlog Komisije, određuje slučajeve u kojima se zbog posebnih okolnosti odobrava oslobođenje od uvoznih ili izvoznih carina za robu koja se pušta u slobodni promet ili se izvozi.

POGLAVLJE 2.

POVRAT ROBE

Članak 185.

1. Robi Zajednice, koja je bila izvezena iz carinskog područja Zajednice, te se u roku od tri godine vraća u to područje i pušta u slobodni promet, odobrava se oslobođenje od uvoznih carina na zahtjev osobe na koju se to odnosi.

Međutim:

— rok od tri godine može se produljiti kako bi se uzele u obzir posebne okolnosti;

— ako je prije njezina izvoza iz carinskog područja Zajednice, vraćena roba puštena u slobodni promet po smanjenoj ili nultoj stopi uvozne carine zbog svoje uporabe u određene svrhe, izuzimanje od carine iz stavka 1. odobrava se jedino ako se roba ponovno uvozi u istu svrhu.

Ako se roba ne uvozi ponovno u istu svrhu, iznos uvoznih carina koji bi se obračunao za tu robu umanjuje se za iznos plaćen za robu prilikom prvog njezinog puštanja u slobodni promet. Ako je iznos prethodno plaćene carine veći od iznosa carine koji bi trebalo platiti pri uvozu vraćene robe u svrhu puštanja u slobodni promet, povrat carine ne odobrava se.

2. Oslobođenje od uvoznih carina prema stavku 1. ne odobrava se u slučaju:

(a) kad je roba izvezena iz carinskog područja Zajednice u okviru postupka vanjske proizvodnje, osim ako je roba ostala u istom stanju u kojem je izvezena;

(b) ako je roba podlijegala mjerama Zajednice koje su uvjetovale njezin izvoz u treće zemlje. Okolnosti u kojima i uvjeti pod kojima se može odstupiti od ovog zahtjeva određuju se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 186.

Oslobođenje od uvoznih carina predviđeno člankom 185. odobrava se samo ako je roba ponovno uvezena u stanju u kojem je izvezena. Okolnosti i uvjeti pod kojima se može odstupiti od ovog zahtjeva određuju se u skladu s postupkom Odbora.

Članak 187.

Članci 185. i 186. na odgovarajući način se primjenjuju na dobivene proizvode prvotno izvezene ili naknadno ponovno izvezene nakon postupka unutarnje proizvodnje.

Iznos uvozne carine određuje se na temelju propisa koji se primjenjuju za postupak unutarnje proizvodnje, pri čemu će se dan ponovnog izvoza smatrati danom puštanja u slobodni promet.

POGLAVLJE 3.

PROIZVODI MORSKOG RIBOLOVA I DRUGI MORSKI PROIZVODI IZVAĐENI IZ MORA

Članak 188.

Ne dovodeći u pitanje članak 23. stavak 1. točku (f), sljedeći proizvodi izuzeti su od uvoznih carina kad se puštaju u slobodni promet:

(a) proizvodi morskog ribolova i drugi morski proizvodi izvađeni iz teritorijalnog mora treće zemlje plovilima registriranim ili prijavljenim u brodski upisnik u državi članici i koji plove pod zastavom te članice;

(b) proizvodi dobiveni od proizvoda iz točke (a) na brodovimatvornicama koji ispunjavaju uvjete iz točke (a).

GLAVA VII

CARINSKI DUG

POGLAVLJE 1.

OSIGURANJE ZA NAMIRENJE CARINSKOG DUGA

Članak 189.

1. Ako carinska tijela u skladu s carinskim propisima zahtijevaju polaganje osiguranja kako bi se osigurala naplata carinskog duga, takvo osiguranje daje osoba koja je odgovorna ili koja bi mogla postati odgovorna za taj dug.

2. Za jedan carinski dug, carinska tijela zahtijevaju polaganje samo jednog osiguranja.

Ako se u okviru carinskog postupka položi osiguranje koje se može koristiti za određenu robu u nekoliko država članica, to osiguranje vrijedi, kao što je navedeno u odredbama koje su donesene u skladu s postupkom Odbora, u tim državama članicama.

3. Carinska tijela mogu odobriti da, umjesto osobe od koje se traži davanje osiguranja, osiguranje položi treća osoba.

4. Ako je osoba koja je dužnik ili koja može postati dužnik javno tijelo, osiguranje se ne zahtijeva.

5. Carinska tijela mogu odustati od zahtjeva za polaganje osiguranja ako iznos za koji treba dati osiguranje ne prelazi 500 ECU-a.

Članak 190.

1. Ako prema carinskom zakonodavstvu davanje osiguranja nije obvezatno, carinska su tijela po slobodnoj ocjeni ovlaštena zahtijevati davanje osiguranja ako ocijene da namirenje carinskog duga ili carinskog duga koji bi mogao nastati u propisanom roku nije sigurno.

U slučaju kad se osiguranje iz prethodnog podstavka ne zahtijeva, carinska tijela mogu, unatoč tome, zahtijevati od osobe iz članka 189. stavka 1. ispunjavanje obveza koje je ta osoba zakonski dužna ispuniti.

2. Osiguranje iz stavka 1. podstavka prvog zahtijeva se:

— u trenutku primjene propisa kojima se zahtijeva davanje osiguranja, ili

— u svakom idućem trenutku ako carinska tijela utvrde da carinski dug koji je nastao ili bi mogao nastati neće biti namiren u propisanom roku.

Članak 191.

Na zahtjev osobe iz članka 189. stavaka 1. ili 3., carinska tijela dozvoljavaju da se za dva ili više postupaka u vezi s kojima je carinski dug nastao ili bi mogao nastati položi zajedničko osiguranje.

Članak 192.

1. Ako je davanje osiguranja prema carinskom zakonodavstvu obvezatno, carinska tijela utvrđuju iznos takvog osiguranja u visini koja odgovara:

— točnom iznosu carinskog duga ili dugova za koje se osiguranje daje ako se taj iznos u trenutku u kojemu se davanje osiguranja zahtjeva može bez dvojbe odrediti,

— u drugim slučajevima, najvišem iznosu carinskog duga ili dugova koji su nastali ili bi prema ocjeni carinskih tijela mogli nastati.

U slučaju zajedničkog osiguranja položenog za carinske dugove čija visina tijekom vremena podliježe promjenama, iznos takvog osiguranja utvrđuje se u iznosu koji namirenje iznosa odnosnih carinskih dugova u svakome trenutku čini sigurnim.

2. Ako carinska tijela zahtijevaju davanje osiguranja kad prema carinskom zakonodavstvu davanje osiguranja za namirenje carinskog duga nije obvezatno, carinska tijela utvrđuju iznos osiguranja tako da ne prelazi visinu utvrđenu stavkom 1.

3. U skladu s postupkom Odbora, određuju se okolnosti u kojima i uvjeti pod kojima se može propisati paušalno osiguranje.

Članak 193.

Osiguranje se može dati:

— polaganjem gotovine ili

— jamstvom.

Članak 194.

1. Gotovinski polog polaže se u valuti države članice u kojoj se zahtijeva davanje osiguranja.

Sljedeće se izjednačuje s polaganjem gotovine:

— podnošenje čeka čiju naplatu, na način koji je prihvatljiv carinskim tijelima, jamči institucija koja ga je izdala;

— podnošenje bilo kojega drugog instrumenta koji kao sredstvo plaćanja priznaju ta tijela.

2. Osiguranje u obliku polaganja gotovine ili plaćanja koje se smatra istovrijednim polaganju gotovine daje se u skladu s važećim odredbama države članice u kojoj se zahtijeva osiguranje.

Članak 195.

Jamac se pismeno obvezuje da će solidarno s dužnikom osigurati iznos carinskog duga koji se mora naplatiti.

Jamac mora biti treća osoba s poslovnim nastanom u Zajednici i odobrena od strane carinskih tijela odnosne države članice.

Carinska tijela mogu odbiti jamca ili predloženi oblik osiguranja, ako se predloženi oblik osiguranja ne čini sigurnim da osigura namirenje carinskog duga u propisanom roku.

Članak 196.

Osoba obvezna za davanje osiguranja slobodna je izabrati između oblika osiguranja navedenih u članku 193.

Međutim, carinska tijela mogu odbiti prihvatiti predloženi oblik osiguranja ako nije prikladan za odgovarajući carinski postupak. Isto vrijedi za predloženo osiguranje. Carinska tijela mogu zahtijevati da se izabrani oblik osiguranja zadrži kroz određeno vrijeme.

Članak 197.

1. Ako je to predviđeno propisima donesenim u skladu s postupkom Odbora, carinska tijela mogu prihvatiti oblike osiguranja drukčije od onih navedenih u članku 193. ako ti oblici osiguranja pružaju jednaku sigurnost da će carinski dug biti plaćen.

Carinska tijela odbijaju osiguranje koje je predloženo od strane dužnika, ako smatraju da takvo osiguranje ne osigurava sigurno plaćanje carinskog duga.

2. Pridržavajući se uvjetovanosti iz stavka 1. podstavka drugog, carinska tijela mogu prihvatiti gotovinski polog, a da uvjeti iz članka 194. stavka 1. nisu ispunjeni.

Članak 198.

Ako carinska tijela utvrde da dano osiguranje ne osigurava, ili nije više izvjesno ili dovoljno da će osigurati, namirenje carinskog duga u propisanom roku, zahtijevaju od osobe iz članka 189. stavka 1. da o svom izboru položi dodatno osiguranje ili zamijeni prvotno osiguranje s novim osiguranjem.

Članak 199.

1. Osiguranje ne prestaje dok se carinski dug za koji je položeno osiguranje ne otpiše ili ne može više nastati. Čim se carinski dug otpiše ili ne može više nastati, osiguranje odmah prestaje.

2. Ako se carinski dug otpiše djelomice ili može nastati samo u odnosu na dio osiguranog iznosa, dio osiguranja prestaje na zahtjev osobe na koju se to odnosi, osim ako iznos koji je u pitanju ne opravdava provedbu takvog postupka.

Članak 200.

Odredbe koje odstupaju od onih odredbi iz ovog poglavlja donose se, ako je to potrebno, u skladu s postupkom Odbora kako bi se uzele u obzir međunarodne konvencije.

POGLAVLJE 2.

NASTANAK CARINSKOG DUGA

Članak 201.

1. Uvozni carinski dug nastaje:

(a) puštanjem u slobodni promet robe koja podliježe plaćanju uvoznih carina, ili

(b) stavljanjem takve robe u postupak privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina.

2. Carinski dug nastaje u trenutku prihvaćanja odnosne carinske deklaracije.

3. Dužnik je deklarant. U slučaju neizravnog zastupanja, dužnik je i osoba za čiji je račun carinska deklaracija podnesena.

Ako je carinska deklaracija za jedan od postupaka iz stavka 1. sastavljena temeljem podataka koji su imali za posljedicu da propisana carina nije uopće ili nije u cijelosti naplaćena, dužnicima se, sukladno važećim nacionalnim odredbama, smatraju osobe koje su dale podatke potrebne za sastavljanje deklaracije, a znale su ili su opravdano trebale znati da podaci nisu istiniti.

Članak 202.

1. Uvozni carinski dug nastaje:

(a) nezakonitim unosom u carinsko područje Zajednice robe koja podliježe plaćanju uvoznih carina, ili

(b) nezakonitim unosom robe smještene u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu u drugi dio tog područja.

Za potrebe ovog članka, nezakoniti unos znači svaki unos uz nepoštivanje odredaba članaka od 38. do 41. i članka 177. druge alineje.

2. Carinski dug nastaje u trenutku nezakonita unosa robe.

3. Dužnici su:

— osoba koja je nezakonito unijela robu,

— sve osobe koje su sudjelovale u nezakonitom unosu robe, a znale su ili su opravdano trebale znati da je takav unos nezakonit, i

— sve osobe koje su određenu robu stekle u vlasništvo ili posjed i koje su u trenutku stjecanja ili primitka robe znale ili su opravdano trebale znati da je roba nezakonito unesena.

Članak 203.

1. Uvozni carinski dug nastaje:

— nezakonitim izuzimanjem ispod carinskog nadzora robe koja podliježe plaćanju uvoznih carina.

2. Carinski dug nastaje u trenutku izuzimanja robe ispod carinskog nadzora.

3. Dužnici su:

— osoba koja je izuzela robu ispod carinskog nadzora,

— sve osobe koje su sudjelovale kod izuzimanja robe i koje su znale ili su opravdano trebale znati da se radi o izuzimanju robe ispod carinskog nadzora,

— sve osobe koje su stekle ili primile u posjed takvu robu i koje su u trenutku stjecanja odnosno primitka znale ili su opravdano trebale znati da se radi o robi izuzetoj ispod carinskog nadzora, te

— ako je primjereno, osoba koja se mora pridržavati obveza koje proizlaze iz privremenog smještaja robe ili uporabe carinskog postupka u koji je roba stavljena.

Članak 204.

1. Uvozni carinski dug nastaje:

(a) neispunjavanjem jedne od obveza koja za robu koja podliježe uvoznim carinama proizlazi iz njezinog privremenog smještaja ili uporabe carinskog postupka u koji je roba stavljena, ili

(b) neispunjavanjem uvjeta za stavljanje robe u odgovarajući postupak ili za odobravanje smanjene ili nulte stope uvozne carine uslijed uporabe robe u posebne svrhe, u slučajevima različitim od navedenih u članku 203., osim ako se utvrdi da navedeni propusti nisu bitno utjecali na pravilnu provedbu privremenog smještaja ili određenog carinskog postupka.

2. Carinski dug nastaje u trenutku kad prestane ispunjavanje obveze zbog čijeg neispunjenja nastaje carinski dug ili u trenutku kad je roba bila stavljena u određeni carinski postupak, ako se naknadno utvrdi da nije bio ispunjen jedan od propisanih uvjeta za njezino stavljanje u taj postupak ili za odobravanje smanjene ili nulte stope uvozne carine uslijed uporabe robe u posebne svrhe.

3. Dužnik je osoba od koje se s obzirom na okolnosti slučaja zahtijeva da ispuni obveze koje proizlaze iz privremenog smještaja ili stavljanja u odgovarajući carinski postupak robe koja podliježe plaćanju uvoznih carina ili da ispuni uvjete za stavljanje robe u određeni postupak.

Članak 205.

1. Uvozni carinski dug nastaje:

— potrošnjom ili uporabom robe, u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu, koja podliježe plaćanju uvoznih carina pod uvjetima drukčijim od onih koji su propisani od strane važećeg zakonodavstva.

Ako roba nestane i ako se njezin nestanak ne može carinskim tijelima objasniti na prihvatljiv način, ta tijela mogu smatrati da je roba potrošena ili rabljena u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu.

2. Dug nastaje u trenutku kad se roba potroši ili prvi put upotrijebi pod uvjetima koji nisu u skladu s važećim zakonodavstvom.

3. Dužnik je osoba koja je potrošila ili upotrijebila robu, i sve osobe koje su u toj potrošnji ili uporabi robe sudjelovale i koje su znale ili su opravdano trebale znati da se roba bila trošila ili upotrebljavala pod uvjetima koji nisu u skladu s važećim zakonodavstvom.

Ako carinska tijela smatraju da je nestala roba potrošena ili upotrijebljena u slobodnoj zoni ili slobodnom skladištu, a nije moguće primijeniti prethodni stavak, za plaćanje carinskog duga odgovorna je osoba koja je prema saznanju tih tijela bila posljednji posjednik robe.

Članak 206.

1. Odstupajući od članaka 202. i 204. stavka 1. točke (a), smatra se da ne nastaje uvozni carinski dug za određenu robu ako osoba dokaže da neispunjenje obveza koje proizlaze iz:

— odredbi članaka od 38. do 41. i članka 177. druge alineje, ili

— držanja odnosne robe u privremenom smještaju, ili

— uporabe carinskog postupka u koji je ta roba bila stavljena,

rezultiraju potpunim uništenjem, ili nepovratnim gubitkom robe kao posljedica stvarne naravi same robe, ili nepredvidivih okolnosti, ili više sile ili uz odobrenje carinskih tijela.

Za potrebe ovog stavka, roba je nepovratno izgubljena ako je predana neupotrebljiva za bilo koju osobu.

2. Smatra se da uvozni carinski dug nije nastao vezano za robu puštenu u slobodni promet uz smanjenu ili nultu stopu uvozne carine uslijed svoje uporabe u posebne svrhe, ako je ta roba uz odobrenje carinskih tijela izvezena ili ponovno izvezena.

Članak 207.

Ako se sukladno članku 206. stavku 1. smatra da ne nastaje carinski dug za robu koja je puštena u slobodni promet uz smanjenu ili nultu stopu uvozne carine zbog njezine uporabe u posebne svrhe, bilo koji otpaci ili ostaci koji nastanu pri takvom uništenju smatraju se robom koja nije roba Zajednice.

Članak 208.

Ako je sukladno člancima 203. ili 204. carinski dug nastao u vezi s robom koja je puštena u slobodni promet uz smanjenu stopu uvozne carine radi njezine uporabe u posebne svrhe, iznos plaćen kod puštanja robe u slobodni promet odbija se od iznosa carinskog duga.

Ova odredba se na odgovarajući način primjenjuje u slučaju kad carinski dug nastane u vezi s ostacima ili otpacima nastalim uništenjem takve robe.

Članak 209.

1. Izvozni carinski dug nastaje:

— izvozom robe koja podliježe plaćanju izvoznih carina iz carinskog područja Zajednice pod pokrićem carinske deklaracije.

2. Carinski dug nastaje u trenutku prihvaćanja te carinske deklaracije.

3. Dužnik je deklarant. U slučaju neizravnog zastupanja, dužnik je također osoba za čiji je račun deklaracija izdana.

Članak 210.

1. Izvozni carinski dug nastaje:

— iznosom robe koja podliježe plaćanju izvoznih carina iz carinskog područja Zajednice bez carinske deklaracije.

2. Carinski dug nastaje u trenutku kad ta roba stvarno napusti to područje.

3. Dužnik je:

— osoba koja je iznijela robu, te

— sve osobe koje su sudjelovale u tom iznošenju robe i koja su znale ili su opravdano trebale znati da carinska deklaracija nije bila, a trebala je biti podnesena.

Članak 211.

1. Izvozni carinski dug nastaje:

— nepridržavanjem uvjeta pod kojima je dopušteno da roba napusti carinsko područje Zajednice uz potpuno ili djelomično oslobođenje od plaćanja izvoznih carina.

2. Dug nastaje u trenutku kad roba stigne do odredišta različitog od onog u kojem je robi bilo dozvoljeno napustiti carinsko područje Zajednice uz potpuno ili djelomično oslobođenje od izvoznih carina ili, ako carinska tijela ne mogu odrediti taj trenutak, istekom roka određenog za podnošenje dokaza o ispunjenju uvjeta pod kojima je oslobođenje odobreno.

3. Dužnik je deklarant. U slučaju neizravnog zastupanja, dužnik je također i osoba za čiji je račun deklaracija podnesena.

Članak 212.

Carinski dug iz članaka od 201. do 205. i od 209. do 211. nastaje čak i ako se odnosi na robu koja podliježe mjerama zabrane ili ograničenja pri uvozu ili izvozu bilo koje vrste. Međutim, carinski dug ne nastaje ako se u carinsko područje Zajednice nezakonito uveze krivotvoreni novac te opojne ili psihotropne tvari koje ne ulaze u gospodarske tokove, odnosno koje s obzirom na primjenu u medicinske ili znanstvene svrhe podliježu strogom nadzoru nadležnih tijela. Za potrebe kaznenog prava koje se primjenjuje na carinske prekršaje, smatra se ipak da je carinski dug nastao u slučajevima kad kazneno pravo određene države članice predviđa da je carina osnova za izricanje kazne ili da je postojanje carinskog duga osnova za pokretanje kaznenog postupka.

Članak 213.

Ako je više osoba odgovorno za plaćanje jednog carinskog duga, za plaćanje su odgovorne solidarno.

Članak 214.

1. Ako ovim Zakonikom nije izričito određeno i ne dovodeći u pitanje stavak 2., iznos uvozne ili izvozne carine koja se primjenjuje na robu utvrđuje se temeljem pravila za obračun koja su odgovarajuća za tu robu na dan nastanka carinskog duga.

2. Ako nije moguće točno odrediti trenutak u kojem je carinski dug nastao, trenutak koji se uzima u obzir za utvrđivanje pravila za obračun koja su odgovarajuća za odnosnu robu je trenutak kada carinska tijela zaključe da je ta roba u položaju koji je prouzročio nastanak carinskog duga.

Međutim, ako carinska tijela na temelju dostupnih im podataka utvrde da je carinski dug nastao prije nastupa trenutka u kojem su donijela taj zaključak, iznos uvozne ili izvozne carine, koji se naplaćuje za odnosnu robu, utvrđuje se temeljem pravila za obračun koja su odgovarajuća za tu robu u najranijem trenutku u kojem je na temelju dostupnih podataka moguće utvrditi postojanje carinskog duga.

3. Kompenzacijske kamate primjenjuju se u okolnostima i pod uvjetima koji će se utvrditi u odredbama usvojenim u skladu s postupkom Odbora radi sprečavanja nezakonitog stjecanja financijske koristi odgodom datuma na koji je carinski dug nastao ili je uknjižen.

Članak 215.

1. Carinski dug nastaje u mjestu u kojemu su nastupile činjenične okolnosti koje uvjetuju njegov nastanak.

2. Ako se ne može utvrditi mjesto u smislu stavka 1., smatra se da je carinski dug nastao u mjestu u kojemu su carinska tijela zaključila da je roba bila u položaju koji uvjetuje nastanak carinskog duga.

3. Ako carinski postupak za određenu robu nije okončan, smatra se da je carinski dug nastao u mjestu u kojemu je roba:

— bila stavljena u određeni carinski postupak, ili

— unesena u Zajednicu u okviru tog postupka.

4. Ako carinska tijela na temelju dostupnih podataka utvrde da je carinski dug već bio nastao dok se roba ranije nalazila u kojem drugom mjestu, smatra se da je carinski dug nastao u mjestu u kojem se roba nalazila u najranijem trenutku u kojem se može utvrditi postojanje carinskog duga.

Članak 216.

1. Ako je prema sporazumima koje je Zajednica sklopila s određenim trećim zemljama predviđeno kod uvoza u te zemlje povoljnije tarifno postupanje za robu koja potječe iz Zajednice, u smislu takvih sporazuma, pod uvjetom da, u slučajevima kad je ta roba dobivena u postupku unutarnje proizvodnje, roba

koja nije roba Zajednice, a koja je sadržana u navedenoj robi s podrijetlom, podliježe plaćanju uvoznih carina, potvrđivanjem isprava kojima se stječe pravo na povlašteno tarifno postupanje u trećim zemljama pri uvozu nastaje carinski dug.

2. Trenutkom nastanka carinskog duga smatra se trenutak u kojem carinska tijela prihvaćaju izvoznu deklaraciju za određenu robu.

3. Dužnik je deklarant. U slučaju neizravnog zastupanja, dužnikom se također smatra osoba za čiji je račun deklaracija podnesena.

4. Iznos uvoznih carina koji odgovara tom carinskom dugu određuje se pod istim uvjetima kao da se radi o carinskom dugu koji bi nastao na isti dan prihvaćanjem deklaracije za puštanje navedene robe u slobodni promet u svrhu završetka postupka unutarnje proizvodnje.

POGLAVLJE 3.

NAPLATA IZNOSA CARINSKOG DUGA

Odjeljak 1.

Knjiženje carinskog duga i obavještavanje dužnika o iznosu carine

Članak 217.

1. Svaki iznos uvozne ili izvozne carine proizašle iz carinskog duga, u daljnjem tekstu: „iznos carine", carinska tijela obračunavaju čim dobiju potrebne podatke, i proknjižuju u računovodstvenim evidencijama ili bilo kojem drugom istovrijednom sredstvu (knjiženje).

Podstavak prvi ne primjenjuje se:

(a) ako je privremeno uvedena antidampinška ili kompenzacijska carina;

(b) kad je zakonski određen iznos carine veći od iznosa utvrđenog na temelju obvezujuće tarifne informacije;

(c) u slučajevima kad se prema odredbama donesenim u skladu s postupkom Odbora od carinskih tijela ne zahtijeva knjiženje iznosa carine ispod određenog iznosa.

Carinska tijela mogu otpisati iznos carine o kojem, sukladno članku 221. stavku 3., dužnik nije mogao biti obaviješten do isteka propisanih rokova.

2. Države članice utvrđuju primjenjive postupke za knjiženje iznosa carine. Ti postupci mogu se razlikovati ovisno o tome jesu li ili nisu carinska tijela, s obzirom na okolnosti u kojima je nastao carinski dug, uvjerena da će se navedeni iznosi platiti.

Članak 218.

1. Ako je carinski dug nastao zbog prihvaćanja deklaracije za robu za carinski postupak, osim postupka privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina ili zbog bilo koje radnje koja ima pravni učinak jednak prihvaćanju iznosa koji odgovara tom carinskom dugu, knjiži se odmah čim se izračuna, a najkasnije drugog dana nakon puštanja robe.

Međutim, pod uvjetom da je plaćanje osigurano, ukupan iznos carine koji se odnosi na svu robu puštenu jednoj te istoj osobi u razdoblju kojeg odrede carinska tijela, a koje ne može biti dulje od 31 dana, može se proknjižiti odjednom na kraju isteka tog razdoblja. To knjiženje se provodi u roku od pet dana nakon isteka odobrenog razdoblja.

2. Kada je propisano da roba može biti puštena pod uvjetom da ispuni određene uvjete propisane zakonodavstvom Zajednice kojima se uređuje utvrđivanje iznosa carinskog duga ili njegove naplate, knjiženje se provodi najkasnije dva dana nakon što se iznos duga ili obveze plaćanja carina proizašle iz tog duga obračunaju ili utvrde.

Međutim, ako se carinski dug odnosi na privremenu antidampinšku ili kompenzacijsku carinu, ta se carina knjiži najkasnije dva mjeseca nakon objavljivanja Uredbe o uvođenju određene antidampinške ili kompenzacijske carine u *Službenom listu Europskih zajednica*.

3. Ako je carinski dug nastao pod uvjetima drukčijim od onih iz stavka 1., odgovarajući iznos carine proknjižuje se u roku od dva dana od dana kad su carinska tijela u mogućnosti:

(a) izračunati iznos te carine, i

(b) utvrditi dužnika.

Članak 219.

1. Rokovi za knjiženje propisani u članku 218. mogu se produljiti:

(a) iz razloga koji se odnose na organizaciju državne uprave država članica, a posebno ako su poslovne knjige centralizirane, ili

(b) ako posebne okolnosti onemogućuju carinskim tijelima da knjiženje provedu u propisanom roku.

Takav produljeni rok nije dulji od 14 dana.

2. Rokovi propisani u stavku 1. ne primjenjuju se u nepredvidivim okolnostima ili u slučajevima više sile.

Članak 220.

1. Kad iznos carine proizašao iz carinskog duga nije proknjižen u skladu s člancima 218. i 219. ili je proknjižen u nižem iznosu od onog koji se potražuje, iznos carine koji se treba naplatiti ili koji preostaje za naplatu knjiži se u roku od dva dana od dana kad to carinska tijela utvrde i budu u mogućnosti izračunati iznos koji se zakonski potražuje i utvrditi dužnika (naknadno knjiženje). Taj rok može se produljiti u skladu s člankom 219.

2. Osim u slučajevima iz članka 217. stavka 1. podstavka drugog i trećeg, naknadno knjiženje ne provodi se:

(a) ako je prvobitna odluka o tome da se dug ne proknjiži ili da se proknjiži u iznosu manjem od iznosa carine koji se zakonski potražuje donesena na temelju općih odredaba naknadno poništenih sudskom odlukom;

(b) ako iznos carine koji se zakonski potražuje nije proknjižen uslijed greške carinskih tijela koja prema okolnostima slučaja nisu mogla otkriti osobu odgovornu za plaćanje, a koja je djelovala u dobroj vjeri i koja se pridržavala svih odredbi o carinskoj deklaraciji propisanih važećim zakonodavstvom;

(c) ako su prema odredbama donesenim u skladu s postupkom Odbora, carinska tijela oslobođena obveze naknadnog knjiženja iznosa carine koja je manja od određenog iznosa.

Članak 221.

1. Nakon što se iznos carine proknjiži, dužnika se obavješćuje o iznosu carine u skladu s propisanim postupcima.

2. Ako je iznos carine koji treba platiti naveden, radi ravnanja, u carinskoj deklaraciji, carinska tijela mogu odrediti da iznos neće biti priopćen u skladu sa stavkom 1., osim ako naznačeni iznos carine ne odgovara iznosu koji su oni utvrdili.

Ne dovodeći u pitanje primjenu članka 218. stavka 1. podstavka drugog, ako se iskoristi mogućnost predviđena u prethodnom podstavku, puštanje robe od strane carinskih tijela jednaka je obavještavanju dužnika o proknjiženom iznosu carine.

3. Obavještavanje dužnika ne provodi se nakon isteka roka od tri godine od dana kad je carinski dug nastao. Međutim, ako zbog djela koje može biti povod pokretanja sudskog kaznenog postupka, carinska tijela, nisu bila u mogućnosti utvrditi točan iznos duga koji se zakonski potražuje, takvo obavještavanje dužnika može biti učinjeno i nakon isteka roka od tri godine, ako to važeće odredbe dopuštaju.

Odjeljak 2.

Rok i postupci za plaćanje iznosa carine

Članak 222.

1. Iznose carine priopćene u skladu s člankom 221. dužnici plaćaju u sljedećim rokovima:

(a) ako osoba nema pravo ni na jednu pogodnost plaćanja navedenih u člancima od 224. do 229., plaćanje se izvršava u propisanom roku.

Ne dovodeći u pitanje članak 244. stavak 2., taj rok ne može biti dulji od 10 dana od obavještavanja dužnika o iznosu carine koja se potražuje, a u slučaju zbirnog knjiženja prema uvjetima propisanim u članku 218. stavku 1. podstavku drugom rok se utvrđuje na način da se dužniku ne omogući dulji rok za plaćanje od onog koji bi imao da mu je odobrena odgoda plaćanja.

Produljenje se odobrava po službenoj dužnosti u slučaju kad se utvrdi da je odnosna osoba zaprimila prekasno obavijest da bi mogla izvršiti plaćanje u propisanom roku.

Produljenje roka mogu odobriti i carinska tijela na zahtjev dužnika ako iznos carine koji treba platiti proizlazi iz postupka naknadne naplate. Ne dovodeći u pitanje članak 229. točku (a), takva produljenja nisu dulja od vremena koje je potrebno dužniku radi poduzimanja odgovarajućih radnji za ispunjavanje svoje obveze;

(b) ako osoba ima pravo na jednu od pogodnosti plaćanja navedenih u člancima od 224. do 229., plaćanje se vrši najkasnije do isteka roka ili rokova određenih za te pogodnosti.

2. Ako se podnese zahtjev za otpust carine u skladu s člancima 237., 238. ili 239. ili ako je roba zadržana radi kasnije zapljene u skladu s člankom 233. točkama (b), (c), drugom alinejom ili točkom (d), dužnikova obveza za plaćanje carine suspendira se u skladu s uvjetima propisanim postupkom Odbora.

Članak 223.

Plaćanje se provodi u gotovini ili kojim drugim sredstvima plaćanja sa sličnim učinkom izvršenja obveze u skladu s važećim odredbama. Plaćanje se također može izvršiti usklađivanjem potražnog salda ako to dozvoljavaju važeće odredbe.

Članak 224.

Ako se iznos carine koju odnosna osoba treba platiti odnosi na robu deklariranu za carinski postupak koji za sobom povlači

obvezu plaćanja takve carine, carinska tijela, prema uvjetima iz članaka 225., 226. i 227., na zahtjev osobe odobravaju odgodu plaćanja tog iznosa.

Članak 225.

Odobravanje odgode plaćanja uvjetuje se polaganjem osiguranja od strane podnositelja zahtjeva.

Osim toga, odobravanje odgode plaćanja može biti povodom obračunavanja dodatnih troškova otvaranja predmeta ili pruženih usluga.

Članak 226.

Carinska tijela odlučuju o tome koji se od sljedećih postupaka mora koristiti pri odobravanju odgode plaćanja:

(a) odvojeno za svaki iznos carine koji je knjižen pod uvjetima utvrđenim u članku 218. stavku 1.podstavku prvom ili u članku 220. stavku 1.; ili

(b) skupno za sve iznose carine koji su knjiženi pod uvjetima utvrđenim u članku 218. stavku 1. podstavku prvom tijekom razdoblja kojeg su odredila carinska tijela i koje ne prelazi 31 dan; ili

(c) skupno za sve iznose carine proknjižene odjednom u skladu s člankom 218. stavkom 1. podstavkom drugim.

Članak 227.

1. Rok odgode plaćanja je 30 dana. Rok se računa na sljedeći način:

(a) ako se plaćanje odgađa u skladu s člankom 226. točkom (a), rok se računa od dana koji slijedi nakon dana knjiženja iznosa carine od strane carinskih tijela.

Kada se primjenjuje članak 219., rok od 30 dana izračunat u skladu s podstavkom prvim smanjuje se za broj dana koji odgovara razdoblju duljem od dva dana koje je bilo potrebno za knjiženje iznosa;

(b) ako se plaćanje odgađa u skladu s člankom 226. točkom (b), rok se računa od dana koji slijedi nakon dana isteka razdoblja kumuliranja. Rok se smanjuje za broj dana koji odgovara polovici broja dana u razdoblju kumuliranja.

(c) ako se plaćanje odgađa u skladu s člankom 226. točkom (c), rok se računa od dana koji slijedi nakon dana isteka razdoblja tijekom kojeg je dotična roba puštena. Rok se smanjuje za broj dana koji odgovara polovici broja dana u određenom razdoblju.

2. Ako je broj dana u razdobljima iz stavka 1. točaka (b) i (c) neparan broj, broj dana koji se oduzima od tridesetodnevnog razdoblja na temelju stavka 1. točaka (b) i (c) jednak je polovici sljedećeg nižeg parnog broja.

3. U svrhu pojednostavljenja, ako su razdoblja iz stavka 1. točaka (b) i (c) kalendarski tjedan ili kalendarski mjesec, države članice mogu propisati da se iznos carine, za koji je plaćanje odgođeno, plaća:

(a) ako je razdoblje kalendarski tjedan, u petak četvrtog tjedna koji slijedi tom kalendarskom tjednu;

(b) ako je razdoblje kalendarski mjesec, do šesnaestog dana u mjesecu koji slijedi taj kalendarski mjesec.

Članak 228.

1. Odgoda plaćanja ne odobrava se za iznose carine koji su, iako se odnose na robu koja je podvrgnuta carinskom postupku koji za nužnu posljedicu ima obvezu plaćanja te carine, proknjiženi u skladu s važećim odredbama o prihvaćanju nepotpunih deklaracija, jer deklarant po isteku određenog roka nije pružio podatke potrebne za konačno određivanje vrijednosti robe u carinske svrhe ili nije podnio podatke ili isprave koji su nedostajali u trenutku kad je prihvaćena nepotpuna deklaracija.

2. Međutim, odgoda plaćanja može se odobriti u slučajevima iz stavka 1., ako je iznos carine koji se treba naplatiti proknjižen prije isteka roka od 30 dana od dana na koji je iznos prvobitno naplaćen bio proknjižen ili, ako nije bio proknjižen, od dana prihvaćanja deklaracije koja se odnosi na dotičnu robu. Odgoda plaćanja koje se odobrava u takvim okolnostima ne traje dulje od dana isteka razdoblja koji je, u skladu s člankom 227., odobren za iznos carine koji je prvobitno utvrđen ili koji bi bio odobren da je iznos carine koji se zakonito potražuje proknjižen kad je dotična roba bila deklarirana.

Članak 229.

Carinska tijela mogu dužniku odobriti i druge pogodnosti plaćanja osim odgode plaćanja. Odobravanje takvih pogodnosti:

(a) uvjetovano je davanjem osiguranja. Međutim, takvo se osiguranje ne treba zahtijevati u slučaju u kojem bi zbog položaja u kojem se nalazi dužnik to stvorilo ozbiljne gospodarske ili socijalne poteškoće;

(b) ima za posljedicu obračunavanje kreditnih kamata preko i više od iznosa carine. Iznos takvih kamata obračunava se na način da su kamate jednake iznosu koji bi se obračunao u ovu svrhu na nacionalnom tržištu novca ili kapitala za valutu u kojoj se iznos plaća.

Carinska tijela mogu odustati od naplate kreditnih kamata u slučaju u kojem bi zbog položaja u kojemu se nalazi dužnik to stvorilo ozbiljne gospodarske ili socijalne poteškoće.

Članak 230.

Bez obzira na to koje su pogodnosti plaćanja odobrene dužniku, dužnik u svakom slučaju može platiti cijeli ili dio iznosa carine ne čekajući istek roka odobrenog za plaćanje.

Članak 231.

Iznos carine koji se potražuje može umjesto dužnika platiti treća osoba.

Članak 232.

1. Ako dospjeli iznos carine nije plaćen u propisanom roku:

(a) carinska tijela mogu poduzeti sve propisane mogućnosti prema važećem zakonodavstvu za osiguranje naplate tog duga, uključujući i prisilno izvršenje.

U skladu s postupkom Odbora, mogu se donijeti posebne odredbe koje se odnose na jamce u okviru postupka provoza;

(b) na iznos carine obračunavaju se zatezne kamate. Stopa zateznih kamata može biti viša od stope kreditnih kamata. Stopa zateznih kamata ne može biti niža od stope kreditnih kamata

2. Carinska tijela mogu odustati od naplate zateznih kamata:

(a) ako bi zbog položaja u kojemu se nalazi dužnik to izgledno stvorilo ozbiljne gospodarske ili socijalne poteškoće;

(b) ako taj iznos ne prelazi razinu utvrđenu u skladu s postupkom Odbora, ili

(c) ako se carina plati u roku od pet dana od isteka roka koji je propisan za plaćanje.

3. Carinska tijela mogu utvrditi:

(a) najkraće rokove za obračun kamata;

(b) najniže iznose plaćanja zateznih kamata.

POGLAVLJE 4.

GAŠENJE CARINSKOG DUGA

Članak 233.

Ne dovodeći u pitanje važeće odredbe koje se odnose na zastaru carinskog duga ili neplaćanje takvog duga u slučaju pravno utvrđene nesposobnosti plaćanja dužnika, carinski dug se gasi:

(a) plaćanjem iznosa carine;

(b) otpustom iznosa carine;

(c) ako je za robu deklariranu u carinski postupak za koji nastaje obveza plaćanja carine:

— carinska deklaracija poništena prema članku 66.,

— roba prije puštanja bila zadržana i istodobno ili naknadno oduzeta, uništena po nalogu carinskih tijela, uništena ili ustupljena u skladu s člankom 182., ili uništena, ili nepovratno izgubljena kao posljedica njezine stvarne naravi, ili nepredvidivih okolnosti ili više sile;

(d) ako je roba za koju je carinski dug nastao prema članku 202. zadržana zbog nezakonitog unosa i istodobno ili naknadno oduzeta.

U slučaju zapljene i oduzimanja, smatra se da carinski dug nije ugašen ako je, za potrebe kaznenog prava koje se primjenjuje na carinske prekršaje i prema kaznenom zakonu određene države članice, carina osnova za izricanje kazne ili da je postojanje carinskog duga osnova za pokretanje kaznenog postupka.

Članak 234.

Carinski dug prema članku 216. se također gasi ako se ponište formalnosti učinjene radi stjecanja prava na povlašteno tarifno postupanje kako je to navedeno u članku 216.

POGLAVLJE 5.

POVRAT I OTPUST CARINE

Članak 235.

Primjenjuju se sljedeće definicije:

(a) „povrat” znači potpuno ili djelomično refundiranje uvoznih ili izvoznih carina koje su bile plaćene;

(b) „otpust" znači odluka o odustajanju od naplate cijelog ili dijela iznosa carinskog duga ili odluka kojom se utvrđuje neosnovanost knjiženja cijelog ili dijela iznosa uvozne ili izvozne carine koja nije bila plaćena.

Članak 236.

1. Uvozne ili izvozne carine vraćaju se do iznosa za koji se dokaže da u trenutku plaćanja iznos tih carina nije bio zakonski utemeljen ili da je iznos uknjižen protivno članku 220. stavku 2.

Uvozne ili izvozne carine otpuštaju se do iznosa za koji se dokaže da u trenutku knjiženja iznos tih carina nije bio zakonski utemeljen ili da je iznos uknjižen protivno članku 220. stavku 2.

Povrat ili otpust ne odobrava se kad su činjenice koje su dovele do plaćanja ili knjiženja iznosa koji nije zakonski utemeljen rezultat prijevarnog postupanja određene osobe.

2. Uvozne ili izvozne carine vraćaju se ili otpuštaju nakon podnošenja zahtjeva carinarnici u roku od tri godine od dana kad je o iznosu tih carina obaviješten dužnik.

Rok će se produljiti ako osoba pruži dokaz da je bila spriječena podnijeti zahtjev u navedenom roku zbog nepredviđenih okolnosti ili više sile.

Ako sama carinska tijela u ovom roku otkriju postojanje jedne od nepravilnosti iz stavka 1. podstavaka prvog i drugog, ona vraćaju ili opraštaju dug po službenoj dužnosti.

Članak 237.

Uvozne ili izvozne carine vraćaju se ako je carinska deklaracija poništena, a carine plaćene. Povrat se odobrava na temelju podnesenog zahtjeva osobe u rokovima propisanim za podnošenje zahtjeva za poništavanje carinske deklaracije.

Članak 238.

1. Uvozne carine vraćaju se ili otpuštaju do iznosa za koji se dokaže da je iznos tih carina knjižen za robu koja je puštena u odgovarajući carinski postupak, a uvoznik je vratio robu zbog toga što je u trenutku iz članka 67. imala nedostatke ili nije odgovarala uvjetima utvrđenim ugovorom temeljem kojeg je roba uvezena.

Smatra se da roba s nedostacima u smislu podstavka prvog uključuje robu koja je oštećena prije njezina puštanja.

2. Povrat ili otpust uvoznih carina odobrava se pod uvjetom:

(a) da roba nije bila upotrebljavana, osim ako je takva početna uporaba bila nužna da bi se utvrdili nedostaci robe ili njezina neusklađenost s odredbama ugovora;

(b) da je roba izvezena iz carinskog područja Zajednice.

Na zahtjev stranke, carinska tijela dopuštaju da se roba uništi ili da se radi ponovnog izvoza stavi u postupak vanjskog provoza ili postupak carinskog skladištenja ili u slobodnu zonu ili slobodno skladište umjesto da bude izvezena.

Za potrebe stavljanja robe u jedan od carinski dopuštenih postupaka ili uporaba koji je predviđen prethodnim podstavkom smatrat će se da roba ima status robe koja nije roba Zajednice.

3. Uvozne carine ne vraćaju se ili ne otpuštaju za robu koja je prije nego što je deklarirana za carinsku deklaraciju bila privremeno uvezena radi ispitivanja, osim ako se ne utvrdi da takvim ispitivanjem nije bilo moguće ustanoviti činjenicu da roba ima nedostatke ili da ne odgovara uvjetima iz ugovora.

4. Uvozne carine vraćaju se ili otpuštaju iz razloga navedenih u stavku 1. ako se podnese zahtjev nadležnoj carinarnici u roku od 12 mjeseci od dana kad je o iznosu tih carina obaviješten dužnik.

Međutim, carinska tijela mogu odobriti produžetak tog roka u valjano opravdanim izvanrednim slučajevima.

Članak 239.

1. Uvozne ili izvozne carine mogu se vratiti ili otpustiti u slučajevima različitim od onih navedenih u člancima 236., 237. i 238.:

— a koji će se utvrditi u skladu s postupkom Odbora;

— koji se ne mogu pripisati prijevari ili očitoj nemarnosti određene osobe. Slučajevi u kojima se može primijeniti ova odredba i postupci kojih se u tu svrhu treba pridržavati utvrđuju se u skladu s postupkom Odbora. Povrat ili otpust mogu podlijegati posebnim uvjetima.

2. Povrat ili otpust carina izvršava se iz razloga navedenih u stavku 1. na zahtjev koji se podnosi nadležnoj carinarnici u roku od 12 mjeseci od dana na koji je dužnik obaviješten o iznosu carine.

Međutim, carinska tijela mogu odobriti produžetak tog roka u valjano opravdanim izvanrednim slučajevima.

Članak 240.

Uvozne ili izvozne carine mogu se vratiti ili otpustiti pod uvjetima navedenim u ovom poglavlju samo ako iznos koji treba vratiti ili otpustiti prelazi iznos utvrđen u skladu s postupkom Odbora.

Međutim, carinska tijela također mogu usvojiti zahtjev za povratom ili otpustom i za niži iznos.

Članak 241.

Ako nadležna tijela vrate iznose uvoznih ili izvoznih carina ili kreditnih kamata, odnosno zateznih kamata koje su obračunala prilikom naplate tih carina, to ne dovodi do plaćanja kamata od strane tih tijela. Međutim, kamate se plaćaju:

— kad odluka o usvojenom zahtjevu za povratom ne bude provedena u roku od tri mjeseca od dana donošenja te odluke,

— kad je to propisano nacionalnim odredbama.

Iznos tih kamata obračunava se na način da je iznos jednak iznosu koji bi se u ovu svrhu obračunao na nacionalnom tržištu novca ili kapitala.

Članak 242.

Ako je carinski dug otpušten ili je odgovarajući iznos carine greškom vraćen, prvotni dug postaje ponovno dospjeli dug. Ako su plaćene bilo koje kamate prema članku 241., one se moraju vratiti.

GLAVA VIII

ŽALBE

Članak 243.

1. Svaka osoba ima pravo žalbe protiv odluka donesenih od strane carinskih tijela, a koje se odnose na primjenu carinskog zakonodavstva i odnose se na tu osobu izravno i osobno.

Svaka osoba koja se je carinskim tijelima obratila za odluku u vezi s primjenom carinskog zakonodavstva i nije zaprimila odluku o tom zahtjevu u roku iz članka 6. stavka 2. također ima pravo koristiti pravo na žalbu. Žalba se mora podnijeti u državi članici u kojoj je donesena odluka ili u kojoj je podnesen zahtjev za donošenje odluke.

2. Pravo na žalbu može se ostvariti:

(a) na početku, pri carinskim tijelima određenim u tu svrhu od država članica;

(b) naknadno, pri nezavisnom tijelu koje može biti pravosudno tijelo ili odgovarajuće specijalizirano tijelo prema važećim odredbama države članice.

Članak 244.

Podnošenje žalbe ne suspendira provedbu osporavane odluke.

Međutim, carinska tijela suspendiraju provedbu osporavane odluke u cijelosti ili djelomično, ako opravdano vjeruju da je osporavana odluka neusklađena s carinskim zakonodavstvom ili da postoji opasnost da bi osobi na koju se odnosi mogla biti nanesena nepopravljiva šteta.

U slučajevima kad osporavana odluka ima učinak uzrokovanja obračunavanja uvoznih ili izvoznih carina, suspenzija provedbe te odluke podložna je postojanju ili polaganju jamstva. Međutim, to se jamstvo ne treba zahtijevati u slučaju u kojem bi zbog položaja u kojem se nalazi dužnik to vjerojatno uzrokovalo ozbiljne gospodarske ili socijalne poteškoće.

Članak 245.

Odredbe za provedbu žalbenog postupka utvrđuju države članice.

Članak 246.

Ova glava se ne primjenjuje na žalbe podnesene s ciljem poništenja ili revizije odluke koju su carinska tijela donijela na temelju kaznenog zakona.

GLAVA IX

ZAVRŠNE ODREDBE

POGLAVLJE 1.

ODBOR ZA CARINSKI ZAKONIK

Članak 247.

1. Osniva se Odbor za Carinski zakonik, u daljnjem tekstu „Odbor", sastavljen od predstavnika država članica kojem predsjedava predstavnik Komisije.

2. Odbor donosi poslovnik.

Članak 248.

Odbor može, na vlastitu inicijativu ili na zahtjev predstavnika države članice, razmotriti svako pitanje koje se odnosi na carinsko zakonodavstvo, a koje potakne njegov predsjednik.

Članak 249.

1. Odredbe potrebne za provedbu ovog Zakonika, uključujući provedbu Uredbe iz članka 184., osim glave VIII. i podložno člancima 9. i 10. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2658/87 ([1]) i stavku 4., donose se sukladno postupku navedenom u stavcima 2. i 3. u skladu s međunarodnim obvezama koje je preuzela Zajednica.

2. Predstavnik Komisije podnosi Odboru nacrt mjera koje treba poduzeti. Odbor donosi mišljenje o nacrtu u roku koji može propisati predsjednik prema hitnosti stvari. Mišljenje se donosi većinom propisanom u članku 148. stavku 2. Ugovora u slučaju odluka koje donosi Vijeće na prijedlog Komisije. Glasovi predstavnika država članica u Odboru prevagnut će na način kako je navedeno u tom članku. Predsjednik nema pravo glasa.

3. (a) Komisija usvaja predviđene mjere ako su u skladu s mišljenjem Odbora.

(b) Ako predviđene mjere nisu u skladu s mišljenjem Odbora, ili ako se mišljenje ne donese, Komisija bez odlaganja podnosi Vijeću prijedlog odredbi koje treba usvojiti. Vijeće odlučuje kvalificiranom većinom.

(c) Ako nakon isteka roka od tri mjeseca od dana kad mu je prijedlog upućen Vijeće nije odlučilo, predložene mjere usvaja Komisija.

([1]) SL L 256, 7.9.1987., str. 1.

4. Odredbe koje su potrebne za provedbu članaka 11., 12. i 21. donose se prema postupku iz članka 10. Uredbe (EEZ) br. 2658/87.

POGLAVLJE 2.

PRAVNI UČINCI PODUZETIH MJERA TE ISPRAVE IZDANE U JEDNOJ DRŽAVI ČLANICI I NALAZI UČINJENI U DRUGOJ DRŽAVI ČLANICI

Članak 250.

Ako se carinski postupak provodi u nekoliko država članica,

— odluke, poduzete ili odobrene mjere za utvrđivanje istovjetnosti, te isprave koje su izdala carinska tijela u jednoj državi članici imaju isti pravni učinak u drugim državama članicama kao i odluke, poduzete mjere i isprave koje su izdala carinska tijela u svakoj od tih država članica;

— nalazi dobiveni u vrijeme kada carinska tijela jedne države članice provode provjere imaju istu dokaznu snagu u drugim državama članicama kao i nalazi koje dobiju carinska tijela svake od tih država članica.

POGLAVLJE 3.

OSTALE ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 251.

1. Ovim se stavljaju izvan snage sljedeće uredbe i direktive:

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 802/68 od 27. lipnja 1968. o zajedničkom određivanju pojma podrijetla robe ([2]), kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 456/91 ([3]);

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 754/76 od 25. ožujka 1976. o carinskom tretmanu koji se primjenjuje na robu vraćenu u carinsko područje Zajednice ([4]), kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1147/86 ([5]);

([2]) SL L 148, 28.6.1968., str. 1.
([3]) SL L 54, 28.2.1991., str. 4.
([4]) SL L 89, 2.4.1976., str. 1.
([5]) SL L 105, 22.4.1986., str. 1.

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 2779/78 od 23. studenoga 1978. o postupku za primjenu europske obračunske jedinice (EUA) na pravne akte usvojene u carinskom području [1], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 289/84 [2];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1430/79 od 2. srpnja 1979. o povratu ili otpustu uvoznih ili izvoznih carina [3], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1854/89 [4];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1697/79 od 24. srpnja 1979. o naknadnoj naplati uvoznih ili izvoznih carina, a čije plaćanje se nije zahtijevalo od osobe odgovorne za plaćanje robe koja je podvrgnuta carinskom postupku koji uključuje obvezu plaćanja tih carina [5], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1854/89 [6];

— Direktiva Vijeća br. 79/695/EEZ od 24. srpnja 1979. o usklađivanju postupaka za puštanje robe u slobodni promet [7], kako je zadnje izmijenjena Direktivom 90/504/EEZ [8];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o procjeni robe u carinske svrhe [9], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 4046/89 [10];

— Direktiva Vijeća 81/177/EEZ od 24. veljače 1981. o usklađivanju postupaka za izvoz robe Zajednice [11], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1854/89 [12];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 3599/82 od 21. prosinca 1982. o postupcima privremenog uvoza [13], kako je posljednji put izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1620/85 [14];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 2763/83 od 26. rujna 1983. o postupcima kojima se omogućava prerada robe pod carinom prije stavljanja u slobodni promet [15], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 720/91 [16];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 2151/84 od 23. srpnja 1984. o carinskom području Zajednice [17], kako je zadnje izmijenjena Aktom o pridruživanju Španjolske i Portugala;

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1999/85 od 16. srpnja 1985. o olakšicama kod postupka unutarnje proizvodnje [18];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 3632/85 od 12. prosinca 1985. kojom se utvrđuju uvjeti pod kojima osoba može podnijeti carinsku deklaraciju [19];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 2473/86 od 24. srpnja 1986. o olakšicama kod postupka vanjske proizvodnje i o sustavu standardne zamjene [20];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 2144/87 od 13. srpnja 1987. o carinskom dugu [21], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 4108/88 [22];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1031/88 od 18. travnja 1988. kojom se određuju osobe odgovorne za plaćanje carinskog duga [23], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1716/90 [24];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1970/88 od 30. lipnja 1988. u vezi s postupkom kod više carinarnica u okviru olakšica vanjske proizvodnje i sustavom standardne zamjene [25];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 2503/88 od 25. srpnja 1988. o carinskim skladištima [26], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 2561/90 [27];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 2504/88 od 25. srpnja 1988. o slobodnim zonama i slobodnim skladištima [28], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1604/92 [29];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 4151/88 od 21. prosinca 1988. o utvrđivanju odredaba koje se primjenjuju na robu unesenu u carinsko područje Zajednice [30];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1854/89 od 14. lipnja 1989. o knjiženju i uvjetima plaćanja iznosa uvoznih ili izvoznih carina koji proizlaze iz carinskog duga [31];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1855/89 od 14. lipnja 1989. o privremenom uvozu prijevoznog sredstva [32];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 3312/89 od 30. listopada 1989. o privremenom uvozu kontejnera [33];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 4046/89 od 21. prosinca 1989. o jamstvu koje se daje za osiguranje plaćanja carinskog duga [34];

[1] SL L 333, 30.11.1978., str. 5.
[2] SL L 33, 4.2.1984., str. 2.
[3] SL L 175, 12.7.1979., str. 1.
[4] SL L 186, 30.6.1989., str. 1.
[5] SL L 197, 3.8.1979., str. 1.
[6] SL L 186, 30.6.1989., str. 1.
[7] SL L 205, 13.8.1979., str. 19.
[8] SL L 281, 12.10.1990., str. 28.
[9] SL L 134, 31.5.1980., str. 1.
[10] SL L 388, 30.12.1989., str. 24.
[11] SL L 83, 30.3.1981., str. 40.
[12] SL L 186, 30.6.1989., str. 1.
[13] SL L 376, 31.12.1982., str. 1.
[14] SL L 155, 14.6.1985., str. 54.
[15] SL L 272, 5.10.1985., str. 1.
[16] SL L 78, 26.3.1991., str. 9.
[17] SL L 197, 27.7.1984., str. 1.
[18] SL L 188, 20.7.1985., str. 1.
[19] SL L 350, 27.12.1985., str. 1.
[20] SL L 212, 2.8.1986., str. 1.
[21] SL L 201, 22.7.1987., str. 15.
[22] SL L 361, 29.12.1988., str. 2.
[23] SL L 102, 21.4.1988., str. 5.
[24] SL L 160, 26.6.1990., str. 6.
[25] SL L 174, 6.7.1988., str. 1.
[26] SL L 225, 15.8.1988., str. 1.
[27] SL L 246, 10.9.1990., str. 1.
[28] SL L 225, 15.8.1988., str. 8.
[29] SL L 173, 26.6.1992., str. 30.
[30] SL L 367, 31.12.1988., str. 1.
[31] SL L 186, 30.6.1989., str. 1.
[32] SL L 186, 30.6.1989., str. 8.
[33] SL L 321, 4.11.1989., str. 5.
[34] SL L 388, 30.12.1989., str. 1.

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 1715/90 od 20. lipnja 1990. o podacima koje carinska tijela država članica pružaju o raspoređivanju robe u carinsku nomenklaturu [1];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 2726/90 od 17. rujna 1990. o provozu Zajednicom [2], osim članka 3. (3.) (b);

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 717/91 od 21. ožujka 1991. u vezi s Jedinstvenom carinskom deklaracijom [3];

— Uredba Vijeća (EEZ) br. 719/91 od 21. ožujka 1991. o uporabi u Zajednici karneta TIR i karneta ATA kao provoznih isprava [4];

2. U svim aktima Zajednice u kojima se upućuje na uredbe ili direktive iz stavka 1., smatra se da oni upućuju na ovaj Zakonik.

Članak 252.

1. Ovim se ukidaju članci 141., 142. i 143. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 918/83 [5].

2. Uredba Vijeća (EEZ) br. 2658/87 [6], kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 3492/91 [7] mijenja se kako slijedi:

‚(a) Članak 8. mijenja se kako slijedi: Sljedeće riječi se umeću nakon riječi ‚Odbor': ‚predviđeno u članku 247. Carinskog zakonika Zajednice'.

(b) Uvodna rečenica u članku 10. stavku 1. mijenja se kako slijedi: ‚Predstavnik Komisije podnosi Odboru predviđenom u članku 247. Carinskog zakonika Zajednice nacrt …'.

(c) Članci 7. i 11. brišu se.'

Članak 253.

Ova uredba stupa na snagu trećeg dana od dana objave u *Službenom listu Europskih zajednica.*

Uredba se primjenjuje od 1. siječnja 1994.

Glava VIII. ne primjenjuje se na Ujedinjeno Kraljevstvo do 1. siječnja 1995.

Međutim, članak 161. i, u onoj mjeri u kojoj se odnose na ponovni izvoz, članci 182. i 183. primjenjuju se od 1. siječnja 1993. U onoj mjeri u kojoj navedeni članci upućuju na odredbe u ovom Zakoniku i do trenutka u kojem će te odredbe stupiti na snagu smatra se da oni upućuju na odgovarajuće odredbe u uredbama i direktivama popisanim u članku 251.

Do 1. listopada 1993., Vijeće na temelju izvješća o napretku Komisije o raspravama u vezi s posljedicama koje bi za sobom mogla povući stopa novčane konverzije koja se upotrebljava za primjenu mjera zajedničke poljoprivredne politike preispituje problem trgovine robe među državama članicama u smislu unutarnjeg tržišta. Uz to, izvješću se prilažu mogući prijedlozi Komisije o kojima Vijeće odlučuje u skladu s odredbama Ugovora.

Do 1. siječnja 1998., Vijeće na temelju izvješća Komisije analizira ovaj Zakonik kako bi se napravile sve potrebne prilagodbe, posebno uzimajući u obzir ostvarenje unutarnjeg tržišta. Uz izvješće se prilažu mogući prijedlozi o kojima, ako postoje, Vijeće odlučuje u skladu s odredbama Ugovora.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Luxembourgu 12. listopada 1992.

Za Vijeće
Predsjednik
W. WALDEGRAVE

---

[1] SL L 160, 26.6.1990., str. 1.
[2] SL L 262, 26.9.1990., str. 1.
[3] SL L 78, 26.3.1991., str. 1.
[4] SL L 78, 26.3.1991., str. 6.
[5] SL L 105, 23.4.1983., str. 1.
[6] SL L 256, 7.9.1987., str. 1.
[7] SL L 328, 30.11.1991., str. 80.